

Haruki Murakami

Kad
padne noć

Geop
poetika

HARUKI MURAKAMI

Kad padne noć

1.

Pred našim očima je grad.

Pogledom noćne ptice što visoko nadleće nebo, iz vazduha sagledavamo njegovu panoramu. Iz perspektive tog širokog vidnog polja grad izgleda kao džinovsko živo biće. Ili pak kao jedna združena jedinka, sazdana od mnoštva isprepletanih živih organizama. Do ivica tog neuhvatljivog tela proteže se bezbroj krvnih sudova kroz koje krv teče, bez predaha obnavljajući ćelije. Ona donosi nove podatke i odnosi stare, donosi nove hranljive sastojke i odnosi stare, donosi nove suprotnosti i odnosi stare. U ritmu pulsa telo posvud treperi, temperatura mu raste i ono se uvija. Ponoć je blizu, i, mada je njegova aktivnost već prešla vrhunac, metabolizam koji služi održavanju života nastavlja da radi nesmanjenim tempom, uz potmulo brujanje koje odaje grad. Jednolično brujanje bez oscilacija, koje nosi slutnju.

Naš pogled najpre odabira jedno osvetljeno mesto i usredsređuje se na njega. Uperen u tu tačku, polako se na nju spušta. Na more neonskih svetiljki. Ta zona se naziva zabavna četvrt. Brojni džinovski digitalni ekrani pričvršćeni za fasade zgrada utihnuće čim ponoć mine, ali sa spoljnih zvučnika prodavnica još uvek uporno probija bas neke hip-hop pesme. Veliki salon za video-igre krcat mladim ljudima. Živopisni elektronski zvuci. Grupa studenata, izgleda, u povratku s nekog okupljanja. Tinejdžerke jarkoplave blajhane kose sevaju jedrim golim nogama ispod mini-sukanja. Službenici firmi koji žurno prelaze dijagonalne pešačke prelaze da ne zakasne na poslednji noćni voz. No čak i u ovo doba noći, vratari salona za karaoke i dalje, koliko ih grlo nosi, prizivaju mušterije. Kombi bleštave crne karoserije polako jezdi ulicom, kao da odmerava grad. Zatamnjena crna stakla. Podseća na neko biće specifične kože i unutrašnjih organa, koje obitava u morskim dubinama. Istom ulicom patroliraju dvojica mladih policajaca, ali na njih maltene niko ne obraća pažnju. U ovo doba noći grad funkcioniše po sopstvenim

pravilima. Pozna je jesen. Vetra nema, ali vazduh je prohladan. Za koji čas započinje sledeći dan.

Nalazimo se u restoranu *Denny's*.

Nezanimljiv ali dobro osvetljen, bezličan enterijer i posuđe, raspored prostorija koji su do najsitnijih detalja precizno proračunali stručnjaci za menadžment, tiha i nenametljiva muzika u pozadini, osoblje uvežbano da uslužuje tačno prema priručniku. „Dobro nam došli u *Denny's*.” Svaka stvar u ovom restoranu anonimna je i zamenljiva. Gotovo je dupke pun.

Osvrnuvši se na brzinu po čitavoj unutrašnjosti restorana, pogled nam se zaustavlja na jednoj devojci koja sedi do prozora. Zašto baš na njoj? Zašto ne na nekom drugom? Ne znamo razlog za to. Međutim, ta devojka iz nekog razloga privlači naš pogled, sasvim spontano. Ona sedi za stolom za četiri osobe i čita knjigu. Nosi sivu jaknu s kapuljačom, farmerke i, verovatno bezbroj puta oprane, bledožute patike. Preko naslona susedne stolice visi jakna sa školskim amblemom. Ni ona nipošto ne izgleda kao nova. Devojka ima godina otprilike kao da je brucoš. Nije više srednjoškolka, ali i dalje odaje takav utisak. Kosa joj je crna, kratka i ravna. Gotovo bez imalo šminke, na njoj nema ničeg ni nalik na nakit. Lice joj je usko i malo. Nosi naočare sa crnim okvirom. Između obrva, povremeno joj se pojavi bora koja joj daje ozbiljnost.

Potpuno je zadubljena u knjigu. Od stranica maltene ne odvaja pogled. Knjiga je tvrdih korica ali umotanih u knjižarsku hartiju, pa joj ne znamo naslov. Sudeći po tome koliko joj je ozbiljan izraz lica dok je čita, može biti da je to knjiga neke ozbiljne sadržine. Ne preleće je, već izgleda kao da je vari, red po red.

Na stolu šolja za kafu. Pepeljara. Pored pepeljare, teget bejzbol kapa sa slovom B, logom bostonskih Redsoksa. Za njenu glavu možda malo prevelika. Na susednoj stolici stoji smeđa kožna torba s remenom. Sudeći po tome kako je naduta, u nju kao da su na brzinu, bez razmišljanja pobacane razne stvari. S vremena na vreme, ona uzima šolju s kafom i prinosi je ustima, ali ne deluje kao da posebno uživa u njenom ukusu. Tek, kad je već tu pred njom, pije je kao da time ispunjava svoju dužnost. Odjednom, kao da se toga priseti, stavlja cigaretu u usta i pali je plastičnim upaljačem. Zaškilji očima,

nehajno otpahne dim u vazduh, stavlja cigaretu u pepeljaru i vrhovima prstiju protrlja slepoočnice, kao da želi da ublaži predosećaj glavobolje.

U restoranu tiho svira *Go Away Little Girl* grupe Persija Fejta. Tu muziku naravno niko ne sluša. U toj dubokoj noći, ljudi najrazličitijih vrsta obeduju i ispijaju kafu u *Denny'su*, ali je ona jedina ženska osoba koja sedi sama. Povremeno odvaja pogled od knjige i gleda na ručni sat. Međutim, vreme izgleda ne protiče onako kako se njoj čini. Ipak, ona ne deluje ni kao da nekog očekuje. Niti se osvrće oko sebe, niti upire pogled prema ulaznim vratima. Samo čita onako sama, povremeno pali cigaretu, mehanički se maša šolje s kafom i nada da će vreme makar malo brže proći. Ali, očigledno, do zore ima još dosta vremena.

Prekida s čitanjem i pogleda kroz prozor. Sa prozora na prvom spratu može se sagledati živost na ulici. Čak i u ovo doba noći, još je dobro osvetljena i njome prolazi mnogo ljudi. I oni koji imaju kud da odu, i oni koji nemaju. Oni koji su se zaputili ka nekom cilju, i oni koji lutaju besciljno. I oni koji bi da zaustave vreme, i oni koji bi da ga ubzaju. Isprativši taj besmisleni prizor ulice, ona umiri dah i ponovo vraća pogled na knjigu. Ispruži ruku ka šolji. Na ivici pepeljare, jedva započeta cigareta pretvara se u pepeo.

Otvaraju se automatska ulazna vrata, i unutra ulazi vižljast mladić. Kratak crni kožni mantil, izgužvane maslinastozelene platnene pantalone i braon kabaste čizme. Kosa mu je prilično dugačka, mestimično razbarušena. Može biti da u proteklih nekoliko dana nije imao prilike da je opere. Može biti i da se malopre išunjao iz nekog gustog grmlja. A možda je za njega raščupana kosa prirodno stanje, opuštajuća stvar. Mršav je, i pre odaje utisak da nije dovoljno uhranjen nego da je vitak. Na ramenu nosi ogromnu futrolu s muzičkim instrumentom. Duvačkim instrumentom. Osim nje, vuče i prljavu platnenu torbu. Deluje kao da je natrpana notama i još koječime drugim. Na desnom obrazu ima upadljiv dubok ožiljak. Kratak ožiljak, kao da mu se u obraz žarilo nešto oštro. Izuzev toga, na njemu nema ničeg upadljivog. Prilično je običan mladić. Odaje utisak dobrog, ali blentavog zalutalog psa mešanca.

Prilazi mu kelnerica koja smešta goste i vodi ga do stola u dnu restorana. Prolazi pored stola za kojim sedi devojka što čita. Mladić prođe pored stola, pa zastane kao da mu je nešto sinulo, polako kreće unazad kao da vraća film, i staje uz ivicu njenog stola. Zatim nakrivi glavu i sa zanimanjem gleda u njeno lice. Prebira po sećanju. To traje. Deluje da je od onih kojima je za sve potrebno vreme. Ona primeti njegovo prisustvo i podigne pogled sa knjige. Zaškilji i pogleda u mladića koji tu stoji. Visok je, pa ga gleda odozdo. Pogledi im se sretnu. Mladić se osmehne. Taj osmeh znači da nema loše namere.

Obrati joj se: „Hej, izvini ako grešim - da ti nisi mlađa sestra Eri Asai?”

Ona ne progovara. Gleda u njega kao da posmatra neki izdžigljalni grm u uglu dvorišta.

„Jednom smo se već sreli, je l' da?“, nastavlja mladić. „Da se setim - jeste, zoveš se Juri. Samo jedan slog drugačije od sestre.”

I dalje podozrivog pogleda uprtog u njega, ona ga kratko ispravlja. „Mari.”

Mladić podiže kažiprst u vazduh. „Da, da, Mari. Eri i Mari. Jedan slog razlike. Sigurno me se ne sećaš.”

Mari blago nakrivi glavu. Ne zna da li je odgovor „da” ili „ne”. Skine naočare i stavi ih pored šolje s kafom.

Stiže kelnerica i pita: „Jeste li zajedno?”

„Aha, da”, odgovara on.

Kelnerica na stolu ostavlja jelovnik. Mladić seda preko puta Mari i stavlja futrolu s instrumentom na susednu stolicu. Zatim, kao da se nečeg setio, pita Mari: „Mogu li malo ovde da posedim? Idem čim nešto pojedem. Nalazim se s nekim na drugom mestu.”

Mari se blago namršti. „Pa zar nije trebalo odmah na početku to da me pitaš?”

Mladić razmišlja o tome što mu je rekla. „Nalaziš se s nekim?”

„Ne radi se o tome”, kaže Mari.

„Nego o pristojnosti?”

„Da.”

Mladić klima glavom. „U pravu si. Trebalo je prvo da pitam da li mogu da sednem s tobom. Izvinjavam ti se. Nego, restoran je pun, a

i neću ti dugo smetati. Može?”

Mari napravi mali pokret ramenima kao da ih slegnu. U stilu: „Kako god hoćeš.” Mladić otvara jelovnik i gleda ga.

„Jesi li već jela?”

„Nisam gladna.”

Mladić namrgođeno pređe pogledom preko jelovnika, zaklopi ga i spusti na sto. „Uopšte ne moram da gledam u jelovnik. Samo se pretvaram da ga gledam.”

Mari ne govori ništa.

„Ovde ne jedem ništa osim salate s piletinom. To se zna. Ako mene pitaš, u *Denny'su* jedino vredi jesti salatu s piletinom. Jesi li je nekad ovde jela?”

Mari odmahne glavom.

„Nije loša. Salata s piletinom i reš prepečen hleb. U *Denny'su* samo to jedem.”

„Pa što onda gledaš u jelovnik?”

On prstom istegnu bore u uglu oka. „Evo, razmisli malo. Zar to nije potpuno jadno - da i ne pogledaš u jelovnik i odmah s vrata u *Denny'su* naručiš salatu s piletinom? To bi značilo da u *Denny's* svraćam zato što uživam u salati s piletinom, je l' tako? Zato ja prvo otvorim jelovnik, pa se pretvaram da sam se odlučio za salatu s piletinom pošto sam razmislio i o drugim stvarima.”

Kad je kelnerica donela vodu, on je poručio salatu s piletinom i reš prepečen tost. „Ali da bude *dobro* prepečen”, naglašava. „Onako, samo što nije zagoreo.” Uz to dodaje kafu posle jela. Kelnerica unosi porudžbinu u mašinu u svojoj ruci i naglas je iščitava.

„A za nju, izgleda, još jednu kafu”, kaže i pokazuje na Marinu šolju.

„Razumem. Odmah ću vam doneti još jednu kafu.”

On gleda za kelnericom koja odlazi.

„Ne voliš piletinu?”, pita on.

„Nije to u pitanju”, kaže Mari. „Samo se trudim da ne jedem piletinu van kuće.”

„Zašto?”

„Zato što piliće koji se pripremaju u lancima restorana uglavnom kljukaju ko zna kakvim preparatima. Stimulansima rasta, i tako time. Zatvore piliće u skućene mračne kaveze, pune ih injekcijama i daju

im hranu s hemijskim supstancama, pa ih stave na traku, a tamo im mašina otkine glavu i počupa im perje.”

„Haos!”, kaže on. I nasmeši se. A kad se nasmeši, urežu mu se bore u uglovima očiju. „Salata s piletinom a la Džordž Orvel.”

Mari zaškilji i pogleda u njega. Ne može da razluči da li je on to zavitlava ili ne.

„Dobro to, nego salata s piletinom ovde nije loša. Stvarno nije.”

To kaže i kao da se odjednom setio, skida kožni mantil, presavija ga i stavlja na susednu stolicu. Zatim protrlja ruke iznad stola. Ispod kaputa nosi zeleni grubo pleteni džemper okruglog izreza. I niti od kojih je ištrikan džemper i njegova kosa na isti su način mestimično razbarušeni. Deluje da je od onih koji ne obraćaju previše pažnje na svoje stvari.

„Prvi put sam te sreo na onom hotelskom bazenu u Šinagavi, je l' da? Pretprošlog leta. Sećaš se?”

„Kao kroz maglu.”

„Tu je bio moj drug, tvoja sestra, ti i ja. Nas četvoro. Mi smo se tek bili upisali na fakultet, a ti mora da si bila u drugom razredu više srednje. Je l' da?”

Mari prilično nezainteresovano klimne glavom.

„Moj drug se tad neobavezno zabavljao s tvojom sestrom, pa je mene poveo, kao na sastanak učetvoro. Negde je nabavio četiri ulaznice za hotelski bazen. A tvoja sestra je povelala tebe. Ali ti ni reč nisi progovorila, nisi izlazila iz bazena - samo si plivala kao mladi delfin. Posle smo svi otišli u hotelsku čajdžinicu na sladoled. Ti si naručila kup melbu.”

Mari se mršti. „Kako se sećaš takvih detalja?”

„Nikad pre nisam izašao s devojkom koja jede kup melbu, a i naravno zato što si mi se svidela.”

Mari ravnodušno gleda u njega. „Nije istina. Daj, sve vreme si buljio u moju sestru.”

„Je l' tako bilo?”

Mari mu odgovara ćutanjem.

„Možda je bilo i toga”, priznaje on. „Iz nekog razloga, dobro se sećam da je ona na sebi imala neki minijturni bikini.”

Mari vadi cigaretu, stavlja je u usta i pali je upaljačem.

„Znaš šta”, kaže on. „Nije da sad pravdam *Denny’s*, ali čini mi se da je za organizam štetnije da popušiš paklu cigareta nego da pojedeš salatu od piletine koja je *možda* malo problematična? Zar ne misliš tako?”

Mari ignoriše pitanje.

„Tad je trebalo da ide jedna druga devojka, ali njoj je u poslednjem trenutku pozlilo, pa me je sestra naterala da idem. Da popunim broj”, kaže ona.

„Zato nisi bila baš najbolje raspoložena.”

„Sećam te se.”

„Stvarno?”

Mari pokazuje na svoj desni obraz.

Mladić prstom pređe preko ožiljka na obrazu. „Aa, zbog toga. Kad sam bio mali, prebrzo sam vozio bicikl pa nisam uspeo da savladam krivinu na nizbrdici. Samo dva centimetra dalje i izgubio bih vid na desnom oku. I ušna školjka mi je deformisana. Hoćeš da vidiš?”

Mari se namršti i odmahne glavom.

Kelnerica na sto donosi salatu s piletinom i tost. U Marinu šalju naliva novu kafu. Zatim proverava da li je donela sve što su poručili. On uzima viljušku i nož, i uvežbanim pokretima ruku počinje da jede salatu s piletinom. Onda rukom uzima tost i zagleda ga. Obrve mu se nabiraju.

„Koliko god da im ja naglašavam da bude hrskav, još nijednom mi ga nisu prepekli kako sam tražio. Stvarno mi nije jasno. Kad uzmeš u obzir vrednoću Japanaca, visokotehnološku kulturu, tržišne principe kojima stremi restoranski lanac *Denny’s*, ne bi trebalo da je toliko komplikovano ispeći tost tako da bude hrskav. Zar nije tako? Kako im to ne polazi za rukom? Od kakve je koristi civilizacija kad ne može jedan tost da ispeče kako je poručen?”

Mari se ne uključuje.

„Da znaš, tvoja sestra je bila mnogo lepa”, kaže on sam za sebe.

Mari podiže glavu. „Zašto si to rekao u prošlom vremenu?”

„Zašto? Pa, pričam o nečemu što je bilo, pa sam zato rekao u prošlom vremenu. Nisam hteo da kažem da sada nije lepa, niti bilo šta slično.”

„I sada je lepa, čini mi se.”

„Drago mi je. Samo, da znaš, iskreno govoreći, ja Eri Asai uopšte ne poznajem dobro. U srednjoj školi smo godinu dana išli u isti razred, ali tad nismo čestito ni popričali. Ili, bolje rečeno, ona mi se nikad nije ni obratila.”

„Ali si ti zainteresovan za nju?”

Mladić zaustavi viljušku i nož u vazduhu i razmisli malo. „Sad, da li je to zainteresovanost - pre bih rekao intelektualna radoznalost.”

„Intelektualna radoznalost?”

„U smislu - kako bih se osećao kad bih izašao s lepoticom kao što je Eri Asai. Takva je to stvar. Ona ipak izgleda kao devojka s naslovne strane.”

„I to je *intelektualna* radoznalost?”

„Svoje vrste.”

„Ali, tada se sa Eri sastajao tvoj drug, a tebe je samo poveo, zar ne?”

Onako punih usta, on klima glavom. Sasvim staloženo, polako preživa.

„Ja sam nekako povučen čovek. Ne odgovara mi da sam u centru pažnje. Više mi priliči da budem neki dodatak. Kao salata od kupusa i šargarepe s majonezom, pomfri ili onaj drugi iz grupe *Wham!*.”

„Pa su te zato uparili sa mnom.”

„Ali znaš šta, mnogo si bila slatka.”

„Je li, je li tebi u prirodi da voliš da koristiš prošlo vreme?”

On se smeška. „Ma ne, nije to, nego sam samo s tačke gledišta ovog trenutka iskreno izrekao ono što sam tada osetio. Mnogo si bila slatka. Stvarno. Mada jedva da si mi reč rekla.”

On ostavlja viljušku i nož na tanjir i pije vodu iz čaše. Briše usta papirnom salvetom. „Zato sam i pitao Eri Asai dok si se ti kupala. Pitao sam je zašto njena sestra neće sa mnom ni da popriča, da nije neki problem u meni.”

„I, šta ti je rekla?”

„Rekla je da ti obično nisi voljna ni sa kim da razgovaraš. Da si malo čudna, i da iako si Japanka, češće govoriš na kineskom nego na japanskom, pa da nemam zašto da se uzbuđujem. Nije u meni nikakav specijalan problem.”

Mari ćuti i u pepeljari gasi cigaretu.

„Nije neki poseban problem bio u meni, je l' da?“

Mari malo razmišlja. „Ne sećam se baš tačno, ali mislim da nije bio problem u tebi.“

„Dobro je. Baš sam se bio zabrinuo. Razume se, imam ja nekih problema, ali vidiš, to su neki moji unutrašnji problemi. Zabrinuo bih se ako bi drugi mogli tako lako da ih zapaze. Naročito tako, na bazenu usred letnjeg raspusta.“

Kao da želi da potvrdi, Mari još jednom pogleda u njega. „Nisam zapazila nikakve unutrašnje probleme.“

„Sad mi je lakše.“

„Mada, ne mogu da ti se setim imena“, kaže Mari.

„Mog imena?“

„Da.“

On odmahne glavom. „Nema veze što si zaboravila. Potpuno je prosečno. I meni samom ponekad dođe da ga zaboravim. Mada nije baš tako lako zaboraviti sopstveno ime. Tuđa imena odmah zaboravljam čak i kad moram da ih zapamtim.“

Kao da traži nešto što je neopravdano izgubio, on pogleda kroz prozor. Onda ponovo pogleda u Mari.

„Nego, sve vreme mi je bilo čudno što tvoja sestra onda nijednom nije ušla u vodu. Bio je vruć dan, a i bili smo na baš lepom bazenu.“

Mari pravi grimasu u stilu: „Ni to ti nije jasno?“ „Zato što ne može da podnese da joj se razmaže šminka. Zar to nije očigledno? Osim toga, u onakvom se kostimu ne može stvarno plivati.“

„Tako znači“, kaže on. „Rođene sestre, a način života toliko različit.“

„Zato što su potpuno nezavisni.“

On neko vreme mozga o onome što je rekla. Pa kaže: „Kako to da svi mi živimo nezavisne živote? Mislim, eto da uzmemo za primer vas dve - od istih ste roditelja, u istoj kući odrasle, obe ste ženska deca - kako ste se izmetnule u dve potpuno različite osobe? Gde li se taj put razišao? Jedna u bikiniju veličine signalne zastavice samo se mило izležava pored bazena, a druga u školskom kupaćem preplivava bazen kao delfin....“

Mari pogleda u njega. „Je l' to sad treba da ti izložim u najviše pedeset reči? Dok jedeš tu salatu s piletinom?“

On odmahuje glavom. „Ma ne, nije to, nego sam valjda radoznao; samo mi je palo na pamet, pa sam to izgovorio naglas. Nema potrebe da mi odgovaraš, samo sam se zapitao.”

Onda, taman da opet prione na salatu s piletinom, predomisli se i nastavlja da priča.

„Znaš, ja nemam ni brata ni sestru, pa sam samo iskreno hteo da saznam. To, u čemu su braća i sestre slični, a gde počinju razlike.”

Mari ćuti. S viljuškom i nožem u rukama, mladić o nečemu razmišlja i gleda u prazan prostor iznad stola.

Onda kaže: „Čitao sam jednom priču o tri brata koja su dospela na neko havajsko ostrvo. Neku legendu. Drevnu. Čitao sam je kad sam bio mali pa sam zaboravio tačno kako ide, ali manje-više ovako: tri mlada brata pošla su da pecaju. Na moru ih uhvati oluja i odnese ih voda. Dugo su plutali i na kraju isplivali na obalu nekog pustog ostrva. Ostrvo je bilo prelepo, na njemu su rasle kokosove palme, voća u izobilju, a usred ostrva uzdizala se ogromna planina. Te noći Bog im je došao u san i rekao: 'Malo dalje na obali pronaći ćete tri velika okrugla kamena. Svaki od vas neka otkotrlja po jedan kamen gde god mu je volja. Mesto do kojeg svaki otkotrlja svoj kamen biće mesto na kome će živeti. Što se više budete popeli, više ćete velikog sveta moći da osmotrite. Na volju vam prepuštam dokle ćete odgurati svoje kamenje.”

Mladić popije vodu i udahne. Na Marinom licu je nezainteresovan izraz, ali vrlo pažljivo sluša priču.

„Dovde ti je jasno?”

Mari klimne glavom.

„Hoćeš da čuješ šta je bilo dalje? Ako te ne zanima, prekinuću.”

„Ako neće biti dugačko.”

„Nije toliko dugačka. Prilično je jednostavna priča.”

On otpija još jedan gutljaj vode, pa nastavlja priču.

„Kao što im je Bog rekao, njih trojica su pronašla veliko kamenje na obali. I onda su, kao što im je rečeno, počeli da kotrljaju kamenje. Bilo je veoma veliko i teško, i bilo ga je teško kotrljati, a prava je tek muka bila gurati ga uzbrdo. Prvi se oglasio najmlađi brat. 'Braćo, meni je ovo dovoljno. Ako ovde ostanem, obala će mi biti blizu, a moći ću i da lovim ribu. Moći ću dobro da živim. Ne smeta mi ako ne budem mogao da vidim čitav veliki svet', rekao je. Starija braća su

nastavila dalje. Međutim, negde na sredini planine, oglasio se srednji brat. 'Brate, meni je ovo dovoljno. Ako ovde ostanem, imaću pregršt voća i moći ću lepo da živim. Ne smeta mi ako ne budem mogao da vidim čitav veliki svet.' Najstariji brat je nastavio uzbrdo. Staza je bivala sve uža i strmija, ali on nije posustajao. Bio je izdržljiv, a i pozeleo je da vidi makar malo više sveta. I tako je nastavio da gura kamen iz sve snage. Prošlo je nekoliko meseci, on jedva da je pio i jeo, i nekako uspe da izgura kamen do samog vrha planine. Tu se zaustavi i stade da posmatra svet oko sebe. Sada je mogao da vidi mnogo dalje od bilo koga drugog. To je bilo njegovo mesto za život. Mesto na kom niti je rasla trava, niti su letele ptice. Kad je hteo vode, mogao je samo da liže led i inje, kad je hteo da jede, nije mu bilo druge nego da žvaće mahovinu. Ali, nije se pokajao. Zato što je mogao da posmatra čitav veliki svet... I zato i dan-danas na vrhu planine tog havajskog ostrva stoji ogroman okrugli kamen. To je bila ta priča."

Tišina.

Mari pita: „Ima li ta priča ikakvu pouku?”

„Mislím da ima dve pouke. Prva je”, podiže on jedan prst, „da su svi ljudi različiti. Makar bili i braća ili sestre. Druga je”, podiže i drugi prst, „da ako nešto stvarno želiš da saznaš, moraš za to da platiš određenu cenu.”

„Po meni, život koji su odabrala dva mlađa brata ima više smisla”, daje Mari svoje mišljenje.

„Pa jeste”, priznaje on. „Niko ne bi pozeleo da se obre na Havajima da bi lizao inje i jeo mahovinu. Sasvim sigurno. Pa ipak, najstariji brat je bio radoznao da vidi makar malo više sveta, i nije mogao da je savlada, ma koliko visoku cenu za to morao da plati.”

„Intelektualna radoznalost?”

„Baš tako.”

Mari o nečemu razmišlja. Jedna ruka joj je na debeloj knjizi.

„Čak i ako te ljubazno budem pitao koju to knjigu čitaš, sigurno mi nećeš reći, je l' da?”, kaže on.

„Možda.”

„Deluje da je užasno teška.”

Mari ćuti.

„Nije to veličina knjige kakvu jedna devojka obično nosa sa sobom u torbi.”

Mari i dalje ćuti. On odustaje i nastavlja s jelom. Ovoga puta se usredsređuje na salatu s piletinom i dovršava je ne progovorivši ni reč. Žvaće je dugo, pijući dosta vode. Nekoliko puta od kelnerice traži da mu dolije vodu. Jede i poslednje parče tosta.

„Ti ono beše živiš negde kod Hijošija?”, kaže on. Njegov ispražnjen tanjir već je odnet.

Mari klimne glavom.

„Dakle, više ne stižeš na poslednji voz. Svakako da možeš taksijem, ali vozova do jutra nema.”

„Toliko znam”, kaže Mari.

„Dobro, ako je tako.”

„Ne znam gde živiš, ali zar nisi i ti propustio poslednji voz?”

„U Koendiju. Ali živim sam, i ionako do jutra imam probe. A i ako baš bude stani-pani, moj drug ima auto.”

On blago potapše futrolu s instrumentom do sebe. Kao da je potapšao nekog dobrog psa po glavi.

„Naš bend ima probe u jednoj zgradi u blizini”, kaže on. „Tamo se niko na nas ne žali koliko god da smo bučni. Grejanja praktično nema, pa je u ovo doba godine prilično hladno. Ali kad su nam već dali besplatno da je koristimo, ne možemo da izvoljevamo.”

Mari baci pogled na futrolu s instrumentom. „Je l' to trombon?”

„Da, jeste. Stvarno se razumeš”, kaže on pomalo iznenađeno.

„Toliko barem umem - da prepoznam oblik trombona.”

„Da, nego vidiš, ima mnogo devojaka na ovom svetu koje ne znaju ni da trombon postoji. Ali, šta da se radi. Ni Mik Džeger ni Erik Klepton nisu postali zvezde duvajući u trombon. Jesu li možda nekad Džimi Hendriks ili Pit Taunsend na bini razbili trombon? Naravno da ne. Zna se, svi razbijaju električne gitare. Kad bi razbili trombon, samo bi im se smejali.”

„Pa onda, što si odabrao trombon za svoj instrument?”

Mladić sipa mleko u posluženu kafu i otpija gutljaj.

„Kad sam išao u nižu srednju, slučajno sam u prodavnici polovnih ploča kupio džez ploču *Bluesette*. Staru, prastaru ploču. Što li sam je kupio? Ne mogu da se setim. Znaš, do tad nikad nisam ni čuo džez.”

Uglavnom, prva pjesma na strani A bila je *Five Spot After Dark*, ¹ a ona je stvarno dobra. Kertis Fuller je svirao trombon. Kad sam ga prvi put čuo, kao da mi je pala koprena s očiju. *Da, to je instrument za mene. Trombon i ja. Spojila nas je sudbina.*

On pevuši osam uvodnih taktova *Five Spot After Dark*.

„Ma, znam to”, kaže Mari.

Njegov izraz lica odaje zbunjenost. „Znaš?”

Mari otpevuši osam narednih taktova.

„Otkud znaš?”, pita on.

„Zar ne smem da znam?”

On spušta kafu na sto i blago odmahne glavom. „Baš naprotiv... Ali čekaj, ipak ne mogu da verujem. Da u današnje vreme postoji devojka koja zna za *Five Spot After Dark*... No dobro, u svakom slučaju, ja sam bio opčinjen Kertisom Fullerom i zbog toga sam počeo da sviram trombon. Pozajmio sam novac od roditelja, kupio polovan instrument, učlanio se u školski duvački orkestar, i u srednjoj školi počeo da sviram u nekakvom bendu. Prvo sam bio nešto kao pratnja rok bendu. Kao što je bio onaj stari bend *Tauer of pauer*. Znaš njih?”

Mari odmahne glavom.

On kaže: „Nema veze. To sam radio ranije, a sad sviram čist, jednostavan džez. Fakultet mi i nije neki poseban, ali imam bend koji uopšte nije loš.”

Kelnerica dolazi da dolije vodu. On odbija. Baca pogled na ručni sat. „Vreme mi je. Moram da krenem.”

Mari ne progovara. Izraz lica joj je kao da kaže: „Niko te ne drži.”

„Mada će svi da kasne”, kaže on.

Ni na to Mari nema poseban komentar.

„Je li, hoćeš li da pozdraviš svoju sestru?”

„A kako bi bilo da je ti pozoveš telefonom i da joj to kažeš? Valjda znaš naš broj telefona. Kako da je pozdravljam ili šta god bilo, kad ti ne znam ni ime?”

On se malo zamisli. „Ali čekaj, ako se na vaš telefon javi Eri Asai, o čemu bih pričao s njom?”

„Dogovori se s njom o proslavi mature, ili smisli već nešto prigodno.”

„Razgovori mi baš i ne idu od ruke. Nikad i nisu.”

„Mada si se sa mnom sit ispričao.”

„Iz nekog razloga, s tobom mogu da pričam.”

„Iz nekog razloga, sa mnom možeš”, ponavlja Mari njegove reči.
„Ali s mojom sestrom ne možeš?”

„Verovatno ne.”

„Da nije zbog toga što bi ti previše proradila intelektualna radoznalost?”

Na njegovom licu ukaza se neodređen izraz, u stilu: *Pa, ne znam*. Nešto bi da kaže, pa se predomisli i odustaje. Duboko udahne. Zatim uzme račun sa stola i sračunava sumu u glavi.

„Ostaviću ti svoj deo, pa ti posle plati sve, hoćeš?”

Mari klimne glavom.

Mladić pogleda u nju i njenu knjigu. Malo okleva pa kaže: „Vidi, možda postavljam suvišna pitanja, ali, je l' ti se nešto desilo? Na primer, ne ide ti s dečkom, ili si se posvađala sa svojimima kod kuće. Mislim, sama si u gradu do ranog jutra.”

Mari stavi naočare i dobro se zagleda u njegovo lice. Njena ćutnja je nepopustljiva i hladna. Mladić podiže obe ruke, dlanova okrenutih ka njoj. Kao da bi da kaže: *Izvini ako sam rekao nešto što ne treba*.

„Oko pet ujutru ću ponovo svratiti ovamo da nešto pojedem”, kaže on. „Ionako ću ogladneti. Nadam se da ću te tad opet videti.”

„Zašto?”

„Sad, pitam se zašto.”

„Brineš se za mene?”

„Ima i toga.”

„Zato što bi da pozdravim sestru u tvoje ime?”

„Možda ima malo i toga.”

„Sigurna sam da moja sestra ne bi umela da razlikuje trombon od tostera. Mada bi verovatno na prvi pogled znala šta je guči a šta prada.”

„Svako ima svoje bojno polje”, kaže on sa smeškom.

Zatim iz džepa mantila vadi notes i nešto zapisuje. Iscepa tu stranicu i daje joj je.

„Ovo je moj broj mobilnog. Ako ti nešto zatreba, pozovi me na taj broj. Ovaj, imaš li ti mobilni?”

Mari odmahne glavom.

„To sam i mislio“, kaže on impresionirano. „Govorio mi je moj predošćaj: 'Ova devojka sigurno ne voli mobilne telefone'.”

Mladić uzima futrolu s trombonom i ustaje. Oblači kožni mantil. Na licu mu se još nazire osmeh. „Vidimo se.”

Mari bezizražajno klimne glavom. I ne pogledavši u papirić koji joj je dao, ostavlja ga pored računa. Onda smiri disanje, podboči se i vrati se čitanju. U restoranu tiho svira *April Fool* Berta Bakaraka.

2.

Prostorija je mračna. Ali, oči nam se malo-pomalo navikavaju na tamu. Na krevetu spava žena. Lepa, mlada žena, Marina sestra Eri. Eri Asai. Niko nam to nije rekao, ali mi to zbog nekog razloga znamo. Crna kosa, poput slapa tamne vode, rasuta je na jastuku.

Posmatrajući njenu figuru, pretvaramo se u jedinstvenu tačku gledanja. Ili, možda bi bilo bolje reći - u *voajera*. Ta tačka gledanja pretvara se u kameru u vazduhu koja se kroz prostoriju slobodno kreće. U ovom trenutku, kamera se nalazi tačno iznad kreveta i snima njeno usnulo lice. Poput treptaja oka, kamera na određenim vremenskim razmacima menja ugao. Njene malene usne lepog oblika stisnute su u pravu liniju. Na prvi pogled, nema naznake da diše. Upremo li, međutim, pogled, možemo raspoznati slabašne, sasvim slabašne pokrete u dnu njenog vrata. Zaista diše. Ona leži glavom na jastuku, u pozi kao da gleda u tavanicu. Ali, ni u šta zapravo ne gleda. Kapci su joj čvrsto sklopljeni, kao zimski pupoljci. U dubokom je snu. Verovatno i ne sanja.

Dok tako posmatramo Eri Asai, postepeno nam se javlja osećaj da u njenom snu ima nečeg što *nije prirodno*. Tako je čist, tako konačan. Nijedan mišić na njenom licu, nijedna trepavica se ne pomera. Kao da je umetničko delo, njen tanak, beli vrat odaje duboki spokoj, a malena brada isturena joj je pod pravim uglom, poput lepo oblikovanog rta. Ma koliko čvrsto spavao, čovek u carstvo ovako dubokog sna nikada ne zalazi. Nikada se tako potpuno ne rastaje od svesti.

Ipak, bez obzira na prisustvo ili odsustvo svesti, očuvane su njene telesne funkcije neophodne za održanje života. Disanje i otkucaji srca na najnižem su održivom nivou. Njeno biće kao da je smešteno na neki uzan prag koji razdvaja organsko od neorganskog - ali krišom i veoma pažljivo. Još uvek, međutim, nema načina da saznamo zašto i kako je dovedena u ovo stanje. Kao da joj je čitavo telo obmotano toplim voskom, Eri Asai se nalazi u stanju pažljivo

smišljenog, dubokog sna. Jasno je da u njemu ima nečeg što je protivno prirodi. U ovom času, to je sve što se može zaključiti.

Kamera se polako povlači unazad i prenosi sliku cele prostorije. U potrazi za objašnjenjima, počinje da istražuje detalje. Prostorija nije nimalo ukrašena. Niti se po njoj prepoznaje ukus ili osobenost njene vlasnice. Ako se dobro ne zagleda, čovek ne bi znao ni da je to soba mlade devojke. Nigde se ne mogu videti ni lutke, ni plišane igračke, ni nakit, niti bilo šta slično. Nema ni postera, čak ni kalendara. Tu je, okrenut prozoru, jedan drveni sto i pokretna stolica. Na prozoru je spuštена roletna. Na stolu se nalazi jednostavna crna lampa, najmoderniji laptop (zatvorenog poklopca). Nekoliko hemijskih i grafitnih olovaka u šolji.

Pored zida se nalazi jednostavan drveni krevet, i u njemu Eri Asai spava. Prekrivač potpuno beo, bez šara. Na polici pričvršćenoj za zid nasuprot krevetu, omanji muzički uređaj sačinjen od komponenata i nekoliko kutija sa CD-ima. Pored njih, telefon i televizor sa ekranom od 18 inča. Toaletni stočić sa ogledalom. Ispred ogledala stoji samo balzam za usne i malena okrugla četka za kosu. Uza zid, garderober. Kao valjda jedini ukras, na polici je poredano pet slika u malenim ramovima, ali su to sve fotografije Eri Asai. Na svakoj od njih je sama. Nema ni njenih članova porodice, ni prijatelja. Sve su to profesionalne fotografije modela koji pozira. Možda slike iz časopisa. Tu je i mala polica za knjige, ali se na njoj nalazi tek nekoliko knjiga, većinom udžbenika za fakultet. Osim toga i gomila modnih časopisa velikog formata. Po svemu sudeći, teško bi bilo ovu devojku nazvati ljubiteljem čitanja.

Naša tačka gledanja, kao zamišljena kamera, bira jednu po jednu od tih stvari koje se u prostoriji nalaze, i dugo ih i detaljno snima. Mi smo nevidljivi, bezimeni uljezi. Mi gledamo. Oslušujemo. Udišemo miris. Međutim, na tom mestu niti fizički postojimo, niti za sobom ostavljamo trag. Moglo bi se reći, pridržavamo se istih pravila kao ortodoksni putnici kroz vreme. Posmatramo, ali se ne mešamo. No, iskreno govoreći, podataka koje o Eri Asai možemo izvući na osnovu izgleda ove sobe nipošto nema mnogo. Njene su lične odlike unapred negde sakrivene; stiče se utisak da vešto izmiču oku posmatrača.

Pored uzglavlja, digitalni električni časovnik nečujno, neumitno obnavlja sate. U ovom trenutku u toj sobi, bilo šta nalik na pokret odaje jedino taj časovnik. Oprezni električni noćni stvor. Izmičući ljudskom pogledu, zelene brojke od tečnog kristala glatko smenjuju jedna drugu. Sada je 23.59.

Čim je okončala pretragu prostorije, kamera koja predstavlja našu tačku gledanja povlači se unazad i još se jednom okreće oko čitave sobe. A zatim, kao da nije u stanju da se odluči, izvesno se vreme zadržava na tom širokom vidnom polju. Za to vreme, linija pogleda fiksirana je na jedno mesto. Značajna tišina i dalje traje. Ali ubrzo, kao da je nešto spazio, pogled se zaustavlja na televizoru koji se nalazi u uglu sobe, i počinje da mu se približava. To je crn, četvrtasti soni televizor. Ekran mu je mračan, mrtav kao tamna strana Meseca. No, kamera kao da je tu osetila prisustvo nečega. Ili pak nekakvo znamenje. Slika se uveličava. Mi to prisustvo, ili to znamenje na televizijskom ekranu, nemo posmatramo zajedno s kamerom.

Čekamo. Načuljenih ušiju, ne dišemo.

Sat pokazuje 0.00.

Do ušiju nam dopire električno struganje. Istovremeno, televizijski ekran daje znakove života i počinje slabašno da treperi. Da nije neko došao i uključio ga, a da mi za to ne znamo? Ili je možda programiran ili nešto slično? Ne, nije ništa od toga. Kamera lukavo zalazi iza prijemnika i prikazuje da je *kabl televizora izvađen iz štekera*. Tako je, ovaj televizor bi trebalo da je mrtav. Trebalo bi da sasvim čvrsto i hladno čuva tišinu mrkle noći. Bilo bi logično, u teoriji. Međutim, on nije mrtav.

Na ekranu se pojavljuje vodoravna linija; zatreperi, zamuti se i nestaje. A zatim se ponovo pojavi. Za to vreme, nastavlja se neprekidno struganje. Uskoro, nešto se pojavljuje na ekranu. Počinje da poprima formu slike. Ali, trenutak potom, poput slova u kurzivu, krivi se popreko i najednom nestaje, kao plamen koji se gasi. Nakon toga, sve se još jednom ponovi, od početka do kraja. Prikupivši svu snagu, slika pokušava da se stabilizuje, podrhtavajući. Nešto tu unutra pokušava da se uobliči. Ipak, slika se ne uspostavlja. Krivi se, kao da je prijemna antena pod jakim naletom vetra. Poruka je

isprekidana, obrisi se razbijaju i rasipaju. Kamera nam detaljno prenosi tu borbu.

Uznula žena čini se ne primećuje tu abnormalnu aktivnost u prostoriji. Uopšte ne reaguje na tu neobuzdanu svetlost i zvukove koje televizor emituje. Samo nastavlja da spava, usred te uspostavljene konačnosti. U ovom času, baš ništa ne može da poremeti njen duboki san. U toj sobi, televizor je novi uljez. Mada smo i mi uljezi. Ipak, za razliku od nas, novi uljez niti je tih, niti je providan. Niti je neutralan. Sumnje nema - on ovde *pokušava da se umeša*. Ta namera se jasno oseća.

Slika na televizoru nestaje pa se vraća, ali se postepeno smiruje. Na ekranu se vidi unutrašnjost neke prostorije. Prilično prostrane. Deluje kao neka prostorija poslovne zgrade. Ili pak kao neka učionica. Sa velikim, širokim prozorima i redovima neonskih svetiljki. Nameštaju, međutim, nema ni traga. Ne, kad malo bolje pogledamo, negde na sredini prostorije stoji jedna stolica. To je stara, drvena stolica sa naslonom za leđa, ali bez naslona za ruke. Praktična je i jednostavna. Na toj stolici neko sedi. Pošto se slika još nije sasvim umirila, prilika čoveka koji na njoj sedi može se razabrati samo kao nejasna silueta, mutnih obrisa. Hladna atmosfera davno napuštenog mesta vlada ovom prostorijom.

Televizijska kamera koja (kao da) nama prenosi ovu sliku, oprezno se približava stolici. Sudeći po telesnoj građi, osoba koja sedi na stolici je muškarac. Taj čovek je sasvim blago pognut napred. Licem okrenut napred, izgleda duboko zamišljen. Nosi tamnu odeću i kožne cipele. Lice mu se ne vidi, ali deluje kao ne previše visok, vitak muškarac. Godine mu je nemoguće odrediti. I dok mi prikupljamo delić po delić podataka sa tog mutnog ekrana, s vremena na vreme, kao da joj to odjednom sine, slika se kviri. Struganje oscilira, pa se pojačava. Ipak, te smetnje ne potraju dugo i uskoro se slika vraća. I struganje se stišava. Sistemom pokušaja i promašaja, slika je bez sumnje na putu da se stabilizuje.

U ovoj sobi, nešto se sigurno sprema. I to možda *nešto* veoma značajno.

3.

Ponovo unutrašnjost onog istog restorana *Denny's*. U pozadini svira pesma *More* grupe Martina Denija. Broj gostiju je vidno manji nego pre trideset minuta. Ni žamor se ne čuje. Oseća se da je noć za još jedan stepen dublja.

Mari za stolom i dalje čita debelu knjigu. Ispred nje stoji tanjir sa gotovo netaknutim sendvičem sa povrćem. Deluje kao da ga je naručila pre da bi kupila vreme u restoranu nego zato što je ogladnela. Povremeno, kao da se priseti, menja pozu u kojoj čita knjigu. Oslanja se laktom na sto, pa se zavali duboko u stolicu. Ponekad podigne pogled pa uzdahne, proveravajući popunjenost restorana. Ali, izuzev toga, predano se koncentriše na čitanje. Moć koncentracije izgleda da je jedna od njenih važnih ličnih odlika.

Sada se može videti više gostiju koji sede sami. Neki nešto kucaju na laptopu, neki se dopisuju preko mobilnog telefona. Ima i onih, poput nje, koji su se zaneli u čitanje. I onih koji ne rade ništa, nego samo zamišljeni gledaju kroz prozor. Možda ne mogu da spavaju. Možda i ne žele da spavaju. Kasno u noć porodični restoran takvim ljudima pruža utočište.

Nestrpljivo iščekujući da se automatska vrata otvore, u restoran ulazi krupna žena. Krupne je građe, ali nije gojazna. Ramena su joj široka, izgleda snažno. Crna vunena kapa joj je nisko nabijena na lice. Nosi veliku kožnu jaknu i narandžaste pantalone. U rukama ništa. Njen neustrašivi izgled privlači pažnju. Kad je ušla u restoran, prilazi joj konobarica i pita: „Sto za jednu osobu?“, ali ona to ignoriše. Oštrim pogledom preleće preko unutrašnjosti restorana. Pronađe Mari, markira cilj i krupnim koracima zaputi se pravo ka njoj.

Kad je stigla do Marinog stola, bez reči seda na stolicu preko puta. Uprkos krupnom telu, pokreti su joj žustri i u njima nema ničeg suvišnog.

„Ovaj, mogu li?“, pita ona.

Mari, koja je bila usredsređena na čitanje, podiže glavu. Otkriva da na stolici preko puta nje sedi nepoznata krupna žena i trgne se.

Žena skida vunenu kapu. Kosa joj je drečavo plava, ošišana kratko, kao lepo negovan travnjak. Lice joj je pljosnato i široko, grubo kao kišna kabanica išibana vetrovima i isprana od kiša. Nije čak ni simetrično. Ali, kada se čovek bolje zagleda, ima na njemu nečeg umirujućeg. Možda je to nekakva urođena druželjubivost. Umesto pozdrava, ona se osmehnu nakrivivši usne na jednu stranu i dlanom pozamašne šake protrlja svoju kratku plavu kosu.

Kad je kelnerica stigla i po priručniku se spremila da sipa vodu i ostavi jelovnik na stolu, žena odmahnu rukom u znak odbijanja. „Nemoj, odmah idem. Izvini.”

Kelnerica nabaci uznemiren osmeh i ode.

„Ti si Mari Asai, je l' da?“, kaže žena.

„Da, tako je.”

„Reče mi Takahaši. Kaže, možda si još tu.”

„Takahaši?”

„Tecuja Takahaši. Onaj visoki s dugom kosom, suvonjavi. Svira trombon.”

Mari klimne glavom. „Ah, on.”

„E, od Takahašija sam čula da ti tečno pričaš kineski.”

„Pa, govorim, ako su obične stvari u pitanju”, odgovara Mari oprezno. „Nije baš tečno.”

„Onda, izvini, ali bi li pošla sa mnom? Kod mene je neka Kineskinja, ovaj, malo se uvalila u neku bedu. A ne govori japanski. Pojma nemam šta joj se desilo.”

Ne uspevajući da shvati, Mari u knjigu stavlja listić za obeležavanje strane, zatvara je i gurne na stranu. „Neku *bedu*?”

„Malo je povređena. Tu je blizu. Peške čas posla. Kratko će da traje. Samo da mi prevedeš šta se desilo, onako uopšteno. Biću ti zahvalna.”

Mari se malo koleba, ali pogledavši u ženino lice, pretpostavlja da ona nije loša osoba. Stavi knjigu u torbu s remenom i obuče jaknu sa amblemom. Maši se rukom za račun na stolu, ali žena pre nje pruži ruku.

„Ovo je na moj račun.”

„Nema potrebe. Ja sam to naručila.”

„Ma u redu je. To je neka sića. Ćuti i pusti me da platim.”

Kad su ustale, vidi se da je žena dosta krupnija od Mari. Mari je sitna devojka, a ova žena je velika kao šupa za poljske alatke. Mora da je 175 centimetara visoka. Mari odustaje i pušta je da plati račun.

Zajedno izlaze iz restorana. Čak i u ovo doba noći, ulica je još uvek živa. Elektronski zvuci iz salona za video-igre, vratari salona za karaoke. Brundaju auspusi motocikala. Trojica mladića zasela ispred spuštene metalne roletne, ne rade ništa. Podižu glave i radoznalo posmatraju njih dve kako prolaze. Verovatno im izgledaju kao čudan par. Ali, ne govore ništa. Samo ih gledaju. Roletna je izvrljana grafitima.

„Zovem se Kaoru. Baš i nisam tip za Kaoru, ali šta ću, to su mi ime dali kad sam se rodila.”

„Drago mi je”, kaže Mari.

„Izvini za ovo. Odvedoh te iznebuha. Jesi li se prepala?”

Pošto ne zna šta da odgovori, Mari ćuti.

„Tu torbu, da ti poneseš? Izgleda teška kao tuč”, kaže Kaoru.

„Nema potrebe.”

„Šta li ti je unutra?”

„Knjige, presvlaka...”

„Da nisi pobegla od kuće?”

„Nije to u pitanju”, kaže Mari.

„Dobro, nema ni veze.”

Njih dve nastavljaju da hodaju. Skrenu iz bučne ulice i uđu u jednu usku, pa se penju uzbrdicom. Kaoru hoda brzo, a Mari je sledi. Penju se neuglednim i mračnim stepeništem i izbijaju na drugu ulicu. Izgleda da je to stepenište prečica između dve ulice. Nekoliko natpisa na snek-barovima još uvek svetli, ali se nigde ne oseća ljudsko prisustvo.

„To je taj hotel za ljubav.”

„Hotel za ljubav?”

„Hotel za ljubavnike. Za parove. Da iznajme sobu. Vidiš neonski znak *Alfavi!*? To je taj.”

Kad je čula ime, Mari nesvesno pogleda u Kaoru. „Alfavi?”

„Ne brini. Nije neko uvrnuto mesto. Ja sam ti menadžer tog hotela.”

„Tu se nalazi žena koja je povređena?”

Kaoru se u hodu okreće iza sebe. „Aha. Priča nije baš za svačije uši.”

„Da li je i Takahaši tu?”

„Ne, nije. On do jutra vežba s bendom u podrumu u nekoj zgradi, tu u blizini. Lako je tim studentima.”

Njih dve ulaze na vrata hotela *Alfavit*. Sistem funkcioniše tako da gosti na panelu na ulazu pregledaju fotografije unutrašnjosti soba, izaberu sobu koja im se sviđa, pritisnu dugme s njenim brojem i preuzmu ključ. Onda uđu u lift i odu u sobu. Nema potrebe da se bilo s kim sretnu, niti da išta progovore. Postoje dve tarife - za odmor i za noćenje. Prigušeno plavičasto osvetljenje. Mari sve to razgleda sa zanimanjem. Kaoru se meko javi ženi na recepciji u dnu prostorije.

„Je li, sigurno nikad nisi bila na nekom ovakvom mestu”, Kaoru se obraća Mari.

„Ovo mi je prvi put.”

„Eto, raznih poslova ima na ovom svetu.”

Kaoru i Mari se penju gostinskim liftom. Prošavši kroz uzak, kratak hodnik, staju ispred sobe s brojem 404. Kaoru kratko dvaput pokuca na vrata, i ona se odmah otvaraju iznutra. Kroz njih proviruje uznemireno lice mlade žene kose ofarbane u jarkocrvenu boju. Mršava je i bleđa. Nosi široku roze majicu i farmerke s rupama. Na probušenim ušima velike naušnice.

„Ah, dobro je, to si ti Kaoru. Baš je potrajalo. Čekala sam te”, kaže crvenokosa žena.

„Kako je?”, pita Kaoru.

„Ko i pre.”

„Jeste li zaustavile krvarenje?”

„Aa, jedva nekako. Tonu sam ubrusa potrošila.”

Kaoru uvodi Mari unutra. Zatim zatvara vrata. U prostoriji je osim crvenokose žene još jedna radnica. Sitna, podignute crne kose, pod briše krpom. Kaoru predstavlja svoje dve radnice Mari.

„Ovo je Mari. Malopre sam vam pričala - ona što zna kineski. Ova mala crvenokosa je Komugi. ² Čudno ime, al' je pravo. Dugo radi kod mene.”

Komugi se ljubazno osmehuje. „Drago mi je.”

„I meni”, kaže Mari.

„Ona tamo je Korogi”, ³ kaže Kaoru. „Ali joj to nije pravo ime.”

„Izvin’te. Ratosiljala sam se pravog imena”, kaže Korogi dijalektom regiona Kansai. Deluje nekoliko godina starija od Komugi.

„Drago mi je”, kaže Mari.

U sobi nema prozora. Zagušljivo je. Za toliku prostoriju, krevet i televizor su apsolutno preveliki. Na podu u uglu sobe zgrčena je naga žena. Tela umotanog u peškir, rukama skriva lice i plače bez glasa. Po podu krvlju natopljeni ubrusi. I čaršav na krevetu je umrljan krvlju. Podna lampa leži oborena. Na stolu, boca sa više od polovine ostavljenog piva. Jedna čaša. Televizor je uključen. Na programu je zabavna emisija. Smeh publike iz studija. Kaoru uzima daljinski upravljač i gasi ga.

„Izgleda da ju je dobrano izubijao”, Kaoru se obraća Mari.

„Muškarac s kojim je bila?”, pita Mari.

„Aha, mušterija.”

„Mušterija - ona je prostitutka?”

„Da, u ovo doba noći ima ih mnogo”, kaže Kaoru. „Zato povremeno i imamo problema. Ili se posvađaju oko plaćanja, ili neki tipovi hoće perverzije, i tako.”

Mari gricka usnu i sabira misli.

„Znači, ova žena govori samo kineski, zar ne?”

„Japanski samo natuca. Ali, ne mogu da zovem policiju. Ovde uglavnom borave ilegalno, a i nemam ti ja vremena da tu svaki čas idem u policiju i dajem izjave.”

Mari skida torbu s ramena, stavlja je na sto, i odlazi do zgrčene žene. Naginje se k njoj i progovara na kineskom.

„们不么了? (Šta se dogodilo?)”

Da li je ne čuje, uglavnom, žena ne odgovara. Ramena joj drhte dok jeca.

Kaoru odmahuje glavom. „U šoku je. Izgleda da ju je mnogo izmlatio.”

Mari se obraća ženi: „是中国人你 (Jesi li ti iz Kine?)”

Žena i dalje ne odgovara.

„不用担心, 我们不是警察 (Ništa ne brini. Nisam iz policije).”

Žena i dalje ne odgovara.

„是否有人滥用? (Da li te je neki muškarac maltretirao?)”

Žena konačno klimnu glavom. Njena duga crna kosa se zanjihla.

Mari se strpljivim, mirnim glasom obraća ženi. Više puta joj ponavlja isto pitanje. Kaoru prekrštenih ruku zabrinuto posmatra njihovu razmenu. Za to vreme, Komugi i Korogi su se podelile i prionule na sređivanje sobe. Skupljaju krvave ubruse sa poda i ubacuju ih u najlonsku kesu za smeće. Skidaju uprljani čaršav sa kreveta i menjaju peškire u kupatilu. Vraćaju podnu lampu na mesto i iznose bocu piva i čašu. Proveravaju sanitarni pribor, čiste kupatilo. Čini se da uvek zajedno rade - njihovi pokreti su uvežbani i efikasni.

U uglu sobe Mari pognuta razgovara sa ženom. Zahvaljujući tome što je razume, žena se izgleda donekle pribrala. Na kineskom se obraća Mari i objašnjava joj situaciju, istina, u isprekidanim rečenicama. Glas joj je toliko tih da Mari mora da joj približi uho da bi je čula. Klimajući glavom, Mari pomno sluša šta ona govori. Povremeno izgovori po koju reč, da je ohrabri.

Blago kucnuvši Mari po leđima, Kaoru kaže: „Izvini, čuj, treba nam ova soba za druge goste. Nju vodim dole u kancelariju. Hoćeš da pođeš s nama?”

„Ali, ona je potpuno naga. Kaže da joj je odneo sve što je imala na sebi. Od cipela do donjeg veša, apsolutno sve.”

Kaoru maše glavom. „Skinuo ju je do gole kože da ne bi mogla odmah da ga prijavi. Kakav zlikovac!”

Iz ormana Kaoru vadi tanjušan bademantil i dodaje ga Mari. „Daj joj zasad ovo da obuče.”

Žena se malaksalo podiže, napola odsutno skide peškir i onako potpuno naga, klimajući se stavlja na sebe bademantil. Mari hitro odvraća pogled. Sitna je, ali lepo građena. Lepo oblikovane grudi, glatka koža, senka stidnih dlačica. Verovatno je istih godina kao Mari. Njeno telo još je, u tragovima, devojačko. Korak joj je nesiguran, pa je Kaoru obgrli oko ramena i tako izlaze iz sobe. Zatim se spuštaju dole malim liftom za osoblje. Sledi ih Mari sa svojom torbom. Komugi i Korogi ostaju u sobi i nastavljaju s čišćenjem.

Tri žene ulaze u kancelariju hotela. Uza zid su poređane kartonske kutije. Tu je jedan metalni radni sto i jednostavna garnitura. Na radnom stolu tastatura i LCD monitor. Na zidu visi kalendar, uramljeni kaligrafski napis Micua Aide ⁴ i električni sat. Tu je i portabl-televizor, a na omanjem frižideru mikrotalasna pećnica.

Kad se tri osobe nađu unutra, soba postaje tesna. Kinesku prostitutku u bademantilu Kaoru smešta na sofu. Kao da se smrzava, ona čvrsto drži sklopljene krajeve bademantila.

Kaoru uperi svetlo podne lampe u prostitutkino lice i još jednom joj pregleda rane. Donosi pribor s lekovima i gazom natopljenom alkoholom pažljivo briše krv slepljenu na njenom licu. Na ranu joj stavlja flaster. Prstom prelazi preko nosne kosti, proveravajući da nije slomljena. Podiže joj kapke i proverava jesu li oči zakrvavljene. Rukom joj prepipava glavu da proveri ima li čvoruga. Kao da je navikla da to čini svaki dan, iznenađujuće je vešta. Iz frižidera vadi nešto nalik na pakovanje leda, umota ga u mali ubrus i daje ga ženi.

„Evo, drži ovo jedno vreme ispod oka.”

Seti se da ona ne razume japanski, pa joj pokretima pokaže da ga stavi ispod oka. Žena klimne glavom i tako uradi.

Kaoru se obrati Mari: „Liptala joj je krv, ali uglavnom iz nosa. Sva sreća, nema teže povrede. Na glavi nema čvoruga, izgleda i da joj nos nije slomljen. Ima posekotine na spoljnom uglu oka i usnama, ali nisu za ušivanje. Uh, još jedno nedelju dana će joj na oku biti crna masnica, a i teško će naći mušteriju.”

Mari klimne glavom.

„Jak je, al' bije ko amater”, kaže Kaoru. „Kad je tako naslepo mlatio, mora da ga ruka boli pa otpada. Toliko je jako tukao, da je i zid izudarao. Malo ga ulubio na nekoliko mesta. Načisto je izgubio glavu. Baš njega briga.”

Komugi ulazi u prostoriju i vadi nešto iz kartonske kutije pored zida. To je novi bademantil za sobu 404.

„Kaže da joj je taj čovek uzeo sve, i torbu i novac i mobilni telefon”, kaže Mari.

„Znači, taj je pobego da ne bi platio?”, umeša se Komugi.

„Nije, nego, kako da kažem... Izgleda da joj je iznenada krenuo ciklus pre nego što su počeli. Poranio. Muškarac se zbog toga naljutio i...”

„Pa, šta je ona tu mogla?”, kaže Komugi. „Kad god da krene, uvek je iznenada.”

Kaoru je ućutkuje. „Dosta, nemoj tu da naklapaš bezveze, nego brže spremaj sobu 404.”

„Razumem. Izvin'te”, kaže Komugi i izlazi iz kancelarije.

„Znači tako. Kad je hteo da prione na posao, ona je dobila, on odlepio, izudarao je, odneo pare i stvari i ispario”, kaže Kaoru. „Tom tipu nešto fali u glavi.”

Mari klimne glavom. „Izvinjava se što je zaprljala čaršav krvlju.”

„Nema veze. Navikla sam ja na to. Ne znam zašto, ali mnogim devojkama u ovim hotelima počne ciklus. Stalno me zivkaju telefonom. Dajte mi uložak, dajte tampon. Dođe mi da kažem: 'nije ti ovo apoteka'. U svakom slučaju, moram nešto da obučem ovoj maloj. Ovako ne može ništa.”

Kaoru pretražuje kartonske kutije i vadi donji veš spakovan u najlonsku kesicu. Praktična stvar koja se stavlja u automat u sobi. „Ovo je jeftino, za jednokratnu upotrebu. Ne može da se pere, ali zasad će da posluži. Kad nemaš gaćice, duva ti promaja, pa ne mož' da se svrtiš.”

Kaoru zatim pretražuje orman i pronalazi gornji i donji deo izbledele zelene trenerke i daje ih prostitutki.

„Ovo je ostavila jedna devojka što je ranije radila kod mene. Barem je oprana i čista. Ne moraš ni da mi je vraćaš. Od obuće imam samo gumene papuče, ali bolje i to nego da si bosa.”

Mari to objašnjava ženi. Kaoru otvara kredenac i vadi nekoliko higijenskih uložaka. Daje ih prostitutki.

„Uzmi i ovo. Idi i presvući se u onom toaletu”, kaže i bradom pokazuje na vrata kupatila.

Prostitutka klimne glavom i na japanskom kaže: „Hvala.” Zatim sa odećom u rukama ulazi u toalet.

Kaoru seda na stolicu za stolom, polako maše glavom i ispusti dugačak uzdah. „Eh, kad si u ovom poslu, nagledaš se raznih stvari.”

„Kaže da je u Japanu tek nešto više od dva meseca”, govori Mari.

„I ovde je na crno, naravno?”

„To je nisam pitala, ali po njenom govoru izgleda mi da potiče sa severa.”

„Iz stare Mandžurije?”

„Možda.”

„Hm”, kaže Kaoru. „Onda, valjda će neko doći ovamo da je pokupi.”

„Izgleda da ima nekog za koga radi.”

„Kineski klan. Oni ti podvode sve prostitutke u ovom kraju”, kaže Kaoru. „Brodom prokrijumčare devojke iz Kine, pa ih nateraju da im za to plate u naturi. Naručiš im devojku telefonom, oni je motociklom isporuče do hotela. Kao picu, donesu ti je frišku. To su mi stalni gosti.”

„Klan - to je nešto kao jakuze?”

Kaoru odmahuje glavom. „Ne, ne, ja sam ti se dugo bavila profesionalnim rvanjem, išla i na gostovanja, pa sam upoznala nekoliko jakuza. Da znaš, u poređenju sa kineskim klanom, japanske jakuze su male mace. S ovim tipovima ti se nikad ne zna. Ali ova mala - il' da im se vrati, il' neće imati kud. Nema joj izbora.”

„Hoće li je ti ljudi maltretirati zato što je ostala bez novca koji je danas zaradila?”

„Pa, ne znam. Kako god bilo, s takvim licem jedno vreme neće moći da radi s mušterijama, a njima ona ništa ne vredi ako ne zarađuje. Šteta, mala je lepa.”

Prostitutka izlazi iz toaleta u izbledejoj trenerci i gumenim papučama. Na trenerci joj u visini grudi stoji Adidasov znak. Na licu joj se jasno ocrta modrica, ali je njena kosa sada uredno očešljana. Čak i tako u iznošenoj trenerci, s naduvenom usnom i modricom na licu, i dalje je lepa.

Kaoru pita prostitutku na japanskom: „Je li, hoćeš da telefoniraš?”

Mari prevodi na kineski. „你要邀请话? (Želiš li da telefoniraš?)”

Prostitutka odgovara na jednostavnom japanskom: „Da, hvala.”

Kaoru joj dodaje beli bežični telefon. Prostitutka bira broj i sagovorniku koji se javio na kineskom nešto tiho saopštava. Sagovornik nešto zagrmi, a ona odgovara kratko. Zatim prekida vezu. Ozbiljnog izraza lica vraća telefon Kaoru.

Prostitutka zahvali Kaoru na japanskom: „Hvala lepo.” Zatim se okrene Mari i kaže: „他会来找我立即 (Doći će po mene. Odmah.)”

Mari objašnjava Kaoru: „Izgleda da neko sad dolazi po nju.”

Kaoru se namršti. „Kad smo već kod toga, nije mi plaćena soba. Obično plaća muškarac koji dovede ženu, ali ovaj je zbrisao a da nije platio. I pivo je imao na računu.”

„Hoćeš li to naplatiti čoveku koji dođe po nju?”, pita Mari.

„Aha”, kaže Kaoru i zamisli se. „Kad bi mi to samo pošlo za rukom.”

Kaoru sipa listiće zelenog čaja u čajnik i preliva ih vrućom vodom iz bokala. Zatim čaj sipa u tri šoljice i jednu od njih dodaje Kineskinji. Prostitutka zahvali, uzme šoljicu i pije iz nje. Čini se da joj je zbog posekotine na usni teško da pije vruć čaj. Otpija gutljaj i namršti se.

Ispijajući čaj, Kaoru se prostitutki obraća na japanskom.

„Ali, stvarno ti nije lako. Stigla čak u Japan sakrivena na brodu, a ovi te povrh svega non-stop tako izrabljuju. Ne znam kakav ti je život bio u zavičaju, ali zar ti nije bilo bolje da ovamo nisi ni dolazila?”

„Da prevedem?”, pita Mari.

Kaoru odmahuje glavom. „Ne treba. To ja pričam sama sa sobom.”

Mari se obraća prostitutki. „你多大了? (Koliko imaš godina?)”

„十九 (Devetnaest.)”

„我你叫。什么名字多? (I ja. Kako se zoveš?)”

Prostitutka malo okleva pa odgovara: „Guo Dungli.”

„字是马里 (Ja se zovem Mari.)”

Mari se blago osmehne prostitutki. Njen osmeh je majušan, ali je prvi koji se ukazao na njenom licu otkad je prošla ponoć.

Ispred ulaza u hotel *Alfavit* zaustavlja se jedan motocikl. Veliki besni sportski model honda. Na njemu muškarac sa *full-face* kacigom. Ostavlja upaljen motor, da bi mogao odmah da nestane ako zatreba. Nosi kao salivenu crnu kožnu jaknu i farmerke. Duboke košarkaške patike. Debele rukavice. Muškarac skida kacigu i stavlja je na rezervoar motocikla. Kad je dobro osmotrio okolinu, skida jednu rukavicu i vadi mobilni telefon iz džepa. Bira broj. Ima oko trideset godina. Smeđa kosa, konjski rep. Široko čelo, upali obrazi, prodoran pogled. Vodi kratak razgovor. Prekida vezu i vraća mobilni telefon u džep. Navlači rukavicu i ostaje u toj pozi da čeka.

Ubrzo, Kaoru, prostitutka i Mari izlaze na glavna vrata. Klepećući gumenim papučama, prostitutka se vuče ka motociklu. Temperatura se za još koji stepen spustila i deluje da joj je hladno samo u trenerci. Muškarac na motociklu joj nešto oštro proturi, a ona tiho odgovara.

Kaoru se obrati muškarcu. „Da znaš, mladiću, još mi nije plaćeno za sobu.”

Muškarac dobro pogleda Kaoru. A onda kaže: „Ja ne plaćam sobe. Plaća mušterija.” To izgovara bez ikakvog naglaska.

Jednolično, bezizražajno.

„Znam ja to”, kaže Kaoru hrapavim glasom. Nakašlje se i pročisti grlo. „Nego, takav nam je posao, upućeni smo jedni na druge, je l' tako? Ovo je i nama napravilo problem. Znaš, za napad s nanošenjem telesnih povreda, mogli smo i policiju da zovemo. Ali, to bi vas uvalilo u neprilike, je l' da? Zato, plati mi barem 6.800 jena za sobu, pa smo kvit. Pivo nek bude na račun kuće. Da završimo na tome.”

Bezizražajnog pogleda, muškarac zuri u Kaoru. Podiže pogled i posmatra svetleći natpis na hotelu. *Alfavil*. Zatim još jednom skinu rukavicu, iz džepa jakne izvadi kožni novčanik, izbroji sedam novčanica od 1.000 jena i pusti ih iz ruke da mu padnu pod noge. Kako nema vetra, novčanice padnu ravno na tlo i tako ostanu. Muškarac ponovo navuče rukavicu. Podigne ruku i baci pogled na ručni sat. Svaki njegov pokret je gotovo neprirodno usporen. On se uopšte ne žuri. Deluje kao da trima prisutnim ženama jasno stavlja do znanja težinu svog prisustva. Može mu se da za sve što radi troši onoliko vremena koliko mu se prohte. Za to vreme, motor i dalje potmulo brunda poput razjarene zveri.

„Stvarno imaš petlju”, kaže on Kaoru.

„Hvala ti”, kaže Kaoru.

„Ako pozoveš policiju, u kraju bi mogao i da izbiije neki požar”, kaže muškarac.

Neko vreme traje potpuna tišina. Ne skrećući pogled, Kaoru skrštenih ruku gleda pravo u njega. S ranom na licu, ne uspevajući da razume šta oni jedno drugom govore, prostitutka uznemireno odmerava njihove izraze lica.

Muškarac ubrzo uzima kacigu, spreda je navlači na glavu, mahnu ženi da dođe i stavi je iza sebe na motocikl. Žena se obema rukama uhvati za njegovu jaknu. Okrenu se, pogleda u Mari, pa u Kaoru. Zatim ponovo pogleda u Mari. Kao da bi nešto da zausti, ali na kraju ne izgovori ništa. On raspali nogom po pedali, okrene ručicu za gas i kreće. Zvuk njegovog auspuha teško odzvanja gradom u ponoć. Kaoru se sagne i jednu po jednu sa zemlje skupi bačene novčanice od hiljadu jena. Slaže ih sve na istu stranu, presavija ih napola i ugura u džep. Duboko uzdahne i dlanom protrlja svoju kratku plavu kosu.

„Ma, teraj se više”, kaže ona.

4.

Soba Eri Asai.

U prostoriji se ništa nije promenilo. Samo je silueta muškarca koji sedi na stolici sada u krupnijem planu. Figuru tog čoveka možemo da vidimo prilično jasno. Signal još uvek ima smetnje; slika se povremeno zatrese, obrisi se krive, kvalitet je sve lošiji. Prodorno struganje se pojačava. Na trenutke se umeša i neka druga, potpuno nevezana slika. No smetnje odmah nestaju, i ona prvobitna slika se vraća.

Eri Asai je, ipak, i dalje u dubokom snu. Svetlost veštačkih boja koje emituje televizijski ekran pravi pokretne senke od njenog profila, ali joj ne ometa san.

Muškarac na ekranu nosi tamnosmeđe odelo. Možda je to nekad bilo elegantno, reprezentativno odelo, ali sada izgleda pohabano. Svud po rukavima i leđima ima nečeg belog nalik na prašinu. Nos crne kožne cipele zaobljenih vrhova, ali su i one prašnjave. Na kakvom li je zavučenom prašnjavom mestu on bio pre nego što je došao u ovu sobu? Uz belu košulju s običnim okovratnikom nosi jednobojnu crnu vunenu kravatu. I boja kravate i boja košulje su na isti način izbledele. Kosa mu je proseda. Ne, može biti i da to nisu sede, već prašnjave vlasi crne kose. U svakom slučaju, njegova kosa izgleda kao da kroz nju dugo nije provučen češalj. Začudo, i pored svega toga on ne odaje aljkav utisak. Niti deluje ofucano. Samo je potpuno smožden, odeće isprljane usled nekih nepredviđenih okolnosti.

Lice mu se ne može videti. U ovom trenutku ono što televizijska kamera snima ili je silueta ovog čoveka s leđa, ili su drugi delovi njegovog tela osim lica. Da li zbog ugla pod kojim pada svetlo, ili je to namerno, tek lice mu je u sasvim tamnoj senci, na mestu do kojeg naš pogled ne dopire.

Muškarac se ne pomera. S vremena na vreme, duboko, polako udahne, i samo mu se ramena u tom ritmu lagano podignu i spuste.

Mogao bi to biti i neki talac koji je već dugo zatvoren u jednog prostoriji. Oko njega lebdi nekakva atmosfera usporene predaje sudbini. Međutim, nije on vezan. On sedi na stolici pravih leđa, mirno diše i samo zuri u jednu tačku ispred sebe. Da li je sam odlučio da se ne pomera, ili se zbog nekog razloga našao u situaciji da zaista ne može da se pokrene, to mi ne možemo da razaznamo. Ruke su mu u krilu, jedna pored druge. Ne znamo koje je vreme. Ne znamo ni je li dan ili noć. Ali, zahvaljujući svetlosti koja dopire od niza neonskih svetiljki, prostorija je blistava kao u letnje popodne.

Uskoro, kamera zaokreće ispred muškarca i prikazuje njegovo lice spreda. Uprkos tome, njegove crte lica nisu nam ništa jasnije. Zagonetka je sve veća. Jer, čitavo mu je lice prekriveno poluprovidnom maskom. Ona mu kao folija tako prijanja uz lice da je možda ne bi ni trebalo nazivati maskom. Ipak, ma koliko tanka bila, dobro služi svojoj svrsi. Praveći bleđi, sjajni odblesak svetlosti, brižljivo skriva izgled i izraz njegovog lica. Mi jedino možemo da nagađamo o obrisima njegovog lica. Na maski nema ni otvora za nos, usta ni oči. To mu izgleda ipak ne smeta da diše, gleda i sluša. Valjda ima dobru propustljivost i dotok vazduha. Spolja gledano, međutim, ne možemo ni da pretpostavimo od kog je materijala, niti kojom je tehnikom načinjena ta opna anonimnosti. Ta maska poseduje podjednako čarobna kao i funkcionalna svojstva. U isto vreme, nju su sa tamom donela davna vremena, i budućnost šalje sa svetlošću.

Ono što masku čini zaista jezivom jeste činjenica da uopšte ne možemo ni da zamislimo o čemu li razmišlja, šta oseća, šta planira (ili pak ne planira) čovek kome ona tako tesno prijanja uz lice. Nemamo nikakvih naznaka na osnovu kojih bismo mogli da prosudimo da li je taj čovek dobar ili zao, da li su njegova shvatanja ispravna ili pomerena, niti da li ta maska služi da mu prikrije lice, ili da ga zaštiti. Sa tom tananom maskom anonimnosti na licu, muškarac mirno sedi na stolici, dok ga kamera snima, stvarajući tako izvesnu situaciju. Izgleda da nam nema druge nego da se zasad ostavimo donošenja sudova i prihvatimo je onakvom kakva je. Odlučujemo da ga nazovemo „čovekom bez lica”.

Ugao kamere sada je fiksiran u jednu tačku. Kamera je prilično nisko, i nepomično spreda zuri u siluetu „čoveka bez lica”. Potpuno

nepomičan, čovek u smeđem odelu preko katodne cevi kroz ekran gleda na *ovu stranu*. Dakle, on izgleda kao da *sa one strane* gleda pravo u unutrašnjost prostorije u kojoj se mi nalazimo. Naravno, njegove se oči skrivaju iza sjajne, zagonetne maske. Pa ipak, jasno možemo osetiti prisustvo, težinu njegovog pogleda. Sa nepokolebljivom odlučnošću, on gleda u nešto ispred sebe. Sudeći po uglu njegovog lica, čini se da gleda u pravcu kreveta Eri Asai. Pokušavamo pažljivo da sledimo hipotetičku liniju njegovog pogleda. Tako je, nema sumnje. Ono što posmatraju bezoblične oči muškarca s maskom je, naravno, Eri koja na ovoj strani i dalje spava u krevetu. Tačnije rečeno, od samog početka on sve vreme samo i posmatra njenu siluetu. U ovom trenutku konačno spoznajemo tu činjenicu. On je u stanju da gleda na ovu stranu. I kran televizora služi mu kao otvoreni prozor ka sobi sa ove strane.

Slika se povremeno zatrese pa se umiri. I električno struganje se povremeno pojačava. Ponekad zvuči kao pojačan signal kretanja nečijih moždanih talasa. Onda se struganje zgušnjava i pojačava, dostigne određenu tačku, vrhunac, opada i ubrzo nestaje. Zatim, kao da se predomisli, ponovo se javi. Ponovi se isto. Međutim, pogled „čoveka bez lica” je nepokolebljiv. Ni njegova koncentracija ne opada.

Lepa devojka i dalje spava u krevetu. Njena ravna crna kosa rasuta je po jastuku poput lepeze koja priča hiljade priča. Meko spojene usne. Um potonuo na dno mora. Kad god televizijski ekran zatreperi, zadrhti i svetlost koja joj obasjava profil, a senke zaigraju kao neki nerazumljivi simboli. Na jednostavnoj drvenoj stolici sedi i bez reči je posmatra „čovek bez lica”. U ritmu disanja, ramena mu se s vremena na vreme lagano podižu i spuštaju. Baš kao napušten brod koji se ljuljuška na blagim jutarnjim talasima.

Izuzev toga, u sobi se ništa ne pomera.

5.

Mari i Kaoru hodaju neuglednom sporednom ulicom. Kaoru upravo ispraća Mari nekud. Mari je svoju teget kapu s logom bostonskih Redsoksa spustila nisko na lice. S tom kapom na glavi, liči na mladića. Možda je baš zato i nosi napolju.

„Dobro je što si pošla sa mnom”, kaže Kaoru. „Uopšte mi nije bilo jasno šta se dešava.”

Njih dve silaze niz iste one stepenice kojima su došle.

„Je li, ako imaš vremena, hoćeš da svratimo negde na kratko?”, oglasi se Kaoru.

„Gde?”

„Žedna sam. Baš bih popila neki gutljaj piva. A ti?”

„Ne pijem alkohol”, kaže Mari.

„Onda popij sok ili nešto. Ionako ćeš negde da ubijaš vreme do jutra, je l' tako?”

Njih dve sedaju za šank u malenom baru. U baru nema drugih gostiju. Svira neka stara ploča Bena Vebstera. *My Ideal*. Nastup iz pedesetih godina. Nema CD-a: na polici je naredano 40-50 starih ploča. Kaoru pije pivo iz duguljaste čaše. Ispred Mari stoji perije sa uceđenom limetom. Stariji barmen za šankom ćutke lomi led.

„Samo, baš je lepa”, kaže Mari.

„Ona Kineskinja?”

„Da.”

„Aha. Ali neće još dugo, ako nastavi time da se bavi. Ima brzo da usahne, da omatori. Stvarno. Videla sam mnogo takvih.”

„Ima 19 godina, kao ja.”

„Ali”, kaže Kaoru grickajući orahe, „nema to veze s godinama. Težak je to posao, ne može da se radi u normalnom stanju svesti. Počnu da se bodu, a onda su gotove.”

Mari ćuti.

„Ti studiraš?”

„Da. Studiram kineski jezik na Filološkom fakultetu.”

„Na Filološkom znači...”, kaže Kaoru. „Šta ćeš kad diplomiraš?”

„Ako budem mogla, kao slobodnjak bih radila pismene ili usmene prevode. Nisam ja za rad u firmi.”

„Pametna si ti.”

„Ne baš preterano. Samo, odmalena su mi roditelji govorili da mi nema druge nego da se latim knjige, kad već nisam lepa.”

Kaoru zaškilji i pogleda u Mari. „Ma, baš si slatka. Nije da ti sad tu nešto podilazim, ozbiljno ti kažem. Kad se kaže da neko nije lep, valjda se misli na nekog kao što sam ja.”

Mari napravi nekakav stegnut pokret, kao da slabašno slegnu ramenima. „Moja starija sestra je izuzetna lepotica i pošto je privlačila pažnju, odmalena su me s njom poredili. Svi su govorili: 'Dve sestre, a toliko različite!'. Šta drugo i da kažu kad nas uporede? Em sam sitna, em su mi male grudi, kosa mi je kovrdžava, usta su mi prevelika, a i kratkovidna sam i imam astigmatizam.”

Kaoru se smeje. „To se obično naziva osobenostima.”

„Ali ja ne mogu tako da razmišljam. Kad su mi odmalena stalno govorili da nisam lepa.”

„I zato si navalila na učenje?”

„Uglavnom. Ali nisam volela da se s drugima takmičim za ocene. Ni sport mi nije išao, nisam imala prijatelje, nekad su me i zadirkivali pa u trećem razredu osnovne više nisam htela u školu.”

„Odbijala si da ideš?”

„Toliko sam mrzela da idem u školu, da sam ujutru povraćala sve što pojedem, uništavala sam stomak.”

„Hm. Ja sam, vidiš, imala strašno loše ocene, ali nisam toliko mrzela da idem u školu. Svakog ko mi se nije sviđao ja sam makljala bez razlike.”

Mari se osmehne. „Volela bih da sam i ja to mogla...”

„Ma, nema veze. Nije to nešto čime bih baš mogla da se pohvalim.... I, šta je onda bilo?”

„U Jokohami je postojala škola za kinesku decu, i u nju je išla devojčica iz susedstva. Polovina časova je bila na kineskom, ali je bila drugačija od japanskih škola, nisam morala toliko da grabim za ocene, a imala sam i tu drugaricu, pa sam imala osećaj da tamo

mogu da idem. Moji roditelji su se naravno protivili, ali pošto nije bilo drugog načina da me prisile da idem u školu...”

„Bila si prilično tvrdoglava.”

„Moguće”, priznaje Mari.

„A u tu kinesku školu primaju i Japance?”

„Da. Nije bilo potrebno ispuniti nikakve posebne kriterijume.”

„Ali, tada nisi znala kineski?”

„Ne, nimalo. Ali, bila sam mala, a i drugarica mi je pomagali, pa sam brzo učila reči. U svakom slučaju, škola je bila lagodna. Ostala sam tamo sve vreme, i u nižoj i u višoj srednjoj. Ali sa stanovišta mojih roditelja, nije baš sve bilo tako zabavno. Oni su od mene očekivali da pohađam neku pripremnu školu na glasu i na kraju postanem nešto posebno, recimo advokat ili lekar ili nešto slično. Dodelili su nam uloge, valjda... Starija sestra Snežana iz bajke, a mlađa genije.”

„Sestra ti je toliko lepa?”

Mari klimne glavom i otpije gutljaj perijea. „Za časopise je pozirala od niže srednje škole. One časopise za tinejdžerke.”

„Hm”, kaže Kaoru. „Mora biti da je teret imati tako atraktivnu stariju sestru. To je sve u redu, nego zašto se jedna takva devojka kao ti smuca na ovakvom mestu sama usred noći?”

„Kao ja?”

„Kako da kažem, na prvi pogled se vidi da si *pristojno* dete.”

„Nije mi se išlo kući.”

„Jesi li se posvađala sa svojimima?”

Mari odmahne glavom. „Nije to u pitanju. Samo sam htela da budem negde drugde, ne u kući. Barem do jutra.”

„Jesi li ovo nekad već radila?”

Mari ćuti.

Kaoru kaže: „Možda zabadam nos gde mu nije mesto, ali pravo da ti kažem, ovaj grad nije za to da dobre devojke u njemu dočekuju jutro. Tuda se smucaju neki opasni tipovi. Čak sam se i ja ovakva nekoliko puta našla u opasnosti. Otkad ode poslednji voz, pa sve dok prvi jutarnji ne krene, ovo mesto je potpuno drugačije nego preko dana.”

Mari uzima kapu s logom bostonskih Redsoksa sa šanka i neko vreme se igra sa njenim štitnikom. Pretura nešto po glavi. Ipak, na

kraju odagna te misli.

Blagim, ali odlučnim glasom Mari kaže: „Izvini, ali možemo li da pričamo o nečemu drugom?”

Kaoru uzima nekoliko oraha u šaku i stavlja ih u usta sve odjednom. „Naravno, može. Hajde da pričamo o nečemu drugom.”

Iz džepa svoje jakne Mari vadi kamel sa filterom i pali ga bik upaljačem.

„Hej, pa ti pušiš!”, kaže Kaoru iznenađeno.

„Povremeno.”

„Iskreno rečeno, i ne pristaje ti baš.”

Mari porumeni, ali se ipak sasvim blago nelagodno osmehne.

„Mogu li da ti uzmem jednu?”, pita Kaoru.

„Samo izvoli.”

Kaoru stavlja jedan kamel u usta, uzima Marin upaljač i pali ga. Cigareta njoj zaista pristaje bolje.

„Imaš dečka?”

Mari kratko odmahne glavom. „Trenutno nisam baš previše zainteresovana za mladiće.”

„Više voliš devojke?”

„Nije to u pitanju. Ne znam baš tačno.”

Kaoru sluša muziku i puši. Kad se opusti, na njenom licu se očituje bleđi trag umora.

„I malopre sam htela da te pitam”, kaže Mari, „zašto se hotel zove *Alfavi!*?”

„Pa, ne znam. Moguće da je to ime dao moj šef. Ma, svaki takav hotel ima neko glupavo ime. Na kraju krajeva, tu ti muškarci i žene dolaze da rade *ono* - samo nek je tu krevet i kupatilo, a za ime koga briga. Važno je samo da je takvo neko. Što me to pitaš?”

„Zato što je *Alfavi!* jedan od mojih omiljenih filmova. Žan-Lik Godara.”

„Nikad čula.”

„To je veoma star francuski film. Iz šezdesetih godina.”

„Onda je verovatno otud uzeo ime. Kad sledeći put budem videla šefa, baš ću da ga pitam. I, šta znači to: *Alfavi!*?”

„To je ime izmišljenog grada iz bliske budućnosti. Negde u galaksiji.”

„Znači, SF film? Kao *Zvezdani ratovi!*?”

„Ne, ne takav. Nije neki film sa specijalnim efektima, ni akcioni... ne umem baš dobro da ti objasnim, ali to je konceptualni film. Jedan od onih crno-belih, sa mnogo dijaloga, koji se prikazuje u umetničkim bioskopima.”

„Šta ti to znači konceptualni?”

„Recimo, u Alfavilu hapse i javno pogubljuju ljude kojima teku suze kad plaču.”

„Što?”

„Jer u Alfavilu ljudi ne smeju da imaju duboka osećanja. Zato tamo nema ničeg nalik na ljubav. Nema ni neslaganja, ni ironije. Sve se rešava uz pomoć matematičkih formula.”

Kuoru natmuri obrve. „Ironije?”

„To je kad neko sebe ili stvari koje se njega tiču posmatra objektivno ili ih sagleda iz drugog ugla i u tome vidi nešto smešno.”

Kaoru malo razmišlja o Marinom objašnjenju.

„Ni to ne razumem baš najbolje, ali sad, ima li seksa u tom Alfavilu?”

„Ima seksa.”

„Sksa koji ne zahteva ni ljubav ni ironiju.”

„Tako je.”

Kauru se slatko smeje. „Kad malo bolje razmisliš, ime je baš po meri za jedan hotel za ljubav.”

Lepo obučen, sitan muškarac srednjih godina ulazi unutra, seda na ivicu šanka, poručuje koktel i tiho razgovara s barmenom. Deluje kao da je stalni gost. Uvek isto mesto, uvek isto piće. On je jedan od onih bezimernih ljudi koji u mrkloj noći nastanjuju glavni grad.

„Ti si, Kaoru, bila profesionalni rvač?”, pita Mari.

„Aha, dosta dugo. Bila sam krupna, dobar borac, pa me je skaut regrutovao u srednjoj školi. Odmah sam debitovala i od tada nadalje bila prava opasnica. Izblajhala kosu, obrijala obrve, čak i crvenog škorpiona istetovirala na ramenu. Ma, i na televiziji sam se pojavljivala. Išla sam na mečeve i u Hongkong i na Tajvan. Imala sam i mali klub lokalnih navijača. Ti sigurno ne gledaš žensko rvanje.”

„Nikad do sada nisam.”

„A i to ti je težak posao, znaš. Na kraju sam upropastila kičmu i u dvadeset devetoj se povukla. Ja sam to radila bespoštedno, iz sve

snage, i to mora kad-tad da ti uništi telo. Kol'ko god misliš da ti to možeš, sve ima svoje granice. A temperament mi je takav - ne umem drugačije nego da dam sve od sebe. Da l' je to moja želja da udovoljim publici - u svakom slučaju, kad se onako zapali i mene to ponese, na kraju odem i dalje nego što treba. Zato me sad, kad god pada kiša, neprestano tišti bol u leđima. Kad se to desi, samo mogu da legnem i ne pomeram se. Sva sam nikakva.”

Kaoru okreće glavu dok joj kosti zvučno krčkaju.

„Dok sam bila popularna dobro sam zarađivala, svi su se za mene lepili, ali čim sam prestala, ama baš ništa mi nije ostalo. Ni prebijene pare. Osim kuće koju sam kao dobra ćerka podigla roditeljima u selu u Jamagati, nešto je potrošio moj mlađi brat da vrati kockarske dugove, nešto su proneverili neki dalji rođaci, nešto je isparilo posle neke sumnjive investicije mog bankara... E, kad dotle dođe, niko ti više ne dolazi. Tad sam potpuno klonula, znaš, pitala sam se šta li sam ja uopšte radila poslednjih deset godina. Trideseta na vratima, organizam mi se raspada, a u banci nula. I dok sam razmišljala šta sad da radim, preko kluba navijača me je sadašnji šef pozvao da radim kao menadžer hotela za ljubav. Mada, kao što vidiš, to znači da sam pola menadžer, pola izbacivač.”

Kaoru ispija ostatak piva. Zatim pogleda na ručni sat.

„Ne moraš da se vratiš na posao?”, pita Mari.

„U hotelu za ljubav, znaš, u ovo doba noći ima najmanje posla. Pošto vozovi više ne idu, gosti koji su sad tamo uglavnom su na noćenju, do jutra se ništa ne dešava. Zvanično mi je još uvek radno vreme, ali neće ništa biti ako popijem jedno pivo.”

„Do jutra radiš pa se vraćaš kući?”

„Trenutno iznajmljujem stan u Jojogiju, ali nije da tamo imam zbog čega da se vratim, niti me iko čeka, pa najčešće prespavam u hotelskoj službenoj prostoriji za odmor, ustanem i odmah nastavim da radim. A šta ćeš ti sad?”

„Negde ću da ubijam vreme čitajući.”

„Znaš šta, ako hoćeš, hajde sa mnom. Noćas hotel nije pun, pa mogu da te do jutra smestim u neku od slobodnih soba. Jeste tužno sama provoditi noć u sobi hotela za ljubav, ali su dobre za spavanje. A kreveta barem imamo dovoljno.”

Mari slabašno klimne glavom, ali jasno stavlja do znanja šta oseća: „Hvala, ali snaći ću se već nekako sama.”

„Dobro, nema veze”, kaže Kaoru.

„Da li Takahaši ima probe ovde negde u blizini? Probe s bendom.”

„Ah, da, Takahaši. Praštaće žice do jutra u podrumu zgrade odmah tu blizu. Hoćeš da proviriš? Mada će ti probiti uši.”

„Ne, ne bih. Samo me je zanimalo da ih malo poslušam.”

„Aha. Ali da znaš, on je mnogo dobar momak. Biće od njega nešto. Spolja deluje smotano, ali iznutra je iznenađujuće čestit čovek. Uopšte nije loš.”

„Kako ste se vas dvoje upoznali, Kaoru?”

Kaoru zatvori usta pa ih iskrivi. „To je jedna vrlo interesantna priča, ali, bilo bi bolje da je čuješ iz njegovih usta. Bolje nego od mene.”

Kaoru plaća račun.

„Je li, tvoji se neće ljutiti što si celu noć van kuće?”

„Trebalo je da prespavam kod prijateljice. Moji roditelji ne obraćaju previše pažnje na mene. Ma šta radila.”

„Kad si tako dobro dete, misle da će s tobom biti sve u redu i ako te puste.”

Mari ništa ne odgovara na to.

„Ali, u stvari ima dana kad i nije tako.”

Mari se blago namršti. „Zašto to misliš?”

„Nije stvar u tome da li ja to mislim ili ne. To je tako kad imaš 19 godina. I ja sam jednom imala 19, pa barem to znam.”

Mari pogleda u Kaoru. Nešto bi da zausti, ali pošto izgleda ne zna kako da to sroči, predomisli se i odustane.

„U blizini je *Skajlark*. Ispratiću te do tamo”, kaže Kaoru. „Moj ortak tamo drži radnju, pa ću da ga zamolim da pripazi na tebe. Pustiće te da ostaneš tamo do jutra. To može?”

Mari klimne glavom. Ploča se završava, igla se automatski podiže, a ručka vraća na svoje ležište. Barmen odlazi do gramofona i menja ploču. Sporim pokretima uzima ploču i stavlja je u omot. Vadi novu ploču, pod svetlošću pregleda njenu površinu, i stavlja je na disk. Na pritisak dugmeta, igla se spušta na ploču. Meki šum od ogrebotina. Zatim kreće *Sopbisticated Lady* Djuka Elingtona. Lagani

solo Harija Karnija na bas klarinetu. Barmenovi usporeni pokreti ovom baru daju jedinstveni protok vremena.

Mari ga pita: „Puštate li samo ploče?”

„Ne volim CD-e”, odgovara barmen.

„Zašto?”

„Previše se presijavaju.”

„Da nisi vrana?”, umeša se Kaoru.

„Ali zar sa pločama nemate više posla? Treba ih menjati”, kaže Mari.

Barmen se nasmeje. „Pa, vidi koliko je kasno. Vozova nema do jutra. Čemu žurba?”

„Znaš, ovaj ćale stalno ima neke svoje ideje”, kaže Kaoru.

„Noću vreme protiče na način svojstven noći”, kaže barmen. Zvučno kresne kartonsku šibicu i pripali cigaretu. „Tu se ništa ne može.”

„I moj ujak je imao mnogo ploča”, kaže Mari. „Govorio je da nikako ne može da mu se dopadne zvuk CD-a. Uglavnom ploče sa džez muzikom. Često mi ih je puštao kad sam odlazila kod njega u goste. Tad sam još uvek bila mala i nisam se razumela u muziku, ali sam volela miris starih omota, pucketanje ploče kada se igla na nju spusti.”

Barmen bez reči klima glavom.

„Taj ujak mi je i pričao o onom filmu Žana Lika Godara”, Mari se obraća Kaoru.

„Lepo si se slagala s tim ujakom, je l' da?”, pita Kaoru.

„Prilično”, kaže Mari. „Bio je profesor na fakultetu, ali je bilo u njemu neke avanturističke crte. Međutim, iznenada je preminuo pre tri godine od srčane kapi.”

„Dođite opet kad god hoćete. Osim nedeljom, bar je otvoren od sedam sati”, govori barmen.

„Hvala”, kaže Mari.

Sa šanka uzima papirne šibice sa logom bara i stavlja ih u džep jakne. Zatim silazi sa barske stolice. Igla prati brazdu na ploči. Lagana, senzualna Elingtonova muzika. Noćna muzika.

Skajlark. Veliki neonski natpis. Spolja se kroz izlog vide dobro osvetljeni stolovi. Za velikim stolom sedi grupa mladića i devojaka, verovatno studenata, i zvonko se smeje. Atmosfera je ovde mnogo življa nego nešto ranije u *Denny'su*. Duboka tama grada u noći dovde ne dopire.

U toaletu *Skajlarka* Mari pere ruke. Više ne nosi kapu na glavi. Ne nosi ni naočare. Sa zvučnika na tavanici tiho se čuje stari hit Pet Šop Bojsa. *Jealousy*. Velika torba sa remenom stoji kraj lavaboa. Ona uzima tečni sapun iz dozatora i brižljivo pere ruke. Izglada kao da pokušava da opere nešto slepljeno između i prstiju. Povremeno podiže pogled i gleda u svoj odraz u ogledalu. Zatvara slavinu da ugasi vodu, pod svetlošću pregleda svojih deset prstiju i briše ih šušteći papirnim ubrusom. Zatim se licem približi ogledalu. Posmatra njegov odraz, kao da iščekuje da se nešto dogodi. Da ne propusti makar i majušnu promenu na svom licu. Međutim, ništa se ne događa. Spušta obe ruke na lavabo i sklapa oči, broji do nekog broja i zatim otvara oči. Još se jednom dobro zagleda u svoje lice. Ali ipak, na njemu se ništa nije promenilo.

Rukom malo sredi šiške. Namešta kapuljaču ispod jakne sa školskim amblemom. A onda, kao da samu sebe hrabri, zagriže usnu i nekoliko puta blago klimne glavom. Istovremeno i Mari u ogledalu zagriže usnu i nekoliko puta blago klimne glavom. Stavi torbu na rame i izađe iz toaleta. Vrata se zatvore.

Naša tačka gledanja okom kamere još se neko vreme zadržava u toaletu, nastavljaajući da snima unutrašnjost prostorije. Mari više nije tu. Nikog više nema. Samo muzika još dopire sa zvučnika na tavanici. Počinje pesma Hol end outsa. *I Can't Go For That*. No, kad bolje pogledamo, Marin odraz se još uvek vidi u ogledalu. Ta Mari u ogledalu, s one strane gleda ovu. Ozbiljnog pogleda, kao da iščekuje da se nešto dogodi. Ali, s ove strane nema nikog. U ogledalu toaleta u *Skajlarku* ostala je samo njena slika.

Svud okolo se smrkava. U sve dubljoj tami čuje se samo *I Can't Go For That*.

6.

Kancelarija hotela *Alfavil*. Mrzovoljnog izraza lica, Kaoru sedi za kompjuterom. Na LCD monitoru snimak sa sigurnosne kamere na ulazu. Slika je čista. U uglu ekrana vidi se vreme. Upoređujući na papiru zabeležene brojke i vreme na ekranu, Kaoru ubrzava snimak, pa ga zaustavlja mišem. Postupak izgleda ne teče kako treba. S vremena na vreme pogleda u tavanicu i uzdahne.

U kancelariju ulaze Komugi i Korogi.

„Šta radiš, Kaoru?“, pita Komugi.

„Sva si mi se nešto uozbiljila“, kaže Korogi.

„DVD snimak sigurnosne kamere“, odgovara Kaoru zagledana u ekran. „Ako proverim snimke otprilike iz onog perioda, trebalo bi da saznam ko je taj što je prebio onu malu.“

„Ali, u to vreme nam se smenilo ne baš malo gostiju. Ne znam hoćeš li moći da razabereš koji je taj“, kaže Komugi.

Kaoru debelim prstima nespretno lupa po tastaturi. „Svi ostali gosti su u hotel ušli u parovima. Samo je taj muškarac ušao sam i u sobi čekao da žena dođe. Ključ od sobe 404 podigao je na ulazu u 22.52. To tačno znam. Sasaki sa recepcije kaže da je žena dovezena na motociklu desetak minuta kasnije.“

„Onda, treba naći snimak u 22.52“, kaže Komugi.

„Ma, ne ide to tako lako“, govori Kaoru. „Totalni sam duduk za ova digitalna čuda, sprave, šta li.“

„Kad snaga tu ne pomaže“, kaže Komugi.

„Baš tako.“

„Kaoru, ti si se izgleda rodila u pogrešnom vremenu“, kaže Korogi ozbiljnog izraza lica.

„Promašila za jedno dve hiljade godina“, kaže Komugi.

„To ti kažem“, slaže se Korogi.

„Ma nisam vam ja bukvar da me tu čitate“, kaže Kaoru. „Ni vas dve pojma nemate s ovim, je l' da?“

„Neeemamo pojma“, govore njih dve uglas.

U okvir za pretragu na ekranu Kaoru unosi vreme, pa klikne pokušavajući da otvori tu sliku, ali joj nikako ne ide. Izgleda da negde greši u redosledu operacija. Cokće. Uzima priručnik i prelistava ga, ali ne može da se snađe, odustaje i baci ga na sto.

„Ma daj, što neće? Treba da se otvori kad ovo uradim, al' se ne otvara. Ovo bi mi Takahaši završio za sekund.”

„Ali, Kaoru, i ako saznaš kako izgleda taj muškarac, šta ćeš s tim? Ne možeš valjda sliku da šalješ policiji”, kaže Komugi.

„Nije da se hvalim, ali gledam da policiju zaobiđem u širokom luku.”

„Pa šta ćeš onda?”

„O tome ću posle razmišljati”, kaže Kaoru. „Znaš šta, nije mi u prirodi da to prećutim i progledam takvom zlikovcu kroz prste, stvarno. Da tako izlema žensko samo zato što je slabije od njega, otme joj stvari i još pobegne i ne plati hotel. Ološ jedan muški.”

„Tog smrdljivog psihopatu bi trebalo dohvatiti i premlatiti na mrtvo ime”, kaže Korogi.

Kaoru odlučno klimne glavom. „Jeste da bi mi ulepšao dan, ali neće taj da napravi takvu glupost da se ponovo pojavi u ovom hotelu. Barem ne još. A nemam ti ja vremena da idem okolo da ga vijam.”

„I, šta ćeš onda?”, pita Komugi.

„Valjda sam ti rekla da ću posle da smislim.”

Napola iz očajanja, Kaoru skoro iz sve snage dvaput kliknu neku ikonice, i ubrzo se na monitoru ukaza slika od 22.48 sati.

„Uspela sam!”

Komugi: „Fenomenalno. Znači, što kažu: probaj pa ćeš uspeti.”

Korogi: „Mora da se i kompjuter prepao.”

Nijedna ne progovara ni reč, bez daha gledaju u ekran. U 22.50 ulazi mladi par. Liče na studente. Oboje deluju kao da imaju tremu. Ispred panela s fotografijama soba razmatraju hoće li ovu ili onu, pritisnu dugme sobe 302, uzimaju ključ i ulaze u lift. Ne znajući tačno gde je lift, malo lutaju unaokolo.

Kaoru: „Ovo su gosti iz sobe 302.”

Komugi: „Da, 302. Izgledaju ko nevinašca, al' su bili žestoki ovo dvoje. Bio je haos kad sam otišla da pospremim.”

Korogi: „Pa šta. Mladi su, pa nek su i sve razbacali. Zato i daju pare za ovakvo mesto.”

Komugi: „Ali čekaj, i ja sam mlada pa opet ne pravim kaos.”

Korogi: „E, Komugi, kad nemaš dobru motivaciju.”

Komugi: „Motivaciju?”

Kaoru: „Ej, sad će oni iz četiristo četvorke. Ne pričajte gluposti, nego otvorite oči.”

Na ekranu se pojavljuje muškarac. Sati je 22.52.

Muškarac nosi svetlosivi mantil. U kasnim je tridesetim godinama, a možda i blizu četrdesetoj. Na sebi ima kravatu i kožne cipele; izgleda kao službenik neke firme. Nosí naočare sa tankim zlatnim okvirom. Nema ništa u rukama; obe su mu zavučene u džepove. I visina, i građa i frizura sasvim su mu obični. Od onih je ljudi s kojima se možeš mimoći na ulici a da ih i ne primetiš.

„Nekako je baš običan ovaj tip”, kaže Komugi.

„Ti obični tipovi su najopasniji”, kaže Kaoru trljajući bradu. „Puni su stresa.”

Muškarac na svom ručnom satu proveri koliko je sati i bez oklevanja uzima ključ sobe broj 404. Zatim se brzim korakom zapućuje ka liftu. Muškarčeva prilika nestaje iz vidokruga kamere. Tu Kaoru zaustavlja snimak.

Kaoru postavlja pitanje dvema devojkama: „Dakle, šta smo saznale iz ovog što smo videle?”

„Izgleda kao službenik neke firme”, kaže Komugi.

Kaoru zblanuto pogleda u Komugi i zavrti glavom. „Ama, znaš šta, i da mi ti nisi rekla, valjda vidim da je to neki službenik koji se vraća s posla, kad u ovo doba nosi kravatu i odelo.”

„Izvin'te”, kaže Komugi.

„Ovaj, taj tip, ko da je dosta navikao na sve ovo”, izražava Korogi svoje mišljenje. „Što kažu, iskusan, nimalo se ne skanjera.”

Kaoru se slaže. „U pravu si. Odmah je uzeo ključ i krenuo pravo u lift. Najkraćim putem, nijedan pokret mu nije suvišan. Ni osvrnuo se nije.”

Komugi: „Znači, nije ovde prvi put?”

Korogi: „Što bi se reklo, stalni gost.”

Kaoru: „Moguće. I pre je verovatno ovako kupovao žene.”

Komugi: „Može biti da se specijalizovao za Kineskinje.”

Kaoru: „Aha, ima mnogo takvih koji se baš za njih zanimaju. Nego, ako je to neki službenik koji je ovamo dolazio više puta, velike su šanse da radi u nekoj firmi u ovom kraju.”

Komugi: „Tako ispada.”

Korogi: „I uglavnom radi do kasno u noć.”

Kaoru sumnjičavo pogleda u Korogi. „Otkud ti to? Možda baš ode da popije koju da se oraspoloži kad završi radni dan, pa ga onda spopadne želja da nađe neku ženu, je l' tako?”

Korogi: „Pa, vidiš da su mu prazne ruke. Stvari ostavi u firmi pa dođe. Da se odavde vraća kući, nosio bi nešto u rukama. Neku torbu, ili aktentašnu. Nijedan službenik na posao ne ide praznih ruku. Znači, ovaj ovde mora da se vraća u firmu da ponovo radi. To sam pomislila.”

Komugi: „U firmi radi celu noć?”

Korogi: „Tih što do jutra ostaju u firmi da rade ima kol'ko hoćeš. Naročito onih što se bave kompjuterskim softverom. Kad svi završe posao i razidu se kućama, tamo nema ni žive duše, pa mogu na miru da se igraju sa sistemom. Ne mogu da blokiraju sistem da na njemu rade onda kad i svi ostali rade. Tako rade prekovremeno do 2-3 sata ujutru, pa se taksijem vrata kući. Firma im daje vaučere za taksu.”

Komugi: „Aha. Vidi stvarno, ovaj tip baš nekako liči kao da radi za kompjutersku firmu. Ali Korogi, otkud ti sve to znaš?”

Korogi: „Možda ne delujem tako, ali ja sam ranije radila u jednoj firmi. Normalan posao, kao službenica.”

Komugi: „Ozbiljno?”

Korogi: „Pa, normalno da sam radila ozbiljno, firma je to.”

Komugi: „Au, pa što li si onda...”

Kaoru se razdraženo umeša. „Ej, dosta je bilo. Sad govorimo o ovome. Životne priče prepričavajte na nekom drugom mestu.”

Komugi: „Izvin'te.”

Kaoru još jednom vraća snimak na 22.52 i pušta ga ispočetka, kadar po kadar. Pronalazi odgovarajući kadar, zaustavlja snimak i počinje da postepeno uvećava deo slike na kom se vidi figura muškarca. Onda je odštampa. Muškarčevo lice u prilično krupnom planu štampa se u boji.

Komugi: „Strava!”

Korogi: „S ovim stvarno možeš svašta! Ko u *Blejdraneru*.”

Komugi: „Jeste zgodno, ali kad razmisliš, zastrašujuće je kakav je ovo svet. Ne možeš na miru ni u hotel.”

Kaoru: „I vama bi dvema zato bolje bilo da ne pravite nikakve gluposti napolju. U današnje vreme nikad se ne zna gde sve vreba kamera.”

Komugi: „Nebo zna, zemlja zna, digitalna kamera zna”. ⁵

Korogi: „Živa istina. Mora da se pazi.”

Kaoru štampa pet primeraka snimka. Njih tri svaka za sebe proučavaju to lice.

Kaoru: „Ovako uveličan, sav je tačkast, ali mu se lice manje-više razaznaje, zar ne?”

Komugi: „Aha, ja bih ga prepoznala na ulici kad bih ga srela.”

Okrećući vrat dok joj kosti krckaju, Kaoru ćutke razmišlja. Ubrzo se nečeg doseti.

„Je li, vas dve, jeste li koristile telefon u ovoj kancelariji otkad sam ja izašla?”, pita ih Kaoru.

Obe odmahuju glavom.

Komugi: „Ja nisam.”

Korogi: „Ni ja.”

Kaoru: „Znači, niko nije dirao brojčanik telefona nakon što ga je koristila ona mala Kineskinja?”

Komugi: „Ni pipnula ga nisam.”

Korogi: „Ni prstom.”

Kaoru uzima slušalicu, udahne i pritisne dugme *redial*.

Pozivni signal zazvoni dvaput, i javlja se muškarac. Sipa nešto na kineskom.

Kaoru kaže: „Čuj, zovem iz hotela *Alfavit*. Jednu vašu devojkicu je oko jedanaest večeras zvao naš gost da dođe ovamo pa je posle izmlatio, znaš? E pa, u rukama mi je njegova slika. Snimila ga sigurnosna kamera. Da vam možda ne treba?”

Čovek s druge strane ćuti nekoliko sekundi. Pa kaže na japanskom: „Sačekaj malo.”

„Sačekaću”, kaže Kaoru. „Koliko treba.”

S druge strane veze čuje se neki razgovor. Sa slušalicom na uhu, Kaoru hemijskom olovkom iscrtava krugove. Za to vreme, Komugi hvata dršku metle kao mikrofona i osećajno peva: „Sneg padaaa... Tebe nemaaa... Čekaću teee... Koliko trebaaa...”

Muškarac se ponovo javlja. „Slika je sad kod tebe?”

„Friška iz štampača”, kaže Kaoru.

„Otkud ti ovaj broj?”

„Ove današnje sprave imaju svakojake zgodne funkcije”, kaže Kaoru.

Muškarac ćuti nekoliko sekundi. „Tu sam za deset minuta.”

„Čekam te na ulazu.”

Veza se prekida. Kaoru se mršti i spušta slušalicu. Ponovo okreće svoj pozamašni vrat i krcka kostima. U sobi nastupa tišina. Komugi suzdržano progovara.

„Ovaj, Kaoru.”

„Šta je?”

„Ozbiljno ćeš da daš sliku tom tipu?”

„Dakle, malopre ti rekoh da neću da gledam kroz prste tom liku što nije nedužne žene. Nervira me i što je zbrisao da ne plati hotel. A i muka mi je od ove njegove ljigave službeničke njuške.”

Komugi: „Ali, ako ga ti tipovi pronađu, okačiće mu kamen oko vrata i gurnuće ga u Tokijski zaliv. Neće valjati ako se u to umešamo.”

Kaoru je još uvek namrštenog lica. „Pa, neće valjda baš da ga ubiju. Nek se ubijaju između sebe do mile volje, policiju je baš briga, ali druga bi priča bila ako bi ubili Japanca. Tu nastaje problem. Uhvatiće ga, naučiće ga pameti i u najgorem slučaju odseći mu jedno uvo, i gotovo.”

Komugi: „Uh, grozno.”

Korogi: „Kao Van Gog.”

Komugi: „Ali Kaoru, zar misliš da jednog čoveka mogu naći samo po ovoj fotografiji? Veliki je ovo grad.”

Kaoru: „Kad se ti likovi nečeg dohvate, oni teraju stvar do kraja. Uporni su kad se radi o ovakvim stvarima. Ako puste jednog nikogovića iz kraja da ih tako izradi, neće moći da održe disciplinu među devojkama, a ni da sačuvaju obraz u svojim krugovima. A u tom svetu nemaš ništa ako nemaš obraz.”

Kaoru uzima cigaretu sa stola i stavlja je u usta, zatim je pali šibicom. Stisnutih usana otpahne dugačak dim ka ekranu.

Zamrznuta uveličana slika muškarčevog lica.

Deset minuta potom. Kaoru i Komugi čekaju u blizini ulaznih vrata hotela. Kaoru nosi onu istu kožnu jaknu i vunenu kapu nabijenu na lice. Komugi je u velikom debelom džemperu. Ruku čvrsto skrštenih na grudima, deluje da se smrzava. Ubrzo na velikom motociklu pristiže onaj isti muškarac koji je prethodno došao po devojku. Zaustavlja motocikl na izvesnom rastojanju od njih dve. Normalno, motor ne gasi. Skida kacigu, stavlja je na rezervoar, i pažljivo svlači rukavicu s desne ruke. Stavlja rukavicu u džep jakne i ostaje u toj pozi. Nema nameru da se pomeri. Kaoru krupnim koracima odlazi do njega i daje mu tri primerka odštampane fotografije. Pa kaže:

„Deluje kao službenik neke firme iz kraja. Često radi noću, izgleda da je i ranije zvao žene ovamo. Vaša stalna mušterija, može biti.”

Muškarac uzima fotografije i nekoliko sekundi posmatra to lice. Ne deluje kao da su ga posebno zainteresovale.

„I?”, kaže muškarac Kaoru.

„Kako to misliš, 'i'?”

„Što daješ slike baš meni?”

„Mislila sam da bi hteo da ih imaš. Nećeš ih?”

Bez odgovora, muškarac otvara rajsferšlus na jakni i stavlja napola presavijene fotografije u nekakvu futrolu za dokumenta koja mu visi oko vrata. Zatim zatvara rajsferšlus do grla. Sve to vreme gleda pravo u Kaoru. Pogled ne odvaja ni na tren.

Muškarac pokušava da sazna šta to Kaoru hoće zauzvrat za pružene informacije. Ali, on sam ne postavlja pitanja. Ne progovarajući, u istoj pozi čeka da dobije odgovor. Kaoru je prekrštenih ruku, hladnog pogleda uprtog u njega. Ni ona ne odstupa. Traje napeto sučeljenje. Dobro tempirajući vreme, Kaoru pročisti grlo i prekinu tišinu.

„Slušaj, možeš li da mi javiš ako ti i tvoji pronađete tog tipa?”

Sa levom rukom na dršci upravljača motocikla, muškarac lagano spusti desnu ruku na kacigu.

„Da ti javimo ako pronađemo ovog čoveka?”, ponavlja muškarac mehanički.

„Tako je.”

„Samo da javimo?”

Kaoru klimne glavom. „Samo da mi šapnete na uvo. Dalje me ništa ne zanima.”

Muškarac se malo zamisli. Zatim pesnicom dvaput lupne povrh kacige.

„Ako ga nađemo, javljamo ti.”

„Čekaću”, kaže Kaoru. „Još uvek sećete uši?”

Muškarac blago nakrivi usne. „Život je samo jedan. Uva ima dva.”

„Možda je tako, ali ako izgubi jedno, neće moći da nosi naočare.”

„Nezgodno”, kaže muškarac.

Razgovor se tu završava. Muškarac navuče kacigu. Snažno nagazi pedal, okrene se i odjezdi.

Kaoru i Komugi stoje na ulici i dugo bez reči gledaju u pravcu u kom je nestao motocikl.

„Ovaj je kao neki duh”, progovara konačno Komugi.

„Duhovi se i pojavljuju u ovo doba noći”, kaže Kaoru.

„Baš jezivo.”

„Pa, jeste.”

Njih dve se vraćaju u hotel.

Kaoru je sama u kancelariji. Obe noge je podigla na sto. Još jednom uzima odštampanu fotografiju i gleda je. Uveličano muškarčevo lice. Kaoru prostenje i podigne glavu ka tavanici.

7.

Muškarac sedi sam za kompjuterskim monitorom i radi. To je čovek koga je snimila sigurnosna kamera hotela *Alfavit*. Čovek u svetlosivom mantilu, koji je uzeo ključ sobe 404. On slepo kuca na tastaturi. I to zastrašujućom brzinom. No tih deset prstiju jedva sustiže brzinu njegovih misli. Usne su mu blago stisnute. Lice bez ikakvog izraza. Niti mu na usnama zaigra osmeh kada mu dobro ide, niti je razočaran kad mu ne ide. Rukavi njegove bele košulje zavrnuti su do lakta, gornje dugme raskopčano, a čvor kravate popušten. Povremeno olovkom upisuje cifre i simbole u blok za beleške sa strane. Olovka je srebrne boje, s gumicom na vrhu. Na njoj je logo kompanije *Veritech*. Još šest takvih srebrnih olovaka uredno je poređano u tacni za olovke. Sve su praktično iste dužine. Zarezane su najoštrije što mogu biti.

Soba je prostrana. U kancelariji koju su sve njegove kolege napustile i razišle se kućama, ostao je da radi sam. Sa srednje pojačanog CD plejera na stolu svira Bahova kompozicija za klavir. *Engleska svita* u izvođenju Ive Pogorelića. Čitava prostorija je mračna. Jedino je deo u kom se nalazi njegov sto osvetljen neonskom rasvetom sa tavanice. Prizor kao sa neke slike Edvarda Hopera na temu „samoća”. On se, međutim, uopšte ne oseća usamljeno. Pre će biti da mu je drago što oko njega nema ljudi. Može da obavlja svoj posao slušajući omiljenu muziku, a da mu ništa ne remeti koncentraciju. Posao mu nipošto nije mrzak. Barem dokle god je usredsređen na posao, ne mora da se obazire na svakodnevne stvari i ne štedeći napore i vreme, uspeva da probleme rešava logično i analitično. Napola nesvesno sledeći melodiju muzike, gleda u monitor kompjutera dok mu prsti lete takvom brzinom da ne zaostaje za Pogoreličem. Nijedan pokret mu nije suvišan. Tu je samo nežna muzika iz XVIII veka, on i njemu dodeljeni tehnički problemi.

Povremeno mu, izgleda, zasmeta samo bol na nadlanci desne ruke, pa prestaje sa radom i više puta otvara i zatvara šaku, okreće zglob. Levom rukom masira nadlanicu desne. Duboko udahne i pogleda na ručni sat. Sasvim blago se namršti. Zbog tog bola u desnoj šaci, posao mu ide mnogo sporije nego inače.

Odeća mu je čista i uredna. Njegov stil oblačenja niti je osoben, niti elegantan, ali je na njemu svojstven način pažljivo promišljen. Ni ukus mu nije loš. I košulja i kravata mu deluju skupoceno. Moguće je da su s poznatom etiketom. Njegove crte lica odaju utisak intelektualca; deluje i kao da je iz dobre porodice. Sat na njegovom levom ručnom zglobu je tanak, kvalitetan model. Naočare liče na Armanijeve. Šake su mu velike, prsti dugački. Nokti dobro negovani, a na srednjem prstu tanka burma. Njegovo lice nema nikakvih posebnih obeležja; ipak, na njemu je delom vidljiva snaga volje. Verovatno ima oko 40 godina, ali mu, barem na licu, koža nigde ne visi. Njegova spoljašnjost odaje utisak uredno pospremljene sobe. Ne izgleda ni kao čovek koji u hotelu za ljubav plaća usluge kineske prostitutke, a kamoli kao jedan od onih koji bi je bezobzirno napao, skinuo do gole kože i odneo joj odeću. Ipak, ne samo da je on to zaista i učinio, *on je to morao da učini*.

Telefon zvoni, ali on ne podiže slušalicu. Potpuno nepromenjenog izraza lica nastavlja istom brzinom da radi. Pušta telefon da zvoni. Ni pogled ne odvrća. Posle četvrtog zvona, uključuje se automatska sekretarica.

„Dobili ste Širakavu. Trenutno ne mogu da se javim na telefon. Molim vas ostavite poruku posle zvučnog signala.”

Zvučni signal.

„Halo”, čuje se ženski glas. Dubok, prigušen glas, zvuči pomalo pospano. „Ja sam. Javi se ako si tu.”

Ne odvajajući pogled od monitora, Širakava se maša daljinskog upravljača pod rukom, zaustavlja muziku i javlja se na telefon. Aparat je podešen tako da se može razgovarati bez podizanja slušalice.

„Tu sam”, kaže Širakava.

„Kad sam te malopre zvala nisi se javio, pa sam pomislila da ćeš večeras možda ranije doći kući”, kaže žena.

„Malopre - u koliko sati?”

„Valjda je bilo prošlo jedanaest. Ostavila sam ti poruku.”

Širakava baci pogled na telefonski aparat. Crvena lampica za poruku zaista treperi.

„Izvini. Nisam primetio. Bio sam skoncentrisan na posao”, kaže Širakava. „Posle jedanaest, je l' tako? Tad sam bio izašao da uzmem nešto za večeru. Posle sam svratio u *Starbaks* na makijato. Ti si sve vreme budna?”

Dok telefonira, Širakava i dalje obema rukama kuca po tastaturi.

„Prvo sam legla oko pola dvanaest, ali sam sanjala neki ružan san i maločas se probudila kad sam videla da se još nisi vratio... I, šta je bilo danas?”

Širakava ne razume pitanje. Prestaje da kuca i pogleda u telefon. Na jedan tren, bore na ivicama očiju mu se usekoše. „Šta je bilo?”

„Mislim, šta je bilo za večeru.”

„Ah, kineska hrana. Kao i uvek. Zasiti me.”

„Je l' bila ukusna?”

„Pa... Ne baš.”

On vraća pogled na monitor i ponovo počinje da kuca.

„A posao?”

„Stvar se prilično zakomplikovala. Jedan je ovde uterao lopticu u duboku travu. Ako ovo neko noćas ne popravi, ujutru nema ništa od internet konferencije.”

„I, taj *neko* si opet ti, je l' da?”

„Baš tako”, kaže Širakava. „Evo gledam, ali nema nikog oko mene.”

„Misliš li da ćeš to uspeti da popraviš do jutra?”

„Naravno. Vrhunski igrač kao ja, čak i kad mu je užasan dan, uvek nekako uspe da postigne PAR. [6](#) Povrh toga, ako se sutra ujutru ne održi internet konferencija, mogla bi i da otpadne priča o kupovini *Majrosofta*...”

„Kupujete *Majrosoft*?”

„Ma šalim se”, kaže Širakava. „Ali, izgleda mi da će potrajati još sat vremena. Onda ću pozvati taksu i verovatno stižem kući oko pola pet.”

„Mislim da ću u to vreme već spavati. Moram da ustanem posle šest da pripremim deci ručak da ponesu.”

„Kad se budeš probudila, ja ću verovatno čvrsto spavati.”

„A kad se ti budeš probudio, ja ću u kancelariji jesti svoj ručak.”

„A kad se ti budeš vratila kući, ja ću tek tad ozbiljno prionuti na posao.”

„Što znači, ponovo se mimoilazimo.”

„Sledeće nedelje bi trebalo da se vratim na normalnije radno vreme. Neki ljudi će nam se vratiti, a i novi sistem bi trebalo da se ustali dotad.”

„Stvarno?”

„Možda”, kaže Širakava.

„Ako me pamćenje ne vara, pre mesec dana sam čula potpuno istu izjavu.”

„U stvari sam kliknuo na *pejst*.”

Njegova žena uzdahne. „Biće dobro ako budeš mogao. Volela bih da s vremena na vreme zajedno obedujemo i odemo na spavanje u isto vreme.”

„Aha.”

„Nadam se da se nećeš premoriti.”

„Ne brini, čim lepo uteram lopticu u poslednju rupu, potapšaću se po ramenu i dolazim kući.”

„Hajde zdravo.”

„Zdravo.”

„Hej, čekaj.”

„Da?”

„Teško mi pada što moram da gnjavim jednog vrhunskog igrača, ali možeš li na povratku da svратиš u dragstor da kupiš mleko? Znaš ono obrano mleko Takanaši, ako ga ima.”

„Mogu, nema problema. Jedno obrano mleko Takanaši.”

Širakava pritiskom na dugme prekida vezu. Baci pogled na sat, da proverii vreme. Uzima šolju sa stola i otpije gutljaj preostale ohlađene kafe. Na šolji je logo *Intel insajd*. Pritisne prekidač na CD-plejeru i pušta muziku, pa u ritmu Bahove muzike otvara i zatvara desnu pesnicu. Diše duboko, puneći pluća novim vazduhom. Zatim se prebacuje na drugu talasnu dužinu u svojoj glavi i nastavlja prekinuti posao. Kako dosledno održati najkraće moguće rastojanje od tačke A do tačke B, ponovo je pitanje od najveće važnosti.

Unutrašnjost dragstora. Tetrapak Takanaši obranog mleka stoji u frižideru. Lagano zviždućući melodiju *Five Spot After Dark*, Takahaši razgleda mleko. Sa sobom ne nosi stvari. Pruži ruku i uzima Takanaši obrano mleko, ali kad spazi da je obrano, namršti se. Za njega je to suštinski moralno pitanje. Uopšte se ne radi samo o tome ima li u mleku mnogo ili malo masnoće. On vraća obrano mleko na mesto na kom je stajalo i uzima susedni tetrapak običnog mleka. Proverava rok trajanja i stavlja mleko u korpu.

Zatim prelazi na raf s voćem i uzima jabuku. Posmatra je na svetlu pod raznim uglovima. Ni ona mu se ne sviđa. Vraća je na mesto, uzima drugu i na isti način je pregleda. Sve to ponovi još nekoliko puta, pa izabere jednu manje-više prihvatljivu - mada ne sasvim zadovoljan. Izgleda da su za njega mleko i jabuke namirnice sa posebnim značenjem. Kreće ka kasi, ali mu u prolazu za oko zapadne hanpen [7](#) u kesici, pa uzme jedan. Pronalazi rok trajanja utisnut u uglu pakovanja, pa ga stavi u korpu. Plaća na kasi, ugura sitninu od kusura u džep pantalona i izađe iz radnje.

Seda na obližnju bankinu i brižljivo briše jabuku krajem majice. Temperatura se izgleda spustila; dah mu je beličast. Mleko ispija maltene naskap, pa zagriže jabuku. Kao da o nečemu razmišlja, pažljivo žvaće jedan po jedan zalogaj; to zahteva dosta vremena da je pojede do kraja. Kad je završio s jelom, zgužvanom maramicom briše usta, ubacuje tetrapak od mleka i ogrizak jabuke u najlonsku kesu, nosi je do kante za smeće ispred dragstora i baca. Hanpen stavlja u džep kaputa. Nakon što na svom narandžastom svoću pogleda koliko je sati, istegne obe ruke visoko iznad glave.

A onda se nekud zaputi.

8.

Naša tačka gledanja vraća se u sobu Eri Asai. Pregledavši prostoriju, primećujemo da se u njenom izgledu od malopre ništa nije promenilo. Samo je vreme proteklo, i noć je odmakla. Tišina je za stepen teža.

A, ne. Nije tako. Nešto se promenilo. U ovoj sobi, nešto je *mного* drugačije nego pre.

Odmah uviđamo u čemu je razlika. Krevet je prazan. U njemu nema Eri Asai. Gledajući zategnutu posteljinu, ne čini nam se ni da se ona probudila u našem odsustvu, ustala i nekud otišla. Krevet je uredno namešten. Nema ni naznake da je tu do malopre spavala Eri. Čudno. Šta li se dogodilo?

Osvrćemo se oko sebe.

Televizor je uključen. Prikazuje onu istu sliku sobe kao i ranije. Prostrane, prazne sobe, bez nameštaja. Bezbojna neonska rasveta, linoleumski pod. No, slika na ekranu je sada neprepoznatljivo mirna. Nema struganja, konture slike su jasne, nimalo razlivene. Signal koji odnekud dopire, ma odakle da je to, nema nikakvih smetnji. Poput svetlosti punog meseca koja se proliva po praznoj poljani, blistavi ekran obasjava unutrašnjost prostorije. Svaka stvar u sobi, manje-više bez izuzetka, nalazi se pod uticajem magnetizma koji emituje televizor.

Ekran televizora. Čovek bez lica sedi u istoj stolici kao i pre. Smeđe odelo, crne kožne cipele, bela prašina, za lice slepljena maska koja se presijava. Ni njegova poza se nije promenila otkad smo ga poslednji put videli. Leđa prava, ruke jedna do druge na krilu, blago pognut zuri u nešto ispred sebe. Oči su mu skrivene duboko iza maske. Ipak, osećamo da mu je pogled fiksiran na nešto. Šta li on to tako netremice posmatra? Kao da nam čita misli, kamera se pomera prateći muškarčev pogled. A taj pogled uprt je u jedan krevet. Jednostavan drveni krevet - na kom spava Eri Asai.

Pokušavamo da uporedimo krevet koji se nalazi u toj prostoriji, u kome nema nikog, sa krevetom prikazanim na ekranu televizora. Upoređujemo jedan po jedan detalj. Kako god pogledali, oba kreveta su jedan isti. I jorgan je isti. Međutim, jedan krevet se nalazi na ekranu televizora, a drugi u ovoj sobi. A u krevetu na televiziji spava Eri Asai.

Pretpostavljamo da je onaj tamo pravi. Prenet je, zajedno s Eri, na onu stranu dok je naš pogled izvesno vreme bio odvojen od njega (otkad smo napustili ovu sobu prošlo je više od dva sata). Ovde je ostao samo krevet u njegovu zamenu. Možda kao znak namenjen da popuni prazan prostor koji bi trebalo da bude ovde.

Na krevetu u drugačijem svetu, kao i kada je boravila u ovoj prostoriji, Eri i dalje čvrsto spava. Jednako lepa, jednako duboko. Ne opaža da je ona sama (ili bi možda trebalo reći njeno telo) nečijom rukom odneta unutar televizijskog ekrana. Do dna tog dubokog sna ne prodire čak ni zaslepljujuće neonsko svetlo sa tavanice.

Čovek bez lica, skrivenih očiju, kroz svoj veo misterije pazi na Eri. Svojim ušima skrivenih obrisa budno je osluškuje. I Eri i čovek bez lica dosledno održavaju svoje poze. Poput životinja u mimikriji, njih dvoje sve pliće dišu, telesna temperatura im se spušta, ne oglašavaju se, umirenih tela, zatvarajući izlaze svojih svesti. Ono što mi vidimo na prvi pogled deluje kao zamrznuti kadar, ali zapravo nije tako. To je slika koja se na ovu stranu emituje uživo, u ovom trenutku. I u sobi s ove, i u sobi s one strane, protiče isto vreme, na isti način. Oboje se nalaze u istom vremenu. To znamo po tome što se s vremena na vreme ramena čoveka bez lica blago podižu i spuštaju. Ma gde bile namere svakog od njih, nas zajedno s njima istom brzinom nosi vremenski tok.

9.

Unutrašnjost *Skajlarka*. Gostiju je manje nego ranije. One bučne grupe studenata više nema. Mari sedi pored prozora i naravno čita knjigu. Ne nosi naočare. Kapa joj je na stolu. Torba i jakna su joj na susednoj stolici. Na stolu tanjir sa sendvičima i šolja čaja. Ostavljena polovina sendviča.

Takahaši ulazi u restoran. Ne nosi stvari. Osvrne se po restoranu, ugleda Mari i krene pravo ka njoj.

„Gde si”, obraća joj se Takahaši.

Mari podigne pogled, prepozna Takahašija i blago klimne glavom. Ne govori ništa.

„Ako ti ne smetam, mogu li na kratko ovde da sednem?”

„Samo izvoli”, govori Mari ravnodušnim glasom.

Takahaši seda preko puta nje. Skida kaput i zavrće rukave džempera. Kelnerica prilazi i uzima porudžbinu. On naručuje kafu.

Takahaši pogleda na sat. „Tri u jutru. Ovo je najgore i najmračnije vreme. Ne spava ti se?”

„Ne preterano”, kaže Mari.

„Ja se noćas nisam naspavao. Imao sam težak zadatak da napišem.”

Mari ne progovara ništa.

„Od Kaoru sam čuo da bi mogla da budeš ovde.”

Mari klimne glavom.

Takahaši kaže: „Izvini za to. Za tu devojkicu Kineskinju. Kaoru me je zvala na mobilni za vreme probe da me pita da li znam nekog ko govori kineski, a ja rekao da nemam pojma, pa sam se odjednom setio tebe. Rekao sam joj da ode u *Denny's* i da će naći devojkicu koja se zove Mari Asai, koja izgleda tako i tako i odlično govori kineski. Nadam se da ti nije bio problem.”

Vrhom prsta Mari trlja mesto gde su joj se usekle naočare. „Ništa naročito.”

„Kaoru mi je rekla da si joj mnogo pomogla. Baš ti je bila zahvalna. Izgleda i da si joj se mnogo dopala.”

Mari menja temu. „Proba se završila?”

„Pauza”, kaže Takahaši. „Hteo sam da popijem kafu da se malo razbudim, a i u svakom slučaju da ti zahvalim. Brinuo sam se da te to nije omelo.”

„U čemu to?”

„Ma ne znam”, kaže on. „Sve je u redu, ali ipak da te to nije *u nečemu* omelo...”

„Je l' ti lepo kad sviraš?”, pita Mari.

„Aha. Sviranje je najlepše, odmah posle letenja po nebu.”

„Jesi li nekad leteo nebom?”

Takahaši se nasmeši. S tim osmehom na licu, pravi kratku stanku. „Ne, nikad nisam leteo nebom”, kaže. „To se samo tako kaže.”

„Nameravaš da budeš profesionalni muzičar?”

On odmahuje glavom. „Nemam ja toliko dara. Strahovito mi je lepo kad sviram, ali od toga nema hleba. Postoji velika razlika između toga da nešto radiš dobro, i toga da nešto zaista stvaraš. Mislim da ja dosta dobro sviram trombon. Neki ljudi me hvale, i meni naravno bude drago. Ali to je sve. Zato nameravam da krajem meseca napustim bend i otkačim se od muzike.”

„Kad kažeš *da nešto zaista stvaraš*, na šta konkretno misliš?”

„Pa... Na to da pustiš da ti muzika prodre duboko u srce i da se tako tvoje telo na izvestan način fizički izmesti, a da se time i telo onog koji sluša istovremeno fizički izmešta. Kad proizvedeš jedno takvo uzajamno stanje. Recimo.”

„Zvuči komplikovano.”

„*Mnogo* je komplikovano”, kaže Takahaši. „Zato i silazim. Hvatam drugi voz na sledećoj stanici.”

„Više nikad nećeš pipnuti trombon?”

On na stolu okreće oba dlana nagore. „Može biti.”

„Tražićeš posao?”

Takahaši ponovo odmahuje glavom. „Ne, neću.”

„Šta ćeš da radiš?”, pita Mari nakon male pauze.

„Počinjem ozbiljno da učim pravo. Spremam se za pravosudni ispit.”

Mari ćuti. Ipak, izgleda da je donekle pobudio njenu radoznalost.

„Eh, to će verovatno potrajati. Već sam se upisao na Pravni fakultet, ali bend mi je bio sve, znaš, pa sam učio tek onako. Čak i da se sad opametim i svojski prionem na knjigu, ne mogu tek tako da ih sustignem. Život nije tako jednostavan.”

Kelnerica donosi kafu. Takahaši sipa mleko, čangrlja kašičicom dok meša kafu i pije je.

„Pravo da ti kažem, ovo mi je prvi put u životu da sam osetio želju da nešto *ozbiljno* učim. Ocene u školi mi nikad nisu bile loše. Nisu ni posebno dobre, ali nisu ni loše. Uvek sam dobro shvatao suštinu važnih stvari, pa sam uspevao da dobijem dovoljno dobre ocene. U tome sam dobar. Zato sam i mogao da se upišem u osrednju školu, pa ću tako valjda moći i da nađem posao u nekoj osrednjoj firmi. Onda ću imati osrednji brak, i osrednji dom... Zar ne? Ali da znaš, to mi se odjednom smučilo.”

„Zašto?”, pita Mari.

„Misliš, zašto sam naprasno poželeo da ozbiljno učim?”

„Da.”

Držeći šoljicu s kafom obema rukama, Takahaši zaškilji i pogleda u nju. Kao da kroz prozor viri u sobu. „Je l' me to pitaš zato što stvarno želiš da znaš odgovor?”

„Naravno. Pa pitanje se valjda i postavlja zato što želiš da znaš odgovor.”

„To bi bilo logično. Ali ima ljudi koji pitaju reda radi.”

„Stvarno mi nije jasno. Zašto bih ja tebi postavljala pitanja reda radi?”

„I to što kažeš.” Takahaši malo razmišlja pa vrati šoljicu kafe na tacnu. Začu se njen zveket. „Imam dugačku i kratku verziju objašnjenja, koju hoćeš?”

„Srednju.”

„U redu. Odgovor srednje dužine.”

Takahaši na trenutak u glavi uobličava ono što želi da kaže.

„Od aprila do juna ove godine, nekoliko puta sam išao u sud. Okružni sud u Tokiju, onaj u Kasumigasekiju. Tamo sam odslušao nekoliko suđenja. Imao sam zadatak da o tome napišem seminarski rad. Ovaj, jesi li ikad bila u sudu?”

Mari odmahne glavom.

Takahaši kaže: „Sud je kao sinepleks. Na tabli na ulazu, postoji kao neki program, spisak sa satnicama sudskih pretresa koji se održavaju tog dana. Odabereš one koji bi mogli da te interesuju, pa odeš da ih slušaš. Ulaz je slobodan. Samo ne smeš da uneseš fotoapararat ili diktafon. Ni hranu. Zabranjeno je i pričati. Sedišta su tesna, a desi se i da te sudski službenik opomene ako zadremaš. Ali, ne možeš da se žališ kad se ulaz ne plaća.”

Takahaši zastane.

„Ja sam uglavnom prisustvovao suđenjima za krivična dela. Napadi sa nanošenjem telesnih povreda, izazivanje požara, ubistva i razbojničke krađe i slično. Zlikovci koji su počinili teška krivična dela, bili uhvaćeni pa im se sudi. Bivaju kažnjeni za to. To je jednostavno razumeti, zar ne? Ali kad je u pitanju privredni kriminal ili krivično delo protiv države, pozadina slučaja je komplikovana. Postaje teško razlikovati dobro i zlo, i tu nastaje problem. Što se mene tiče, nameravao sam da smandrljam taj rad, dobijem osrednju ocenu i završim s tim. Kao ono kad smo u osnovnoj školi za vreme letnjeg raspusta posmatrali ladolež pa vodili dnevnik.”

Takahaši se tu zaustavi. Pogleda u svoje dlanove na stolu.

„Ali znaš, za tih nekoliko puta koliko sam bio u sudu i slušao te slučajeve, javilo mi se neko čudno interesovanje da pratim događaje o kojima se sudi i posmatram ljude upletene u te događaje. Da tako kažem, postepeno sam na to prestajao da gledam kao na nešto što se dešava drugima. Čudno je to bilo osećanje. Ipak su oni kojima se sudi ljudi drugačije vrste nego ja. Žive u drugačijem svetu nego ja, drugačije razmišljaju, drugačije se ponašaju nego ja. Između sveta u kome oni žive i sveta u kom živim ja stoji ogroman zid. Tako sam mislio u početku. Eto, ja nikad ne bih mogao da počinim neki svirep zločin. Ja sam pacifista, mirne prirode, u životu ni na koga nisam digao ruku. Zato sam i mogao suđenja da gledam s visine, kao apsolutni posmatrač. Da ih gledam kao nešto što me ne dotiče.”

On podigne glavu i pogleda u Mari.

„Boraveći u sudu, međutim, i slušajući svedočenja umešanih ljudi, rasprave tužilaca i argumente advokata, izjave optuženih, prestao sam u to da budem tako siguran. Tačnije, počeo sam da pomišljam da možda zid koji deli ta dva sveta zapravo i ne postoji. Ako i postoji, to je možda samo zid od flis-papira. Da se samo načas

naslonim na njega, verovatno bih proleteo i pao na drugu stranu. Ili se možda u nas same ta druga strana već kradom uvukla, a da mi to samo ne primećujemo. Eto, tako sam počeo da se osećam. Mada, teško je to objasniti rečima.”

Takahaši prstom prelazi preko ruba svoje šoljice kafe.

„A kad sam jednom počeo tako da razmišljam, na mnoge stvari sam počeo da gledam drugačije. Samo suđenje kao institucija, u mojim očima, izgleda kao jedno specifično, čudnovato stvorenje.”

„Čudnovato stvorenje?”

„Evo, na primer, kao hobotnica. Neka džinovska hobotnica koja živi na dnu mora. Ima žestoku životnu snagu, vijuga bezbrojnim dugačkim pipcima i u tamnom moru nekud se kreće. Dok sam slušao suđenja, samo sam mogao da zamišljam jedno takvo stvorenje. A ono poprima razne oblike. Nekad poprimi oblik države, nekad pravosuđa. A poprima ono i još zamršenije, još problematičnije oblike. Sečeš ih i sečeš, a pipci mu ponovo izrastaju. Njega niko ne može da ubije. Previše je snažan, i živi u prevelikim dubinama. Ne znamo ni gde mu je srce. Ono što sam tad osetio bio je najdublji strah. A potom nešto nalik na očajanje, jer ma koliko daleko otišao, od njega ne možeš pobeći. A taj stvor ne mari nimalo što sam ja - ja, a ti - ti. Pred njim svaki čovek gubi ime, ostaje bez lica. Svi mi postajemo puki simboli. Postajemo puke brojke.”

Mari netremice gleda u njega.

Takahaši otpije gutljaj kafe. „Nije ti previše nezanimljiva ova priča?”

„Baš te pažljivo slušam”, kaže Mari.

Takahaši vraća šoljicu na tacnu. „Pre dve godine je u Taćikavi bio neki slučaj podmetanja požara i ubistva. Neki muškarac je sekirom ubio stari bračni par, ukrao im štedne knjižice i pečate, ⁸ i zapalio kuću da uništi dokaze. Te noći je duvao jak vetar, pa su u požaru izgorele četiri susedne kuće. Tom tipu je dosuđena smrtna kazna. U današnjem japanskom pravosuđu takva presuda se podrazumeva. U najvećem broju slučajeva lopovi i ubice više od dvoje ljudi dobijaju smrtne kazne. Vešanjem. Još je i požar podmetnuo. Taj tip je bio totalna bitanga. Bio je sklon nasilju, i nekoliko puta pre toga je već boravio u zatvoru. I porodica mu je odavno okrenula leđa, a bio je narkoman i počinio bi zločin svaki put kad izađe iz zatvora. Nije

pokazao ni trunku kajanja. I da je uložio žalbu, stoprocentno bi mu bila odbijena. Imao je advokata angažovanog po službenoj dužnosti, koji je od početka digao ruke. Zato se niko i nije iznenadio kad je dobio smrtnu kaznu. Ni ja se nisam iznenadio. Dok sam slušao predsedavajućeg kako čita presudu, vodio sam beleške i mislio da je ona sasvim logična. Suđenje se završilo, na stanici podzemne železnice u Kasumigasekiju sam uhvatio voz i stigao kući, seo za sto i počeo da sređujem beleške sa suđenja, kad sam se odjednom osetio potpuno nemoćno. Ne znam kako to da kažem - imao sam osećaj kao da je u celom svetu najednom opao napon. Sve je postalo za nijansu tamnije, za jedan stepen hladnije. Maleni drhtaji počeli su da mi prožimaju telo, i više nisam mogao da ih zaustavim. Čak su mi i suze potekle. Zbog čega? Ne mogu to da objasnim. Zašto li je mene toliko pogodilo to što je taj čovek dobio smrtnu presudu? Pa on je bio bitanga, čovek kome nema spasa. Taj čovek i ja nemamo ni dodirne tačke, nikakve veze. Pa ipak, zbog čega su se moja osećanja tako uzburkala?”

To pitanje ostaje samo pitanje, tridesetak sekundi. Mari čeka nastavak priče.

Takahaši nastavlja: „Ono što hoću da kažem verovatno je ovo - jednog čoveka, ma kakav on bio, ščepa džinovsko stvorenje nalik na hobotnicu i uvuče u tamu. Ma kakvu logiku tome pridao, taj prizor je nepodnošljiv.”

On gleda u prazno iznad stola i duboko udahne.

„U svakom slučaju, od tog dana počeo sam da mislim da bi trebalo da probam ozbiljno da učim pravo. Da u tome možda ima nečeg što ja treba da pronađem. Možda učenje prava nije zabavno kao sviranje, ali šta da se radi, to je život. To se zove odrastanje.”

Tišina.

„To je bilo objašnjenje srednje dužine?”, pita Mari.

Takahaši klimne glavom. „Možda je bilo malo dugačko. Bilo mi je prvi put da nekome o ovome pričam, pa nisam mogao da ocenim dužinu... Nego, ti sendviči što su ti ostali, mogu li da uzmem jedan, ako ti nećeš da ih pojedješ?”

„Ostali su mi samo s tunjevinom.”

„Nema veze. Volim tunjevinu. Ti ne voliš?”

„Volim, nego kad jedeš tunjevinu, zadržava ti se živa u organizmu.”

„Stvarno?”

„Kad se živa nagomilava u telu, posle četrdesete postaješ podložniji srčanom udaru. I kosa više opada.”

Takahaši se mršti. „Što znači, ne valja piletina, ne valja ni tunjevina?”

Mari klimne glavom.

„Mada ja volim povremeno da pojedem i jedno i drugo”, kaže on.

„Baš mi je žao”, kaže Mari.

„Osim toga volim i salatu od krompira. Ima li i sa salatom od krompira nekih ozbiljnih problema?”

„Mislim da nema nikakvih posebnih problema”, kaže Mari. „Ako izuzmemo činjenicu da goji kad se jede u prevelikim količinama.”

„Ništa mi ne smeta da se ugojim. Ionako sam previše žgoljav.”

Takahaši uzima jedan sendvič s tunjevinom i navali na njega.

„Znači, do polaganja pravosudnog ispita nameravaš samo da učiš?”, pita Mari.

„Pa da. Malo ću raditi honorarno, ali u dogledno vreme ću da spajam kraj s krajem.”

Mari o nečemu razmišlja.

„Jesi nekad gledala *Ljubavnu priču*? Stari film”, pita Takahaši.

Mari odmahuje glavom.

Takahaši kaže: „Skoro su ga puštali na televiziji. Baš zanimljiv film. Rajan O’Nil je sin jedinac stare porodice kapitalista, student, ženi se ćerkom siromaha, poreklom Italijana, pa su ga njegovi odmah razbaštinili. Ukinuli su mu i plaćanje školarine. Ali, živeo je siromašno zajedno s njom i vredno učio, sa najboljim ocenama završio pravo na Harvardu i postao advokat.”

Tu Takahaši udahne vazduh. Onda nastavlja.

„Čak i siromaštvo Rajanu O’Nilu nekako otmeno stoji. U debelom belom pletenom džemperu, nešto se malo grudva s Ali Makgro, u pozadini neki sentiš Fransisa Laja. Mogao bih i ja da probam to isto, ali imam neki osećaj da ne bih imao kvalitete da to izvedem. U mom slučaju, siromah je samo siromah. Ni sneg mi ne bi onoliki napadao.”

Mari još uvek o nečemu razmišlja.

„E, onda, posle svih muka Rajan O’Nil postaje advokat, ali kakav posao radi, to se uopšte ne saopštava gledaocima. Ono što znamo je otprilike da se zaposlio u nekakvoj advokatskoj kancelariji i da je počeo da zarađuje ogromne sume na kojima bi mu svako pozavideo. Živi u stanu u zgradi sa vratarom na najskupljem delu Menhetna, član je snobovskog sportskog kluba, a u slobodno vreme sa svojim prijateljima japijevcima non-stop igra skvoš. To je sve.”

Takahaši pije vodu iz čaše.

„I, šta je bilo posle?“, pita Mari.

Takahaši malo podigne pogled iznad glave i priseća se sižea. „Hepiend. Zauvek su zajedno živeli srećno i zdravo. Ljubav je pobedila. U stilu - nekad je bilo teško, ali sada nam je super. Sedaju u bleštavi jaguar, igraju skvoš, a zimi se ponekad grudvaju. Ali, zato, njegov otac koji ga je ostavio bez nasleđstva umire sam u mukama, od dijabetesa, ciroze jetre i Menijerove bolesti.”

„Nisam baš najbolje shvatila, ali šta ti je uopšte zanimljivo u toj priči?”

Takahaši malo nakrivi glavu. „Hm, šta je bilo zanimljivo? Ne mogu da se setim. Imao sam nešto da uradim, pa nisam baš video sve do kraja... Je li, da nisi možda za šetnju, da promenimo malo raspoloženje? Možemo pešice tu blizu do jednog malog parka u kom se skupljaju mačke. Hajde da im odnesemo i razdelimo sendvič s tunjevinom i živom. Imam i hanpen. Voliš mačke?”

Mari malko klimne glavom. Stavi knjigu u torbu i ustane.

Njih dvoje hodaju ulicom. Trenutno ne razgovaraju. Takahaši zvižduće u hodu. Pored njih usporava pa prolazi hondin motocikl crn kao noć. Vozi ga onaj Kinez koji je došao po devojkicu u *Alfaviil*. Muškarac sa konjskim repom. Više nema kacigu na glavi, a pogled mu je pažljivo usredsređen na osmatranje okoline. Između njega i njih dvoje, međutim, nema nikakvog kontakta. Potmulo brundanje motora im se približava, i potom prolazi.

Mari se obraća Takahašiju: „Kako ste se upoznali ti i Kaoru?”

„Radio sam honorarno u tom hotelu skoro pola godine. U *Alfaviilu*. Čistio podove, radio razne najgore poslove. Osim toga, sve što je imalo veze s kompjuterom. Instalirao nove softvere, rešavao probleme. Čak sam i sigurnosnu kameru postavio. Znaš, tamo rade

sve same žene, pa su ponekad ovu mušku ruku držale kao malo vode na dlanu.”

„Kojim povodom si počeo tamo honorarno da radiš?”

Takahaši se malo dvoumi. „Povodom?”

„Verovatno si imao neki povod”, kaže Mari. „Taj deo priče mi je Kaoru nešto smuljala.”

„Malo mi je nelagodno da o tome pričam.”

Mari ćuti.

„Pa, dobro”, odustaje Takahaši. „U taj hotel sam u stvari otišao s jednom devojkom. Odnosno, znaš, kao gost. Međutim, kad smo završili i krenuli odatle, shvatio sam da nemam dovoljno novca. Ni ona nije imala novca. Bio sam pripit i nisam baš mnogo razmišljao o onome što dolazi posle. Šta sam drugo mogao: ostavio sam studentski indeks.”

Mari ne govori šta o tome misli.

„Stvarno je jedna priča”, kaže Takahaši. „Tako sam sledećeg dana otišao da odnesem ostatak novca. Kaoru mi je tad ponudila da popijemo čaj ili nešto, pričali smo o svemu i svačemu i na kraju mi je rekla da od sledećeg dana dođem da radim honorarno kod nje. Nekako me je uvukla u to. Plata mi nije bila velika, ali me je barem lepo hranila. Preko Kaoru smo našli i ovo mesto za probe koje sada bend koristi. Ona samo izgleda opasno, ali je vrlo brižna osoba. I sad ponekad svratim da je posetim. Zove me i kad joj se pokvari nešto na kompjuteru.”

„A šta je bilo s tom devojkom?”

„S kojom sam bio u hotelu?”

Mari klimne glavom.

„Tu je bio kraj”, kaže Takahaši. „Od tad je nisam video. Sigurno sam joj se zgadio. Kad sam luzer. Ali dobro, ionako mi se nije baš toliko sviđala. Zato i nema veze. I da smo nastavili tako da se viđamo, pre ili kasnije bismo prekinuli.”

„Često ideš po hotelima s devojkama koje ti se preterano ne sviđaju?”

„Ma daj, ne živim ja u blagostanju. Tad sam prvi put ušao u hotel za ljubav.”

Nastavljaju da hodaju.

Kao da se pravda, Takahaši kaže: „Osim toga, nisam ja to tad predložio. Ona je prva rekla: 'Hajdemo'. Časna reč.”

Mari ćuti.

„Ali i to bi bila jedna duga priča. Bilo je tu raznih nekih stvari, znaš”, kaže Takahaši.

„Pun si dugih priča.”

„Može biti”, priznaje Takahaši. „Pitam se zašto je to tako.”

Mari kaže: „Je li, rekao si mi da nemaš braće ni sestara, zar ne?”

„Aha. Jedinac sam.”

„Ako kažeš da si zajedno s Eri išao u višu srednju, znači da si iz Tokija. Zašto onda ne živiš kod roditelja? Zar ti život ne bi bio lakši?”

„Ako počnem da ti objašnjavam i to će biti jedna duga priča.”

„Nemaš kratku verziju?”

„Imam, i te kako. Jednu ultrakratku”, kaže Takahaši. „Hoćeš da čuješ?”

„Aha”, kaže Mari.

„Moja majka nije moja biološka majka.”

„Pa se ne slažete?”

„Ne, ne mogu da kažem da se ne slažemo. Ja nisam od onih što na sva usta dižu dreku. Ali opet, nije mi do toga da svaki dan provodim ćaskajući s njom i da se smeškam za porodičnim ručkom. Povrh toga, priroda mi je takva da mi nikad nije bilo teško da budem sam. Plus, ne bih mogao da kažem da moj otac i ja održavamo previše prijateljski odnos.”

„Znači, ne slažete se dobro?”

„Bolje rečeno, naše prirode, naše vrednosti su različite.”

„Šta radi tvoj otac?”

Ništa ne govoreći, Takahaši polako hoda pogleda uprtog u svoja stopala. Ćuti i Mari.

„Ne znam baš tačno šta radi, u stvari”, kaže Takahaši. „Ali u svakom slučaju, skoro sam siguran u svoju pretpostavku da ne radi ništa naročito pohvalno. Uz to, mada je ovo nešto što ne mogu ljudima da pričam, on je nekoliko godina proveo u zatvoru još kad sam ja bio mali. Ukratko, on je bio, valjda se to kaže sociopata, kriminalac. I to je još jedan razlog zašto ne želim da budem kod kuće. Smeta mi genetsko nasleđe.”

Mari zapanjeno kaže: „I to je bila *ultrakratka* verzija?” i nasmeši se.

Takahaši pogleda u nju. „Prvi put si se nasmešila.”

10.

Eri Asai i dalje spava.

No čoveka bez lica, koji je do malopre sedeo u stolici sa strane i netremice gledao u Eri, nema. Nestala je i stolica. Bez traga. Samim tim, soba je još hladnija, još tiša nego pre. Negde u centru sobe nalazi se krevet, i u njemu leži Eri. Izgleda kao da sama u čamcu za spasavanje mirno plovi po površini mora. Taj prizor mi sa ove strane, dakle iz prave Erine sobe, posmatramo preko televizijskog ekrana. Izgleda da je u sobi s one strane kamera koja snima usnulu Eri i sliku prenosi na ovu stranu. Položaj i ugao kamere se redovno menjaju. Malčice se približi, pa se malo odalji.

Vreme prolazi, ali ona nikako da se probudi. Uopšte se ne pomera. Ne ispušta nikakav zvuk. Ona plovi licem nagore na površini mora čiste spoznaje, bez talasa, bez strujanja. Pa ipak, ne možemo da odvojimo pogled od te slike koja se emituje. Zašto je tako? Ne znamo razlog. Osećamo, međutim, po nekakvom instinktu, da tu *nečega* ima. Da tu nešto obitava. Ono se krije ispod vodene površine, zatirući tragove svog prisustva. Pažljivo posmatramo nepomičnu sliku na ekranu da ustanovimo gde je skrovište tog nevidljivog stvora.

Ovog časa, kao da se video sićušan pokret na rubu Erinih usana. Ali ne, to se pokretom možda ne bi moglo nazvati. Vidljiv ili nevidljiv, bio je to maleni drhtaj. Možda je to bio samo treptaj na ekranu? A možda optička varka? Možda je i sam um, koji želi da vidi makar kakvu promenu, proizveo taj privid. Izoštavamo pogled da utvrdimo o čemu se radi.

Kao da shvata tu našu nameru, objektiv kamere približava se svom objektu. Erina usta su u krupnom planu. Zadržavamo dah dok gledamo u ekran televizora. Strpljivo iščekujemo ono što bi trebalo da usledi. Usne ponovo uzdrhte. Trenutni trzaj mišića. Jeste, to je isti

pokret kao malopre. Sumnje nema. Nije optička varka. U telu Eri Asai nešto se događa.

Postepeno, nas više ne zadovoljava da s ove strane samo pasivno posmatramo televizijski ekran. Hteli bismo da neposredno, svojim očima pogledamo unutrašnjost te sobe. Hteli bismo iz još veće blizine da vidimo taj sićušni pokret koji je počela da pravi Eri, te znake života koje daje njena svest. Da pokušamo još konkretnije da pretpostavimo njihovo značenje. Zato odlučujemo da odmah pokušamo da se premestimo s one strane i ekrana.

Kad se samo odluka donese, to više i nije tako teško. Dovoljno je da se odvojimo od tela, materiju ostavimo iza sebe i pretvorimo se u apstraktnu *tačku gledanja* koja nema masu. Kad to uradimo, možemo proći kroz bilo koji zid. Možemo preleteti i bilo koji ambis. I tada se zaista pretvorimo u jednu čistu tačku, i prolazimo kroz televizijski ekran koji razdvaja dva sveta. Prolazimo s ove strane na onu. Prolazimo kroz zid, prelećemo ambis, svet se snažno izvrće, puca i ruši, i u trenu nestaje. Sve se pretvara u čist, sitan prah i leti na sve četiri strane. Zatim se svet ponovo stvara. Oko nas je nova materija. Sve se to odvija u trenu oka.

Sada smo na onoj strani. U sobi prikazanoj na ekranu televizora. Osvrćemo se i gledamo oko sebe. Oseća se miris sobe koja dugo nije čišćena. Prozor je zatvoren, vazduh se ne kreće. Soba je prohladna i blago memljiva. Ta mrtva tišina u ušima stvara bol. Nema nikog. Ne osećamo ni da se tu nešto krije. Ako se nešto tu i skrivalo, sada je već nekud nestalo. Sada smo tu samo mi i Eri Asai.

U krevetu postavljenom na sredinu sobe, Eri i dalje spava. Poznati krevet i poznati prekrivač. Prilazimo joj i posmatramo njeno usnulo lice. Dugo i temeljno razgledamo svaki njegov detalj. Kao što je i ranije rečeno, ono što je nama kao čistoj tački gledanja jedino moguće jeste da posmatramo. Da posmatramo, prikupljamo podatke i, ako bude moguće, donesemo zaključak. Nije nam dozvoljeno da je dodirnemo. Ne možemo ni da s njom razgovaramo. Ne možemo čak ni izdaleka da odamo znak svog prisustva.

Uskoro, na Erinom licu se ponovo javi pokret. Refleksni pokret mišića, kao da tera mušicu koja joj je sletela na obraz. Zatim desni kapak počinje blago da joj podrhtava. Misli su joj se ustalasale. U sumračnom kutku njene svesti, jedan sićušan delić i drugi sićušan

delić bez reči se dozivaju, i mreškajući se sve dalje, povezuju. Ovaj proces nam se odigrava pred očima. Na taj način, obrazuje se jedna jedinica. Zatim se ta jedinica povezuje sa jedinicom stvorenom na drugom mestu, obrazujući osnovu sistema samosvesti. Drugim rečima, korak po korak, Eri se kreće ka budnom stanju.

Tempo njenog buđenja, iako je nepodnošljivo spor, ipak je nepovratan. Sistem na trenutke daje znake zbunjenosti, ali napreduje postojano, iz časa u čas. Čak se i vreme između jednog i sledećeg pokreta postepeno skraćuje. U početku, pokreti mišića ograničeni su samo na delove lica, ali s vremenom zahvataju čitavo telo. U jednom trenutku, ramena se tiho uzdignu i malena bela šaka proviri ispod prekrivača. Leva šaka. Buđenje leve šake za trenutak je brže od buđenja desne. U tom novom vremenu, vrhovi prstiju se otkravljaju, opuštaju i počinju da tumaraju tražeći nešto. Ti prsti se ubrzo, poput malenog bića koje je stalo na svoje noge, premeštaju na prekrivač i smeste na tanak vrat. Nesigurno, kao da tragaju za smislom sopstvenog tela.

Nedugo potom, kapci se otvaraju. Ipak, zaslepljeni neonskom svetlošću sa tavanice, trenutak kasnije se sklapaju. Njena svest izgleda odbija da se probudi. Odbacuje stvarni svet oko sebe, želeći da nastavi beskonačno da spava u mekoj, zagonetnoj tami. A opet, njene telesne funkcije traže to nepobitno budno stanje. Priželjkuju novootkrivenu prirodnu svetlost. U njoj samoj vodi se borba, sukob između te dve sile. Ipak, na kraju pobedu odnosi sila buđenja. Kapci se ponovo otvaraju. Polako, kolebljivo. Ipak je zaslepljujuće. Neonsko svetlo je previše bleštavo. Ona podiže ruku i zaklanja oči. Okreće glavu u stranu, prislanja obraz uz jastuk.

Tako prolazi vreme. Tri-četiri minuta, Eri Asai leži na krevetu u istoj pozi. Zatvorenih očiju. Da nije ponovo zaspala? Ne, nije. Svoju svest polako navikava na svet na javi. Kao kod ljudi čije se telesne funkcije prilagođavaju velikoj promeni vazdušnog pritiska u nekoj prostoriji, vreme tu igra važnu ulogu. Njena svest shvata da nailaze promene koje pokušava da izbegne, i protiv svoje volje trudi se da ih prihvati. Oseća blagu mučninu. Želudac joj se grči; ima osećaj kao da iz njega nešto kreće nagore. Ipak, nekoliko puta duboko udahne i prevazilazi ga. Kada mučnina konačno prođe, umesto nje javlja se nekoliko drugačijih osećaja nelagodnosti. Utrnuli udovi, slabašna

zvonjava u ušima, bol u mišićima. Jer, predugo je ležala u jednom položaju.

Ponovo prolazi vreme.

Uskoro, ona se podiže i mutnim pogledom gleda oko sebe. Soba je veoma prostrana. Ljudske figure nema. *Gde sam ja to? Šta ja ovde radim?* Pokušava da sledi trag sećanja. Ali, svako se sećanje poput kratke niti odmah prekida. Sve što ona zna jeste da je izgleda tu dosad spavala. *Dokaz za to je krevet u kome sam i pižama koju nosim. Ovo je moj krevet, moja pižama. Nema sumnje. Ali ovde mi nije mesto. Čitavo telo mi je utrnulo. Ako sam i spavala, mora da sam spavala veoma dugo, veoma duboko. Samo, nemam nikakvu predstavu koliko je to dugo bilo.* Od upinjanja da shvati, javlja joj se bol u slepoočnicama.

Odlučno ustaje iz kreveta. Pažljivo spušta svoja bosa stopala na pod. Ona je u pižami. Jednoboju plavoj pižami. Od svilenkastog materijala. Vazduh u prostoriji je prohladan. Ona uzima tanak prekrivač i prebaci ga preko pižame kao ogrtač. Pokuša da korakne, ali ne uspeva da pođe napred. Mišići ne mogu da se sete kako su nekad hodali. Ali, ona učini napor i kreće napred, korak po korak. Jednoličan linoleumski pod sasvim je službeno procenjuje. *Ko si ti i šta radiš ovde*, ispituje je hladno. Ali ona naravno, na to pitanje nema odgovor.

Ona dolazi do prozora, hvata se obema rukama za njegov okvir i upire pogled kroz staklo. Napolju se, međutim, ne vidi nikakav prizor. Tamo je bezbojna praznina, nalik na čistu apstrakciju. Obema rukama protrlja oči, duboko udahne i još jednom pogleda napolje. Ipak, ne vidi se ništa osim praznog prostora. Ona pokušava da otvori prozor, ali se on ne može otvoriti. Jedan za drugim, proba da otvori svaki prozor, ali kao da su svi do jednog zakucani, ne popuštaju ni za jotu. *Možda je ovo brod*, misli ona. Takva joj se pomisao javi u glavi. Jer, čitavim telom oseća nešto nalik na blago lelujanje. *Možda sam ja ovo na nekom velikom brodu. Prozori su čvrsto zatvoreni da talasi ne prodru unutra.* Ona načulji uši, pokušavajući da čuje brujanje motora ili zvuk broda koji preseca talase. Ali sve što dopire do njenih ušiju jeste odjek beskonačne tišine.

Veoma dugo, ona obilazi čitav jedan krug oko sobe, prepipavajući zidove, pritiskajući prekidače. Ali, ma koji prekidač da uključi ili da

isključiti, neonsko svetlo na tavanici se ne gasi. Ništa se ne dešava. Na sobi postoji dvoje vrata. Sasvim običnih vrata glatke obrade. Proba da okrene kvaku na jednim vratima. Ali, ona se okreće u prazno, bez otpora. Gurala ih ili vukla, ona ne popuštaju. S drugim vratima sve isto. Svi prozori i vrata koji se tu nalaze, kao da su potpuno nezavisna bića, šalju joj signal odbijanja.

Obema pesnicama snažno zalupa na vrata. Kao da se nada da će to neko čuti i da će ih sa spoljne strane otvoriti. Ali, koliko god jako lupala, proizvodi iznenađujuće slabašan zvuk. On je toliko slab da ga čak i njene uši jedva čuju. Takvo nešto niko (sve i da sa spoljne strane nekog ima) neće čuti. Samo su je zbolele ruke. Duboko u glavi, ona oseća nešto nalik na vrtoglavicu. Unutrašnje lelujanje njenog tela sve je jače.

Primećujemo da prostorija liči na kancelariju u kojoj je Širakava radio do duboko u noć. Da veoma liči. Možda je to čak i ista soba. S tim što je sada potpuno prazna. Sav nameštaj, oprema i dekor je iz nje uklonjen. Ostalo je samo neonsko osvetljenje. Kad su iz prostorije iznete sve stvari, poslednji koji je iz nje izašao zatvorio ju je i od tada čitav svet više ne zna da ona postoji, gurnuta na dno mora. Na protek tog vremena njoj, a i nama, ukazuje tišina i memljiv zapah koji se uvukao u zidove.

Oslonjena o zid, ona se sklopča na pod. Mirno zatvara oči, dok vrtoglavica i lelujanje ne prođu. Uskoro otvara oči i podiže nešto s poda blizu nje. To je olovka. Olovka s gumicom, na kojoj piše *Veritech*. Srebrna olovka, ista kao ona koju je koristio Širakava. Njen vrh je zatupljen. Ona uzima tu olovku u ruku i dugo je razgleda. Ne seća se imena *Veritech*. Da li je to ime kompanije? Ili ime nekog proizvoda? Ne zna. Slabašno odmahne glavom. Osim te olovke ne može da ugleda ni jednu stvar koja bi joj o ovoj prostoriji nešto rekla.

Ona ne može da shvati kako se dogodilo da u toj sobi bude ostavljena sama. Tog mesta se ne seća, niti je na išta podseća. *Ko li je mene uopšte, i s kojim, ciljem, ovamo doneo? Da nisam ja možda mrtva? Da nisam na onom svetu?* Seda na krevet pokušavajući da razmotri tu mogućnost. Ipak, ne može da zamisli da je umrla. Svet posle smrti ne bi trebalo tako da izgleda. Ako posmrtni pojavni oblik podrazumeva da sama bude zatvorena u praznu prostoriju napuštene poslovne zgrade, onda joj nikakvog spasa nema. *Da ovo*

nije san? Ne, nije. Sve je previše dosledno da bi to bio san. Detalji su previše konkretni, previše jasni. Sve što se nalazi ovde mogu stvarno da dotaknem. Vrhom olovke ona jako ubode svoju nadlanicu, uverivši se da je boli. Jezikom lizne gumicu, uverivši se da ima ukus gume.

Ovo je stvarnost, zaključuje ona. Jeste drugačija stvarnost, ali je zbog nekog razloga zamenila moju prvobitnu stvarnost. Ma odakle da je ta stvarnost doneta i ma ko to bio da me je ovamo preneo, ja sam svejedno ostavljena sasvim sama, zatvorena u ovoj prašnjavoj, čudnovatoj prostoriji bez pogleda ili izlaza. Da nisam poludela? Da me nisu zbog toga smestili u nekakvu ustanovu? Ne, ne bi trebalo da je tako. Kad razmislim zdravim razumom, ko bi u bolnicu bio smešten zajedno sa sopstvenim krevetom? Pre svega, ova soba i ne liči na bolničku. Ne liči ni na zatvor. Da, ovo je samo jedna velika prazna soba.

Ona se vraća na krevet i rukom zagladi jorgan. Blago potapše jastuk. Ali to je običan jorgan, običan jastuk. Nisu to ni simboli, ni koncept. To je pravi jorgan i pravi jastuk. Ne daju joj nikakav nagoveštaj. Eri vrhovima prstiju prelazi preko čitavog svog lica. Stavljajući ruke na svoje grudi preko pižame. Da se uveri da je to ona ista Eri. Lepo lice, lepo oblikovane grudi. *Ja sam jedno telo, jedno sredstvo*, razmišlja ona nepovezano. I odjednom postaje nesigurna da li je ona zapravo ona sama.

Vrtoglavica je nestala, ali se lelujanje nastavlja. Ima osećaj da joj pod nogama izmiče tlo koje joj podupire telo. Unutrašnjost njenog tela izgubila je neophodnu težinu, pretvarajući se u puku šupljinu. Kao da je nečija ruka vešto lišava jednog po jednog organa, čula, mišića i sećanja, od kojih je bila sazdana ona kao takva. Shvata da, kao ishod, ona više nije niko, pretvara se tek u biće koje služi da kroz njega prolaze spoljne stvari. Kao kožu po čitavom telu koja se ježi, preplavljuje je strahovit osećaj izolovanosti. Ona iz sveg glasa vikne: *neću da postanem takva!* Ali, iako je htela da vikne iz sveg glasa, grlo joj ispusti tek jedva čujan glasić.

Samo da ponovo čvrsto zaspim, moli ona. *Kako bi bilo lepo kada bih samo zaspala čvrstim snom i vratila se u onu svoju pravu stvarnost.* U ovom trenutku, to je jedini izlaz iz ove prostorije kog Eri može da se doseti. Mora da vredi probati. Taj san, međutim,

verovatno neće tek tako moći da dostigne. Jer, iz sna tek što se probudila. A spavala je previše dugo, previše duboko. Toliko duboko da je negde zaboravila svoju pravu stvarnost.

Među prste uzima bačenu srebrnu olovku i vrti je ukrug, neodređeno se nadajući da će joj taj osećaj prizvati neko sećanje. No sve što oseća pod vrhovima prstiju jeste beskrajna žudnja njenog srca. Nesvesno ispušta olovku na pod. Legne na krevet. Sklupčana na njemu, sklapa oči.

Niko ne zna da sam tu, misli ona. To mi je jasno. Niko ne zna da sam tu.

Mi znamo. Ali nemamo pravo da se umešamo.

Odozgo gledamo njenu figuru dok leži u krevetu. Zatim se, u svojstvu tačke gledanja, brzo povlačimo unazad. Prolazimo kroz tavanicu idući još dalje unazad. Povlačimo se u beskraj. Utom telo Eri Asai postepeno postaje sve manje, pretvara se u tačku i ubrzo iščezne. Povećavamo brzinu i krećući se tako unazad prolazimo kroz stratosferu. Zemlja se smanjuje, pa na kraju i ona nestaje. Sred praznine tog ništavila, tačka gledanja povlači se u beskraj. Njeno kretanje je nezaustavljivo.

Kad smo došli sebi, ponovo smo se našli u sobi Eri Asai. U krevetu nema nikog. Vidimo televizijski ekran. Na ekranu se vidi samo sneg. Zvuk smetnji koji para uši. Neko vreme posmatramo taj sneg, bez ikakvog cilja.

U sobi je sve mračnije. Svetlo se ubrzano gubi. Nestaje i sneg na televizijskom ekranu. Zavlada potpuni mrak.

11.

Mari i Takahaši sede jedno do drugog na klupi u parku. U jednom duguljastom, malom parku, u samom centru grada. Pored je staro gradsko naselje i u jednom uglu parka napravljeno je igralište za decu. Ima ljuljaške, klackalice i česmu za vodu, osvetljeno je plinskim svetiljkama. Tamno drveće proteže svoje dugačke grane iznad njihovih glava, a ispod, gusto grmlje. Lišće opalo sa drveća potpuno prekriva zemlju i suvo šušti pod nogama. Nešto pre četiri ujutru, u parku osim njih dvoje nema nikog. Beli mesec kasne jeseni visi na nebu poput oštrog sečiva. Na Marinom krilu je jedno belo mače i ona ga hrani sendvičem koji je ponela, zamotan u salvetu. Mače ga u slast jede, dok ga ona nežno gladi po leđima. Sve to sa manje razdaljine posmatraju još četiri mačke.

„Dok sam radio u *Alfavilu*, za vreme pauze sam često ovamo dolazio da donosim mačkama hranu i da ih mazim”, kaže Takahaši. „Sad u stanu živim sam, pa ne mogu da držim mačku i uželim se da ih pomazim.”

„Imao si mačku dok si živeo kod kuće?”, pita Mari.

„To mi je bilo u zamenu za brata ili sestru.”

„Ne voliš pse?”

„Volim i pse. I njih sam imao nekoliko. Ali više volim mačke. To je stvar ličnog ukusa.”

„Ja nikad nisam imala ni psa ni mačku”, kaže Mari. „Moja sestra je alergična na životinjsku dlaku, kija bez prestanka.”

„Je l' tako?”

„Odmalena je imala alergije na sve i svašta. Na kedrov polen, ambroziju, skušu, škampe, svežu farbu. Na još mnogo drugog.”

„Na svežu farbu?”, kaže Takahaši i namršti se. „Za tu alergiju još nisam čuo.”

„Ali je ona ima. Stvarno ima sve simptome.”

„Kakve simptome?”

„Izlaze joj ospe, počne da se guši. Ospu joj se disajni putevi, i onda mora u bolnicu.”

„Kad god prođe pored sveže farbe?”

„Ne baš uvek, ali povremeno.”

„Čak i povremeno zvuči strašno.”

Mari ćutke mazi mačku.

„A ti?”, pita Takahaši.

„Misliš na alergije?”

„Da.”

„Ja nemam ništa slično”, kaže Mari. „Nikad se nisam ni razbolela... U našoj kući moja sestra je krhka Snežana, a ja čobanica što puca od zdravlja.”

„Dovoljna je jedna Snežana u kući.”

Mari klimne glavom.

Takahaši kaže: „Ali, ni biti jedra čobanica nije tako loše. Ne moraš da brineš u kom je stanju farba.”

Mari pogleda u Takahašija. „Nije baš ni tako jednostavno.”

„Naravno da nije tako jednostavno”, kaže on. „Shvatam to... Je li, nije ti hladno ovde?”

„Nije mi hladno. Dobro mi je.”

Mari ponovo otkine komad sendviča s tunjevinom i da ga mačetu. Prilično ogladnelo, čini se, mače navali na njega.

Takahaši se neko vreme koleba da li da nešto pomene ili ne. Ipak se odlučuje da kaže. „U stvari, znaš, sa tvojom sestrom sam, doduše samo jednom, prilično dugo nasamo razgovarao.”

Mari ga pogleda. „Kad je to bilo?”

„Ovog aprila, čini mi se. Jedne večeri, kad sam krenuo u *Tauer records* da nešto potražim, slučajno sam ispred srećo Eri Asai. Bio sam sam, i ona je bila sama. Jedno vreme smo ćaskali onako stojeći, ali nikako nismo mogli da se ispričamo tako na nogama, pa smo otišli u kafe u blizini. U početku smo pričali o najobičnijim stvarima. Priče kakve se pričaju sa drugaricom iz srednje škole koju posle dužeg vremena srećeš na ulici. Šta je s kim bilo, šta ko radi i tako to. Ali, onda je ona predložila da odemo na neko drugo mesto gde bismo mogli da popijemo neki alkohol, i tad smo zadržali u veoma lične priče. Kako da ti kažem, izgleda da je imala mnogo toga da mi ispriča.”

„Veoma *lične* priče?”

„Da.”

Mari pravi zbunjenu grimasu. „Zašto bi ona baš tebi pričala takve stvari? Nisam imala utisak da ste Eri i ti baš toliko bliski.”

„Naravno da nisam toliko blizak s tvojom sestrom. Tad kad smo i ti i ja pre dve godine bili na hotelskom bazenu, s njom sam prvi put i razgovarao. Sumnjam i da mi je uopšte znala puno ime.”

Mari i dalje ćutke na krilu mazi mačku.

Takahaši kaže: „Znaš, tada mora da je imala želju s *nekim* da popriča. U stvari je verovatno htela da razgovara s nekom bliskom prijateljicom. Ali, tvoja sestra možda nema bliske prijateljice kojima bi se poverila. Zato je valjda u zamenu odabrala mene. Slučajno sam to bio ja. Mogao je da bude i bilo ko drugi.”

„Ali zašto si to bio baš ti? Koliko znam, ona nikada nije imala teškoća da nađe mladiće.”

„Siguran sam da nije.”

„Pa ipak je tebi koga je slučajno sreća na ulici, dakle nekom ko joj nije blizak, poverila *lične* stvari. Zašto, pitam se.”

„Pa, ne znam...”, razmišlja malo o tome Takahaši. „Možda sam joj delovao bezopasno.”

„Bezopasno?”

„Mislím da nema opasnosti ako mi se jednom poveri.”

„Ne razumem baš najbolje.”

„Ovaj, u stvari”, promrmlja Takahaši, kao da mu je teško da kaže, „čudno je, ali za mene ponekad pogrešno misle da sam gej. Nepoznati mladići mi se obraćaju na ulici, udvaraju mi se.”

„Ali u stvari nisi?”

„Mislím da nisam... U svakom slučaju ljudi mi se oduvek često poveravaju. Muško, žensko, svejedno, ljudi koji mi uopšte nisu toliko bliski, a ponekad potpuno nepoznati ljudi, poveravaju mi svoje najsumanutije tajne. Pitam se zašto. Mene uopšte ne zanima da slušam tako nešto.”

Mari po glavi pretura to što je on izgovorio. Pa kaže: „U svakom slučaju, Eri je počela tebi da se poverava?”

„Da. Pa, da li da se poverava, ili možda pre da priča *lične* stvari.”

„Šta na primer?”

„Na primer... Pa, o porodici, i tako.”

„O porodici?”

„Recimo”, kaže Takahaši.

„U toj priči je pominjala i mene?”

„Jeste.”

„Na koji način?”

Takahaši malo razmišlja kako da to sroči. „Na primer... Da bi volela da je bliskija s tobom.”

„Da je *bliskija* sa mnom?”

„Ona je osećala da ti izgleda svesno držiš distancu između vas dve. Da to traje dugo, još od kad si dospela u neke godine.”

Mari dlanom meko obujmi mače. Pod rukom oseća toplinu tog maleckog stvorenja.

„Ali, ljudi mogu biti bliski i kada održavaju odgovarajuću distancu između sebe, zar ne?”, kaže Mari.

„Naravno”, govori Takahaši. „Naravno da mogu. Ali mislim da može da se desi i da ono što je za nekoga odgovarajuća distanca, za nekog drugog bude malo prevelika.”

Odnokud doluta velika smeđa mačka i počinje glavom da se češe uz Takahašijevu nogu. On se pognu i pomazi mačku. Zatim iz džepa izvadi hanpen, pocepa najlonsko pakovanje i daje joj pola. Mačka ga jede u slast.

„I to je bio Erin *lični* problem?”, pita Mari. „Mislim, to što ne može da bude bliskija sa svojom mlađom sestrom?”

„To je bio *jedan* od ličnih problema. Nije bio jedini.”

Mari ćuti.

Takahaši nastavlja. „Dok je razgovarala sa mnom nagutala se svakojakih tableta. Puna joj ih je bila ona prada torba. Gutala ih je uz bladi meri kao kikiriki. Naravno, mislim da su to sve bili regularni lekovi, znaš, ali je ipak količina bila nenormalna.”

„Ona je totalni tabletoman. Oduvek je bilo tako, ali sve je gore.”

„Neko bi trebalo da je zaustavi.”

Mari maše glavom. „Lekovi, horoskop, dijeta - kad su te stvari u pitanju, nezaustavljiva je.”

„Izokola sam joj rekao da bi trebalo da porazgovara s nekim ko je stručan za to. Nekim terapeutom, psihijatrom. Međutim, ona izgleda uopšte nije imala nameru da ide kod tako nekog. Bolje rečeno, nije ni

primećivala da se u njoj nešto dešava. To me je, kako da kažem, još više uznemirilo. Pitao sam se šta li je posle s njom bilo.”

Mari se mršti. „Pa onda je valjda trebalo da je pozoveš telefonom i sam da je pitaš. Ako se već *stvarno* brineš za Eri.”

Takahaši blago uzdahne. „E pa tu dolazim na početak našeg večerašnjeg razgovora - i da okrenem tvoj kućni broj i javi se Eri Asai, uopšte ne bih znao šta da joj kažem.”

„Čekaj, pa zar se niste tad vas dvoje lepo ispričali uz piće? I vodili veoma lične razgovore?”

„Da, to jeste, nego, kad kažeš vodili razgovore - ja tad u stvari maltene i nisam progovorio; uglavnom je ona pričala, a ja sam samo klimao glavom. A i da budem iskren, imam osećaj da baš i nema mnogo toga što bih ja za nju stvarno mogao da uradim. Mislim... Hoću da kažem, dokle god moj odnos s njom nije na još dubljem ličnom nivou.”

„A ti sa svoje strane ne bi da zađeš baš toliko duboko.”

„Pa... Mislim da ja to nisam u stanju”, kaže Takahaši. Pruža ruku i češka mačku iza uha. „Da kažem, valjda nemam tih kvaliteta.”

„Jednostavno rečeno, Eri te ne zanima baš toliko?”

„Kad smo kod toga, pa ja sam taj koji Eri ne zanima baš toliko. Kao što sam ti malopre rekao, ona je samo htela s nekim da porazgovara. Ja za nju nisam bio ništa više nego tamo nekakav zid sa ljudskim likom koji klimne glavom kad zatreba.”

„Dobro to, ali da li te Eri veoma zanima ili ne? Kad bi trebalo da odgovoriš samo sa 'da' ili 'ne'.”

Kao da se dvoumi, Takahaši blago protrlja svoje ruke. To je osetljivo pitanje. Teško je na njega odgovoriti.

„Da, mislim da me ona zanima. Iz tvoje sestre nešto sasvim prirodno isijava. Njoj je urođeno nešto tako posebno. Eto, recimo, dok smo nas dvoje pili svoje piće i prijateljski razgovarali, svi su blenuli u nas. U stilu - šta li takva lepotica traži s takvim bezveznim momkom?”

„Ali...”

„Ali?”

„Ako malo bolje razmisliš”, kaže Mari, „Ja sam te pitala: 'Da li te Eri *veoma* zanima?' Ti si na to rekao: 'Mislim da me zanima'. Nedostaje reč 'veoma'. Imam osećaj da nešto izostavljaš.”

Takahaši se divi: „Imaš prilično dobro zapažanje.”

Mari bez reči čeka da on počne da priča.

Takahaši se malo koleba kako da odgovori. „Ali... Pa, vodeći dug razgovor licem u lice s tvojom sestrom, nekako sam, znaš, postepeno počeo da se osećam čudno. U početku nisam ni primetio da je čudno. No, što je više vremena prolazilo, taj osećaj je postajao sve izraženiji. Kako da kažem, taj osećaj kao *da uopšte nisam tu*. Iako mi je ona tu pred očima, u isto vreme je i kilometrima daleko.”

Mari i dalje ne govori ništa. Blago grickajući usnu, čeka nastavak priče. Takahaši dugo traži prave reči.

„U suštini, do njene svesti ne dopire ono što joj ja govorim. Između Eri Asai i mene kao da stoji nekakav sloj nalik na providan sunđer, koji upija maltene svu suštinu mojih reči koje kroz njega prolaze. U pravom smislu reči, ona uopšte ne čuje šta joj govorim. Kako razgovor odmiče, ja to postepeno uviđam. A onda, i ono što ona govori prestaje da dopire do mene. To je veoma čudan osećaj.”

Kad je shvatilo da više nema sendviča s tunjevinom, mače se izvi u Marinom krilu i skoči na zemlju. Zatim u skokovima utrči u gusto grmlje. Mari smota salvetu u koju je bio zamotan sendvič i stavi je u torbu. Istrese mrvice hleba sa ruku.

Takahaši pogleda u Mari. „Ne znam da li razumeš šta ti govorim.”

„Da li razumem...”, kaže Mari. Zatim uzdahne. „Mislim da je to što govoriš veoma blisko onome što ja već dugo osećam prema Eri. Ili barem u poslednjih nekoliko godina.”

„Da tvoje reči ne dopiru do nje?”

„Da.”

Takahaši baci ostatak hanpena mački koja mu se približila. Mačka pažljivo onjuši hranu i poče uzbuđeno da je guta.

„Nego, imam jedno pitanje. Hoćeš li da mi iskreno odgovoriš na njega?”, pita Mari.

„Hoću.”

„Da nije moja sestra možda ta devojka s kojom si išao u *Alfavi*?”

Takahaši iznenađeno podigne glavu i pogleda u Mari. Kao da gleda krugove koji se šire po površini jezerceta.

„Zašto to misliš?”, pita Takahaši.

„Onako. Po osećaju. Grešim?”

„Ne, nije Eri Asai. Druga devojka.”

„Stvarno?”

„Stvarno.”

Mari izvesno vreme razmišlja.

„Mogu li još nešto da te pitam?”, kaže Mari.

„Naravno.”

„Da pretpostavimo da si s mojom sestrom išao u taj hotel i vodio ljubav.”

„Da pretpostavimo.”

„Da pretpostavimo. I pretpostavimo da sam te ja onda pitala: 'Je l' da da si s mojom sestrom išao u taj hotel i vodio ljubav?’”

„Pretpostavimo.”

„Misliš li da bi mi iskreno odgovorio da jesi?”

Takahaši malo razmisli o tome.

„Mislim da ne bih”, kaže. „Verovatno bih ti rekao da nisam.”

„Zašto?”

„Zato što je to nešto što se tiče ličnih stvari tvoje sestre.”

„Nešto kao dužnost čuvanja tajne?”

„Na neki način.”

„Zar onda ne bi bilo ispravnije reći: 'Ne mogu da ti odgovorim na to'? Ako je u pitanju dužnost čuvanja tajne.”

„Ali čekaj, kad bih ti ja u tom kontekstu rekao: 'Ne mogu da ti odgovorim na to', to bi bilo isto kao da sam u stvari rekao 'da'. Zar nije tako? To bi bio svesni previd.”

„Znači, u svakom slučaju odgovor bi bio 'ne'?”

„Da, teoretski.”

Zagledavši se u njega, Mari kaže: „Znaš šta, što se mene tiče, svejedno bi mi bilo i da si spavao s Eri. Ako bi ona to uopšte htela.”

„Nisam siguran da sama Eri Asai baš dobro zna šta hoće. Nego da prestanemo više da pričamo o tome. I teoretski i stvarno, ja sam s jednom drugom devojkom išao u *Alfavit*. To nije bila Eri.”

Mari blago uzdahne. Zatim napravi malu pauzu.

„I ja bih volela da sam mogla da budem bliskija s Eri”, kaže ona. „Posebno kada sam ušla u pubertet. Često sam mislila kako bih volela da mi sestra bude najbolja prijateljica. Naravno, bilo je tu i izvesnog divljenja. Ali, u to vreme, ona je bila potpuno prezauzeta. Tada je počela da pozira za tinejdžerske časopise, pohađala je mnogo kurseva, svi iz njene okoline su je tetošili. Nije imala vremena

da mi se posveti. Tačnije, kada je *to* meni bilo potrebno, Eri nije imala prostora da reaguje na moje potrebe.”

Takahaši ćutke sluša Marinu priču.

„Nas dve smo sestre, od rođenja smo rasle pod istim krovom, ali smo odrasle u dva potpuno različita sveta. Čak ni hrana koju smo jele nije bila ista. Eto, patila je od raznih alergija, pa joj je i jelovnik bio poseban; jela je potpuno različite stvari od svih nas.”

Na kratko zastane.

Pa kaže: „Ne kažem ovo da bih je kritikovala. Mislila sam da ju je majka previše razmazila, ali mi je sada već sasvim svejedno. Ono što u suštini hoću da kažem jeste da među nama postoji čitava istorija takvih stvari, ili već, takvih okolnosti. I kad ona sad i kaže da bi htela da bude bliskija sa mnom, što se mene tiče, iskreno nemam pojma kako. Razumeš kako se osećam?”

„Mislim da razumem.”

Mari ne govori ništa.

„Nešto sam pomislio dok sam razgovarao s njom”, kaže Takahaši. „Da ne vuče ona možda neki kompleks zbog tebe? Možda prilično odavno.”

„Kompleks?”, kaže Mari. „Eri, zbog mene?”

„Da.”

„A ne obrnuto?”

„Ne obrnuto.”

„Zašto to misliš?”

„Vidiš, ti kao mlađa sestra, oduvek si imala jasnu predstavu onoga što želiš da dobiješ. Umela si glasno i jasno da kažeš 'ne' kad god je trebalo. Polako i sigurno sopstvenim tempom ideš napred. A njoj to nije bilo moguće. Odmalena kao da je imala nekakav zadatak da igra dodeljenu ulogu da bi zadovoljila svoju okolinu. Rečeno tvojim sopstvenim rečima, trudila se da postane prava Snežana. Svi je, nesumnjivo, jesu tetošili, ali verujem da joj je to na trenutke padalo zaista teško. U ključnim godinama svog života ona samu sebe nije mogla da izgradi. Ako je 'kompleks' prejaka reč, ona ti je valjda u suštini zavidela.”

„Eri ti je to rekla?”

„Ne. Upravo mi se javila ta pretpostavka, kad sam sabrao ono što mi je izokola rekla. Mada mislim da nisam tako daleko od istine.”

„Samo, mislim da tu ima preterivanja”, kaže Mari. „Svakako da sam u poređenju sa Eri vodila nešto samostalnjiji život. Znam ja to. No kao rezultat toga, ja kakva sam sada, beznačajna sam, maltene bez imalo snage. Nemam ni dovoljno znanja, niti mnogo pameti. Nisam ni lepa, niti sam ikome bitna. Kad govorimo o izgrađivanju, pa ja sam ta koja sebe nije izgradila kako treba. U mom malenom svetu neprestano mi se tresu tlo pod nogama. Na čemu tu tačno Eri ima da mi zavidi?”

„Za tebe je ovo sada nekakav period pripreme. Ne možeš tako jednostavno da doneseš zaključak. Verovatno si od onih kojima je potrebno vreme.”

„I ona devojka ima devetnaest godina”, kaže Mari.

„Ona devojka?”

„Mlada Kineskinja koju je u sobi u *Alfavilu* pretukao muškarac kog ne poznaje, svu joj odeću svukao i odneo, pa je ostavio nagu da iskrvari. Lepa devojka. U svetu u kom ta devojka živi, nema tog vremena za pripremu. Niko i ne razmišlja o tome da li je ona od onih kojima je potrebno vreme. Zar ne?”

Takahaši to ćutke priznaje.

Mari kaže: „Otkako sam je ugledala, dobila sam želju da s njom budem prijateljica. Veoma snažnu. Da smo se srele na drugačijem mestu, u drugačijem trenutku, sigurna sam da bismo mogle da postanemo dobre prijateljice. Meni se ne dešava često da tako nešto osetim prema nekome. Ne da mi se ne dešava često, nego mi se ne dešava *nikad*.”

„Aha.”

„Ipak, ma koliko ja to želela, dva sveta u kojima mi živimo previše su različita. Tu ja ne mogu ništa, ma koliko se potrudila.”

„To jeste.”

„Samo, iako sam s njom provela sasvim malo vremena i jedva da sam išta popričala, čak i sada imam osećaj kao da se ona uselila u mene. Kao da je postala deo mene. Ne umem to dobro da ti objasnim.”

„Ti možeš da osetiš njen bol.”

„Moguće je da je tako.”

Takahaši se zadubio u misli. Zatim progovara.

„Nešto mi je palo na pamet. Kako bi bilo da razmišljaš ovako: da je tvoja sestra na nekakvom mestu, ne znam tačno gde, ali negde nalik na *Alfaviil*, i da je izložena nečijem bezumnom nasilju. Ona vrišti bez glasa i krvari nevidljivu krv.”

„U prenosnom smislu?”

„Možda”, kaže Takahaši.

„Jesi li ti stekao takav utisak u razgovoru s Eri?”

„Ona sama nosi mnogo problema i traži spas jer ne može da krene napred. Ta svoja osećanja izražava tako što sebi nanosi bol. Ovo je i više od utiska; nešto je još jasnije.”

Mari ustaje sa klupe, i pogleda u noćno nebo. Ode do ljuljaške i sedne na nju. Šuštanje suvog lišća pod njenim žutim patikama razleže se parkom. Kao da isprobava izdržljivost starog konopca ljuljaške, ona ga neko vreme drži. I Takahaši ustaje s klupe, hoda preko opalog lišća, i odlazi da sedne pored Mari.

„Eri sada spava”, kaže Mari kao da mu se poverava. „Veoma dubokim snom.”

„U ovo doba svi spavaju.”

„Nije to”, kaže Mari. „Ona neće da se probudi.”

12.

Kancelarija u kojoj radi Širakava.

Širakava leži go do pojasa na podlošci i radi vežbe za stomačne mišiće. Košulja i kravata okačene su na naslon stolice, a naočare i ručni sat poređani na stolu. Telo mu je vitko, ali mu je grudni koš razvijen, oko struka ni grama suvišnog mesa. Mišići nabrekli, čvrsti. Ovako nag, odaje potpuno drugačiji utisak nego kad je u odeći. Uz duboke, ali kratke udahe i izdahe, brzo se uspravlja pa se savija na levu i desnu stranu. Orošene znojem njegove grudi i ramena presijavaju se pod neonskom svetlošću. Sa portabl CD-plejera na stolu dopire kantata Alesandra Skarlatija koju peva Brajan Asava. Njen lagani tempo deluje neusklađeno sa žustrim pokretima tela, ali ih on istančano kontroliše prilagođavajući ih muzici. Izgleda da mu je svakodnevna navika da usred noći po završetku posla, pre nego što pođe kući, sam na podu kancelarije uradi seriju vežbi uz zvuke klasične muzike. Njegovi pokreti su sistematični i sigurni.

Nakon što je uradio planirani broj čučnjeva, zamotava podlošku i stavlja je u ormarić. Sa police uzima beli peškir za lice i plastificirani neseser i nosi ih sa sobom u kupatilo. Onako nag do pojasa sapunom umiva lice, briše ga peškirom, pa briše znoj sa tela. Svaki njegov pokret je dobro promišljen. Vrata kupatila ostavlja otvorena, da se i tamo može čuti Skarlatijeva arija. Povremeno zapevuši uz tu muziku iz XVII veka. Iz nesesera vadi mali dezodorans i blago ga prska ispod pazuha. Naginje glavu ka pazuhu da proveri miris. Onda nekoliko puta savija i ispravlja prste desne šake, pa isproba nekoliko različitih pokreta. Proverava otok na nadlanici. Nije toliko uočljiv. Ipak, izgleda da bol ne jenjava.

Iz nesesera vadi malu četku za kosu i začesljava se. Zalisci kose su mu već pomalo duboki, ali njegovo lepo oblikovano čelo ne odaje utisak da mu kosa opada. Stavlja naočare. Zakopčava dugmad na košulji, vezuje kravatu. Svetlosiva košulja i teget kravata s

kašmirskim motivom. Gledajući se u ogledalu, ispravlja okovratnik i nabor na kravati.

Širakava proučava odraz svog lica u ogledalu. Bez pomicanja ijednog mišića na licu, dugo se posmatra ispitivačkim pogledom. Obe ruke su mu na lavabou. Zadržava dah, ne trepće. U svom umu kao da iščekuje da se tu, dok on tako stoji, pojavi *nešto drugo*. Da objektivizuje sva svoja čula, ugasi svoju svest, privremeno zamrzne logiku i makar na kratko zaustavi vreme. To on pokušava. Da sopstveno biće, koliko god je to moguće, utopi u okolinu. Da se pretvara da je sve to neutralna, zamrznuta slika.

Ali, koliko god se on upinjao da istisne znake svog prisustva, *nešto drugo* se ne pojavljuje. Njegov lik u ogledalu nije ništa drugo do njegov lik. Odraz njega onakvog kakav jeste. Odustajući, on duboko udahne, napuni pluća svežim vazduhom i ispravlja se. Opušta mišiće i nekoliko puta kruži glavom da istegne vrat. Zatim svoje stvari, izvađene pored lavaboa, ponovo stavlja u nesoser. Peškir kojim se obrisao smota u loptu i baci ga u kantu za smeće. Na izlasku gasi svetlo u kupatilu. Zatvara vrata.

I pošto je Širakava izašao, naša tačka gledanja ostaje tu gde je u kupatilu, i kao fiksirana kamera još uvek snima ogledalo u mraku. U ogledalu se ponovo vidi Širakavin odraz. Širakava, ili bolje rečeno njegova slika, gleda u nas iz ogledala. Istovetnog izraza lica, on se ne pomera. Samo netremice gleda pravo ovamo. Ipak ubrzo, kao da je odustao, mišići mu se opuštaju, duboko uzdahne, isteže vrat. Zatim stavlja šaku na lice i nekoliko puta zagladi obraz. Kao da želi da se uveri da je taj obraz od krvi i mesa.

Razmišljajući o nečemu, Širakava za stolom između prstiju vrti srebrnu olovku s logom. Istu onakvu olovku kakva je ležala na podu sobe u kojoj se Eri Asai budi. Na njoj piše *Veritech*. Vrh olovke je zatupljen. Neko vreme se igra s njom pa je ostavlja pored tacne. Na tacni je poređano još šest istih takvih olovaka. Ostale olovke su zarezane najoštrije što mogu biti.

Počinje da se sprema za povratak kući. U smeđu tašnu stavlja papire koje će poneti sa sobom, oblači sako. Nesoser vraća u ormarić i veliku kesu iz prodavnice koja je stajala pored ormarića na podu nosi do svog radnog stola. Seda na stolicu, vadi jednu po jednu

stvar koja se nalazi u kesi i razgleda je. To je odeća koju je uzeo kineskoj prostitutki u *Alfavilu*.

Tanak mantil krem boje, crvene cipele s niskom potpeticom. Donovi su im istanjeni. Tamnoružičasti džemper okruglog izreza sa perlicama, izvezena bela bluza, tesna plava mini-suknja. Crne ženske čarape. Drečavo ružičast donji veš. Na njemu očigledno sintetička, jeftina čipka. Utisak koji ostavlja ta odeća nekako je pre tužan nego seksi. Na bluzi i donjem vešu crne mrlje od krvi. Jeftin ručni sat. Crna tašna od skaja.

Razgledajući jednu po jednu stvar, Širakava pravi izraz lica kao da se pita otkud te stvari tu. Taj izraz je zbunjen, pomalo zgrožen. On se, naravno, i te kako seća onoga što je uradio u sobi *Alfavila*. Sve i da je zaboravio, bol u desnoj ruci trebalo bi da ga podseća na to. Pa ipak, u njegovim očima nema nikakvog opravdanja zašto su sve te stvari tu. Kao da je to neko bezvredno đubre. Stvari kakve ne bi trebalo da zadiru u njegov život. Uprkos tome, on ravnodušno, ali ipak na sebi svojstven način predano nastavlja da to čini. Nastavlja da prekopava po ofucanim ostacima bliske prošlosti.

Otkopčava tašnu i prosipa čitav njen sadržaj na sto. Platnene i papirne maramice, puder u kamenu, ruž, ajlajner i nekoliko kutijica sa šminkom. Bombone za grlo. Teglica s vazelinom i kesice s kondomima. Dva tampona. Mali suzavac u spreju za odbranu od manijaka (na Širakavinu sreću, nije imala kad da ga izvadi iz tašne). Jeftine naušnice. Flasteri. Kutija s nekoliko tableta. Smeđi kožni novčanik. U novčaniku su tri novčanice od deset hiljada jena koje joj je na početku dao, nekoliko novčanica od hiljadu jena i nešto sitnine. I još kartica za telefon i mesečna karta za podzemnu železnicu. Kuponi za kozmetički salon. Ništa što bi moglo da rasvetli njen identitet. Širakava se malo koleba, pa vadi novac i stavlja ga u džep pantalona. Ionako joj je taj novac on dao. Samo ga uzima natrag.

U tašni se nalazi i mali preklopni mobilni telefon. Sa pripejd karticom. Njegovom vlasniku se ne može ući u trag. Na telefonu je aktivirana funkcija za govornu poštu. On uključi telefon na dugme, pa pritisne dugme za puštanje poruka. Ima ih nekoliko, ali su sve na kineskom. Uvek isti muški glas. Zvuči kao da istresa neke pogrde. Same poruke su kratke. On naravno ne razume o čemu se radi. Ali,

pošto je odslušao sve poruke do kraja, isključuje funkciju za govornu poštu.

Odnekud donosi papirnu kesu za smeće, skupi sve stvari osim mobilnog telefona i ubaci unutra, sabije ih i čvrsto sveže otvor kесе. Stavlja je u najlonsku kesu za smeće i poštu dobro istisne sav preostali vazduh iz nje, svezuje i njen otvor. Na stolu je samo mobilni telefon, izdvojen od ostalih stvari. On uzima taj telefon, izvesno vreme ga gleda i ponovo vraća na sto. Izgleda da razmišlja kako da ga se reši. A možda mu i zatreba za nešto. Ali još ne može da odluči.

Širakava isključuje CD-plejer, stavlja ga u najnižu fioku na dnu radnog stola i zaključava je. Maramicom brižljivo briše stakla naočara, uzima telefon sa stola i poziva taksi kompaniju. Saopštava naziv firme i svoje ime i traži da taksi za deset minuta dođe iza zgrade, kod sporednog ulaza. Oblači svetlosivi mantil koji je visio na čiviluku, a mobilni telefon one žene koji je stajao na stolu ugura u džep. U rukama su mu torba i kesa za smeće. Stane ispred vrata i osvrne se po prostoriji, pa kad se uverio da je sve u redu, gasi svetio. Čak i poštu što su sve neonske svetiljke pogašene, prostorija nije u potpunom mraku. Kroz venecijanere probijaju ulično osvetljenje i svetla reklama, blede osvetljavajući sobu. On zatvara vrata kancelarije i izlazi u hodnik. Dok bat njegovih koraka odzvanja po hodniku, on otegnuto zevne. To znači: konačno se završio i ovaj ni po čemu poseban dan.

Spušta se liftom. Otvara vrata sporednog ulaza, izlazi napolje i zaključava ih. Dah koji ispušta potpuno je beo. Čim je stao da čeka, nailazi taksi. Sredovečni vozač otvara svoj prozor i proverava Širakavino ime. Zatim neobavezno baci pogled na najlonsku kesu za smeće u Širakavinoj ruci.

„Nisu otpaci od hrane, neće vonjati”, kaže Širakava. „A i svratićemo odmah tu blizu da je bacim.”

„U redu je, izvolite”, kaže taksista. Otvara vrata.

Širakava seda u taksi.

Vozač mu se obraća gledajući u retrovizor. „Gospodine, izvinite, ali siguran sam da sam vas već vozio. Baš negde u ovo vreme sam došao po vas. Beše, živite u Ekodi, zar ne?”

„U Tecugakudou”, kaže Širakava.

„Jeste, jeste, u Tecugakudou. Može li i danas tamo?”

„Može. I da može i da ne može, nemam drugde da se vratim nego tamo.”

„Zgodno je i dobro da čovek ima samo jedno mesto na koje se vraća”, kaže vozač i pokreće auto. „Ali, nije vam lako. Uvek radite do ovo doba.”

„Ekonomske su neprilike, pa plata ne raste, samo se prekovremeni sati množe.”

„I kod mene je isto. Manjak zarade nadoknađujem tako što moram da radim više sati. Samo, ako vam firma plaća taksi kad radite prekovremeno, ipak je vama bolje. Zaista je tako.”

„E sad, da mi još ne plaćaju troškove za taksi, ako završim s poslom u ovo doba ne bih ni mogao da se vratim kući”, kaže Širakava i osmehne se kiselo.

Onda se odjednom seti: „... Ah, da, zamalo da zaboravim. Možete li na sledećoj raskrsnici da skrenete desno i zaustavite se ispred *7-ilevena*. Žena me je molila nešto da kupim. Brzo ću.”

Vozač gleda u retrovizor i govori: „Gospodine, ako tamo skrenem desno, ući ćemo u jednosmernu ulicu, pa ćemo morati malo da zaobilazimo. Usput ima nekoliko dragstora, tamo vam ne odgovara?”

„To je verovatno jedini u kom se prodaje ono što mi je tražila. A i hoću što pre da se rešim ovog smeća.”

„U redu je. Meni ne smeta. Nego, taksimetar će da otkuca i više nego što mora, pa sam samo hteo da pitam.”

Vozač na raskrsnici skreće desno i neko vreme ide pravo, zaustavlja auto na pogodnom mestu i otvara vrata. Širakava torbu ostavlja na sedištu i iznosi kesu za smeće napolje. Ispred prodavnice *7-ileven* na gomili stoji nekoliko kesa sa smećem. Kesu koju je poneo ostavlja na vrhu gomile. Pomešana s mnoštvom sličnih najlonskih kesa, ona istog časa gubi svaku posebnost. Kad svane jutro, sigurno će doći kamion i ukloniti ih. A pošto u njoj nema nikakvih otpadaka, ni vrane ne bi trebalo da je iskidaju. On poslednji put baci pogled na to brdo kesa sa smećem i ulazi u prodavnicu.

U prodavnici nema kupaca. Mladić koji radi na kasi zaneto razgovara preko mobilnog telefona. Svira nova pesma *Sadern olstarsa*. Širakava ide pravo do vitrine s mlekom i uzima tetrapak Takanaši obranog mleka. Proverava rok trajanja. U redu je. Zatim

kupuje i veliku plastičnu kutiju kiselog mleka. Onda se naprasno seti i iz džepa mantila izvadi Kineskinjin mobilni telefon. Osvrne se oko sebe, i kad se uverio da ga niko ne gleda, stavlja ga pored kutije sira. Maleni telefon srebrne boje, tu se nekako čudnovato prirodno uklopio. Kao da je oduvek tu. Sad kada se rastavio od Širakavine ruke, postao je deo *7-ilevena*.

Plaća račun na kasi, pa se žurno vraća u taksi.

„Našli ste to?“, pita vozač.

„Našao sam“, kaže Širakava.

„Znači, sad pravo u Tecugakudo.“

„Možda ću malo da odremam. Možete li da me probudite kad budemo blizu?“, pita Širakava. „Usput je jedna Šova Šel/ pumpa, a mi ćemo još malo iza nje.“

„Razumem. Ugodan odmor.“

Širakava stavlja najlonsku kesu s običnim i kiselim mlekom pored torbe, prekrsti ruke i zatvori oči. San mu možda neće doći. Ali, nema volje da nastavi ovako da ćaska s vozačem sve dok ne stigne do kuće. Pokušava da razmišlja o nečemu bezazlenom. Nečemu običnom, bez dubokog značenja. Ili barem nečemu čisto teoretskom. Ali baš ništa mu ne pada na pamet. U toj praznini, oseća samo oštar bol u desnoj šaci. Ona pulsira u ritmu otkucaja njegovog srca, odzvanja u njegovim ušima kao tutnjava mora. Baš čudno, misli on. More je veoma daleko.

Posle izvesnog vremena, automobil u kom se vozi Širakava staje na crveno svetlo. Na velikoj raskrsnici, ono dugo traje. Pored taksija jedan Kinez na crnoj hondi čeka na semaforu. Između njih nema ni metar razdaljine. Međutim, muškarac na motociklu gleda pravo i ne obazire se na Širakavu. Duboko zavaljen u sedište, Širakava žmuri. Osluškuje zamišljenu tutnjavu dalekog mora. Svetlo se menja u zeleno, motocikl istog časa izleće i odlazi pravo. Taksi polazi tiho, da ne probudi Širakavu, skreće levo i udaljava se od grada.

13.

U praznom parku duboko u noć, Mari i Takahaši sede na ljuljaškama jedno do drugog. Takahaši gleda u Marin profil. Na licu mu je zbunjen izraz. Nastavlja se priča od ranije.

„Neće da se probudi?”

Mari ništa ne govori.

„Šta to znači?”, pita Takahaši.

Kao da ne može da se odluči, Mari ćuti i gleda u svoja stopala. Još uvek nije spremna da o tome priča.

„Je li, hoćeš li da prošetamo malo?”, kaže Mari.

„Može. Hajdemo. Šetnja je dobra. Lagano šetaj se, pij mnogo vode.”

„Šta ti je to?”

„To je moj životni moto. Lagano šetaj se, pij mnogo vode.”

Mari pogleda u njega. Čudan je to moto. Ali ne iskazuje o tome svoje mišljenje, niti ga išta pita. Ustaje sa ljuljaške i počinje da hoda, a Takahaši polazi za njom. Njih dvoje izlaze iz parka i kreću ka osvetljenim ulicama grada.

„Vraćaš se sad u *Skajlark*?”, pita Takahaši.

Mari odmahne glavom. „Mislim da mi je već dosta buljenja u knjigu usred nekog porodičnog restorana.”

„Mislim da te razumem”, kaže Takahaši.

„Mada bih otišla još jednom do *Alfavila*, ako mogu.”

„Ispratiću te. To mi je ionako blizu mesta gde držimo probe.”

„Kaoru mi jeste rekla da mogu da dođem kad hoću, ali šta misliš, da joj neću možda smetati?”, kaže Mari.

Takahaši odmahuje glavom. „Ona ima prljav jezik, ali je dobra osoba. Ako ti je ona rekla da možeš da dođeš kad hoćeš, onda to znači da možeš da dođeš kad hoćeš. Tako to i shvati.”

„Dobro.”

„Osim toga, u ovo vreme tamo ionako nema posla. Mislim da će se obradovati ako odeš kod nje.”

„Ti još imaš probe sa bendom?”

Takahaši pogleda na ručni sat. „Pošto mi je ovo valjda poslednja celonoćna proba, sad ću da raspalim iz sve snage.”

Vraćaju se u centar tog dela grada. U to doba, kao što bi se i očekivalo, gotovo da nema više nikog ko hoda ulicom. Četiri ujutru je vreme kada je grad najmirniji. Po ulicama rasuto sve i svašta. Limenke piva, izgažene večernje novine, rasturene kartonske kutije, plastične boce, opušci. Delići razbijenih farova. Jedna radna rukavica. Nekakvi kuponi. Čak i izbljuvak. Velike prljave mačke zaneto njuše kesu sa smećem. Čuvaju svoj deo dok je još ne raščerupaju pacovi i podivljale vrane koje u osvit pristižu po svoju hranu. Čak je i pola neonskih reklama pogašeno i samo se jasno ističu svetla dragstora koji rade noću. Za brisače parkiranih automobila zadenuta gužva reklamnih flajera. Neprestano se čuje zvuk velikih kamiona koji prolaze obližnjom glavnom ulicom. Za vozače kamiona koji prelaze velike razdaljine najbolje je ovo vreme kada su ulice potpuno prazne. Mari je na lice nabila svoju kapu s logom Redsoksa. Ruke su joj zavučene u džepove jakne. Kad hodaju jedno pored drugog, između njih je očigledna razlika u visini.

„Zašto nosiš kapu Redsoksa?”, pita Takahaši.

„Dobila sam je od nekog”, kaže Mari.

„Nisi neki obožavalac Redsoksa.”

„Ne znam ništa o bejzbolu.”

„Ni mene bejzbol preterano ne zanima. Više sam ljubitelj fudbala”, kaže Takahaši. „Nego, ono o tvojoj sestri, što smo malopre pričali.”

„Da.”

„Nije mi baš jasno, jesi li htela da kažeš da se Eri Asai uopšte ne budi?”, pita Takahaši.

Mari ga gleda odozdo i govori: „Izvini, ali ne priča mi se o tome dok hodam. A i stvar je malo osetljiva.”

„Shvatam.”

„Pričaj o nečemu drugom.”

„O čemu?”

„O bilo čemu. Pričaj o sebi”, kaže Mari.

„O meni?”

„Da, o tebi.”

Takahaši neko vreme razmišlja.

„Ne mogu da se setim neke vedre priče.”

„Nema veze. Može i turobna.”

„Majka mi je umrla kad sam imao sedam godina”, kaže on. „Rak dojke. Kasno su ga otkrili, pa je umrla za manje od tri meseca. U dahu. Napredovao je brzo, nije bilo vremena ni da primi čestitu terapiju. Otac mi je sve to vreme bio u zatvoru, kao što ti već rekoh.”

Mari ga ponovo pogleda odozdo.

„Majka ti je umrla kad si imao sedam godina, a otac ti je za to vreme bio u zatvoru?”

„Upravo tako”, kaže Takahaši.

„Znači, ostao si sam samcat?”

„Tako je. Moj otac je uhapšen za krivično delo obmane i osuđen je na dve godine. Bio je umešan u neku mutnu piramidalnu šemu. Nije mogao da dobije uslovnu kaznu jer je proneverena suma bila prilično velika, a i bio je nekoliko puta hapšen kad je bio mlad, kao član neke organizacije studentskog pokreta. Sumnjičili su ga za prikupljanje novca za tu organizaciju. Mada u stvari nije imao nikakve veze s tim. Sećam se čak i da me je majka vodila u zatvor da ga posetimo. Tamo je baš bilo hladno. Šest meseci pošto je otac otišao u zatvor, majci su otkrili rak na dojci i odmah je primili u bolnicu. Drugim rečima, ja sam privremeno ostao siročić. Otac u zatvoru, majka u bolnici.”

„Ko se brinuo o tebi za to vreme?”

„Kasnije sam saznao da je izgleda očeva porodica obezbedila novac za bolničke i životne troškove. Kako je otac bio u lošim odnosima sa svojom porodicom, oni veoma dugo s njim nisu imali dodira, ali ipak nisu mogli da prenebregnu jedno sedmogodišnje dete. Moja tetka je dolazila svaki drugi dan, mada preko volje. Smenjivali su se i ljudi iz susedstva i pomagali. Prali mi veš, išli u kupovinu, donosili hranu. Tad smo živeli u starom delu grada, i verovatno je dobro što je bilo tako. Tamo još uvek postoji onaj pravi *komšiluk*. Ipak, imam osećaj da sam uglavnom sve radio sam. Sam sam sebi pripremao jednostavna jela, sam sam se spremao za školu... Ali, tog perioda se sećam kao kroz maglu. Kao da se to dešavalo nekom drugom.”

„Kad ti se otac vratio?”

„Valjda tri meseca pošto je majka umrla. Budući da su okolnosti bile takve, odobreno mu je uslovno puštanje na slobodu. Razume se, bio sam presrećan što mi se otac vratio kući. Više nisam bio siročić. Tu je bila krupna, snažna odrasla osoba. Mogao sam da odahnem. I sad se sećam njegovog starog kaputa od tvida koji je nosio kad se vratio, tog grubog materijala pod rukom i mirisa cigareta koji se u njega uvukao.”

Takahaši izvadi ruku iz džepa mantila i nekoliko puta se počese pozadi po vratu.

„Samo znaš, čak ni kad sam ponovo video oca, nikako nisam mogao u dubini duše da odahnem. Ne umem to dobro da objasnim, ali nešto se u meni više nije uklapalo kako treba. Kako da kažem, neprestano sam imao neki osećaj kao da ću biti prevaren. Neki osećaj kao da mi je pravi otac nestao negde daleko, i da mi je privremeno poslat neki drugi čovek koji je uzeo lik mog oca, da bi sve izgledalo uverljivije. Ne znam da li me razumeš.”

„U neku ruku”, kaže Mari.

Takahaši začuti na neko vreme. Zatim nastavlja s pričom.

„U stvari, znaš, tad sam se ovako nekako osećao: *Ma šta da mu se desilo, otac nije smeo da me ostavi samog*. Nije smeo da od mene na ovom svetu napravi siročić. Kakve god okolnosti da su bile, nije smeo da ode u zatvor. Ja tada naravno nisam mogao dobro da razumem kakvo je zatvor mesto. Imao sam samo sedam godina. Ali, manje-više mi je bilo jasno da je to kao neki veliki ormar. Mračno, strašno, zlokobno mesto. Tata uopšte nije smeo da ode na takvo mesto.”

Tu Takahaši prestaje da priča.

„Je l' tvoj otac nekad bio u zatvoru?”

Mari odmahne glavom. „Mislim da nije.”

„A majka?”

„Mislim da nije.”

„Blago tebi. To je najveća sreća u tvom životu”, kaže Takahaši. Onda se nasmeši. „Mada mislim da ti toga nisi svesna.”

„Vidiš, nikad nisam razmišljala na taj način.”

„Obični ljudi ne razmišljaju tako. Ja razmišljam.”

Mari uputi kratak pogled ka Takahašiju.

„I, je l' ti otac posle više nije odlazio u zatvor?”

„Posle toga, otac više nikad nije imao problema sa zakonom. Ne, možda i jeste. U stvari, mislim da sigurno jeste. Znaš, on je od onih što ne umeju da se drže pravog puta u životu. Ali, nije se upleo ni u kakve gadne stvari zbog kojih bi se vratio u zatvor. Sigurno se užasavao odlaska u zatvor. A možda je i na sebi svojstven način osećao teret odgovornosti prema mojoj umrloj majci i meni. Uglavnom, postao je pošten poslovni čovek, doduše u veoma sivoj zoni. Do dana današnjeg bilo je prilično ekstremnih uspona i padova, na trenutke smo bili bogati kao Krezovi, a na trenutke bez prebijene pare. Svaki dan nam je bio kao vožnja u vozilu smrti. Bilo je dana kad smo se vozili u ogromnom mercedesu sa šoferom, a bilo je i dana kad nismo mogli da kupimo jedan bicikl. Nekad smo i bežali usred noći. Nismo mogli da se skrasimo na jednom mestu, maltene svakih pola godine sam menjao školu. Naravno, ni prijatelje nisam mogao da steknem. Tako je uglavnom bilo otprilike sve dok nisam pošao u nižu srednju.”

Takahaši ponovo zavuče obe ruke u džepove mantila, maše glavom terajući nekud mračna sećanja.

„Ali sad je u redu, smirio se. Jer, on je iz bejbi bum generacije, izdržljiv. Generacija Mika Džegera koji sad ima titulu sera. I kad ih pregaze, oni opstaju. Uči lekcije i bez sopstvenog preispitivanja. Ne znam baš tačno kakav posao tata sad obavlja. Niti ga ja pitam takve stvari, niti mi on objašnjava. U svakom slučaju, barem mi školarinu uredno plaća. Ponekad, kad mu dođe, da mi i džeparac. U životu ima i stvari koje je bolje i ne znati.”

„Otac ti se ponovo oženio, zar ne?”

„Četiri godine posle mamine smrti. Pa, nije on tip da junački sam podiže dete.”

„Tvoj otac i nova majka nisu imali dece?”

„Aha. Imaju samo mene. Valjda me je i zbog toga zaista odgajala kao da sam njeno dete. Na tome sam joj mnogo zahvalan. Stoga, problem je u meni.”

„Kakav problem?”

Takahaši sa osmehom pogleda u Mari. „Drugim rečima, jednom siročić - uvek siročić. Često sanjam isti san. Imam sedam godina i opet sam siročić. Sam samcat, nigde odrasle osobe na koju bih se

oslonio. Veče je, svud okolo sve je tamnije. Samo što nije pala noć. San je uvek isti. U tom snu, ja uvek ponovo imam sedam godina. Kad se takav softver jednom pokvari, više ne možeš da ga zameniš.”

Mari ćuti.

„Ali obično se trudim da što manje razmišljam o takvim glupostima”, kaže Takahaši. „Mogu da se ubijem od razmišljanja, ali ja tu ne mogu ništa. Ne preostaje mi ništa drugo nego da živim obično, od danas do sutra.”

„A trebalo bi mnogo da se šetaš i lagano piješ vodu.”

„Ne ide tako”, kaže on. „*Lagano* da se šetam i pijem *mного* vode.”

„Mada bih rekla da je svejedno.”

Takahaši ozbiljno razmisli o tome. „U pravu si, moguće da je tako.”

Njih dvoje više ništa ne progovaraju. Hodaju ćutke. Izdišući beličast dah, penju se mračnim stepeništem i izbijaju pred hotel *Alfavil*. Njegov bleštavi ljubičasti neonski natpis kod Mari i sada izaziva lepe uspomene.

Takahaši staje kod ulaza u hotel i neuobičajeno ozbiljno pogleda pravo u Mari. „Moram nešto da ti priznam.”

„Šta?”

„Mislim isto što i ti”, kaže on. „Ali danas ne mogu. Nisam obukao lepe gaće.”

Mari zgroženo maše glavom. „Prestani molim te s tim besmislenim šalama, umorna sam.”

Takahaši se smeje. „Doći ću ovamo po tebe oko šest. Ako hoćeš, idemo zajedno na doručak. Tu u blizini je restoran u kome služe odličan rolovani omlet. Topli, sočni omlet... Hej, misliš li da ima nekih problema s rolovanim omletom kao hranom? Na primer, genetska modifikacija, organizovano zlostavljanje životinja, politička nekorektnost...”

Mari malo razmišlja. „Ne znam za političke stvari, ali ako ima problema s kokoškama, onda valjda normalno ima problema i sa jajima.”

„Uh”, nabira Takahaši obrve. „Izgleda da sve što ja volim ima neki problem.”

„I ja volim rolovani omlet.”

„Onda, hajde da nađemo kompromis”, kaže Takahaši. „Ono je spektakularan rolovani omlet.”

On mahne i sam se zaputi ka mestu gde se održavaju probe. Mari popravi kapu na glavi i prođe kroz ulazna vrata hotela.

14.

Soba Eri Asai.

Televizor je uključen. Sa unutrašnje strane ekrana, Eri u pižami gleda ovamo. Šiške joj padnu na čelo, a ona zamahne glavom da ih otrese. Dlanova priljubljenih uz drugu stranu stakla, ona gleda na ovu stranu pokušavajući nešto da kaže. Baš kao neko zalutao u prazan rezervoar akvarijuma ko posetiocima kroz debelo staklo pokušava da saopšti u kakvoj je neprilici. Ali, njen glas ne dopire do naših ušiju. On ne može da ustalasa vazduh s ove strane.

Erina čula izgleda da su u izvesnoj meri još uvek otupela. U njenim udovima čini se nema snage kao što bi ona očekivala. Verovatno zato što je predugo bila u predubokom snu. Pa ipak, ona se trudi da makar i malo shvati to nepojmljivo stanje u koje je dovedena. Sluđena i zbunjena, ulaže svu svoju snagu da nekako shvati, da svari nekakvu logiku ili razlog zbog kojeg je napravljeno ovakvo mesto. To njeno osećanje se kroz staklo prenosi do nas.

Eri ne viče iz sveg glasa. Niti se ona žestoko tuži. Izgleda da se već umorila od vikanja, od tuženja. Njen glas do nas ionako ne dopire, i to i sama zna.

Ono što ona sada pokušava da učini jeste da ono što svojim očima vidi i svojim čulima oseća pretvori u makar malo podesnije, razumljivije reči. Te reči upućene su delom nama, a delom njoj samoj. Naravno, posao joj nije lak. Usne joj se pokreću tek tromo, isprekidano. Kao da govori stranim jezikom, sve njene rečenice su kratke, a između reči umetnute su nejednake pauze. Te pauze rastežu, razvodnjavaju smisao koji bi trebalo da se nađe u njima. Sa ove strane, mi iz sve snage naprežemo oči, ali nam je teško da razlučimo reči od tišine koju oblikuju Erine usne. Stvarnost izmiče kroz njenih deset tankih prstiju, poput peska u peščanom satu. Tu vreme nije na njenoj strani.

Ubrzo, umorna i od pokušaja da razgovara s nekim sa spoljne strane, zatvara usta kao da odustaje. Na već zavladaću tišinu, sleže

se nova. Ona zatim pesnicom lako zalupa u staklo s unutrašnje strane. Kao da želi da isproba šta god može. Međutim, čak ni taj zvuk do ove strane uopšte ne dopire.

Izgleda da Erine oči kroz televizijski ekran vide ono što je s ove strane. To možemo da pretpostavimo po kretanju njenog pogleda. Njime ona kao da prati jednu po jednu stvar koja se nalazi u njenoj sobi (s ove strane). Sto, krevet, policu. Ta soba je njena i ona bi u suštini tu trebalo da pripada. Trebalo bi u tom krevetu mirno da spava. No ona sada kroz providni stakleni zid na ovu stranu ne može da se vrati. Ona je nekakvim delovanjem, ili s nekakvom namerom, usnula prebačena i bezdušno zatočena u sobu s one strane. U njenim zenicama, poput pepeljastih oblaka na površini jezera, ogleda se boja samoće.

Nažalost (trebalo bi reći), mi za Eri Asai ništa ne možemo da učinimo. Verovatno se ponavljamo, ali mi smo puka tačka gledanja. Na situaciju ne možemo uticati ni u kom obliku.

Ipak, razmišljamo mi, ko li je onaj čovek bez lica? Šta li je uradio Eri Asai? I kud li je otišao?

Bez odgovora na to pitanje, televizijski ekran iznenada ponovo prestaje da miruje. Signal treperi. Erini obrisi se delimično razlivaju, pomalo podrhtavajući. Ona na svom telu primeti iznenadnu promenu, osvrće se i gleda oko sebe. Pogleda iznad sebe u tavanicu, pogleda dole u pod, zatim u svoje drhtave ruke. Posmatra te obrise koji gube oštrinu. Na licu joj se javlja uznemiren izraz. Šta li se to dešava? Struganje koje para uši sve je jače. Na vrhu nekog dalekog brda, kao da je ponovo zaduvala silovit vetar. Snažno podrhtava linija koja povezuje dva sveta, iznova pokušavajući da okrnji obrise njenog bića, narušavajući smisao njene suštine.

„Beži”, viknemo naglas. Nesvesno zaboravljamo da treba da se držimo pravila neutralnosti. No Eri i sama shvata da je u opasnosti i pokušava odatle da pobegne. Nekud se zaputi žurnim korakom. Možda ka vratima. Njena silueta nestaje iz vidnog polja. Slika gubi bistrinu koju je imala do malopre, zatrese se i izgubi oblik. Svetlost iz katodne cevi postepeno bleđi. Smanjuje se na jedan četvrtasti prozorčić i na kraju sasvim nestaje. Sve informacije pretvaraju se u ništavilo, mesto se gubi, smisao raspada, a svetovi razdvajaju. Ostaje samo tišina u kojoj nema osećanja.

Drugo mesto i drugo vreme. Na zidu okrugli električni sat. Kazaljke pokazuju 4 sata i 31 minut. To je Širakavina kuhinja. Raskopčanog gornjeg dugmeta na košulji i razlabavljene kravate, Širakava sedi sam za trpezarijskim stolom i jede obično kiselo mleko. Kašikom ga zahvata pravo iz plastične kutije i stavlja u usta.

Gleda u portabl televizor u kuhinji. Pored kutije s kiselim mlekom je daljinski upravljač. Na ekranu televizora vidi se snimak s dna mora. Raznolik morski živi svet čudnovatih oblika. Odbojna bića, prelepa bića. Grabljivice, plen. Mala istraživačka podmornica sa hajtek uređajima. Moćni reflektor, precizna mehanička ruka. Dokumentarni program o prirodi pod nazivom *Bića iz morskih dubina*. Ton je ugašen. Zahvatajući kiselo mleko i prinoseći ga ustima, on bezizražajno prati pokrete na televizijskom ekranu. Ali, njegova glava misli na nešto drugo. Razmišlja o uzajamnom odnosu između rasuđivanja i postupaka. Da li rasuđivanje proizvodi postupke, ili se ono javlja kao njihova posledica? Njegove oči prate sliku na televizijskom ekranu, ali zapravo gledaju u nešto što se nalazi duboko unutra. Možda čak i kilometar ili dva daleko.

Baci pogled na zidni sat. Kazaljke pokazuju 4 sata i 33 minuta. Sekundara preko brojki klizi ukруг. Život bez prekida teče dalje. Rasuđivanje i postupci neodvojivo sadejstvuju. Barem za sada.

15.

Na ekranu se i dalje prikazuju *Bića iz morskih dubina*. To, međutim, nije televizor u Širakavinoj kući. Ekran je mnogo veći. To je televizor u gostinskoj sobi hotela *Alfaviil*. Mari i Korogi zajedno gledaju kao kroz njega. Svaka od njih sedi na po jednoj stolici. Mari nosi naočare. Jakna i torba su joj ostavljene na podu. Korogi namršteno gleda *Bića iz morskih dubina*, ali ubrzo izgubi interesovanje i počinje da menja kanale uz pomoć daljinskog upravljača. Ipak, rani su jutarnji sati, i ona ne nalazi nijednu posebno zanimljivu emisiju. Odustaje i gasi ga.

Korogi kaže: „Verovatno ti se prispavalo. Lezi malo i odspavaj. I Kaoru je malopre zaspala ko klada u službenoj sobi.”

„Ali, još mi se mnogo ne spava”, kaže Mari.

„Onda, da nisi za topli čaj ili nešto?”, pita Korogi.

„Ako nije problem.”

„Čaja barem imamo, nemaš što da se snebivaš.”

Korogi koristi kesicu čaja i prokuvanu vodu iz termososa i pravi dva zelena čaja.

„Do koliko sati radiš, Korogi?”

„Komugi i ja zajedno radimo od deset uveče do deset ujutru. Pospremimo za gostima koji izađu posle noćenja i onda smo gotove. Doduše, između odremamo.”

„Da li dugo radiš ovde?”

„Još malo pa valjda godinu i po. Mada, u ovom poslu, jedno mesto te ne drži dugo.”

Mari napravi malu pauzu pa pita: „Ovaj, mogu li da te pitam nešto lično?”

„Slobodno. Doduše, ima stvari na koje ne mogu tek tako da ti odgovorim.”

„Nećeš se uvrediti?”

„Neću, neću.”

„Rekla si da si se odrekla pravog imena, zar ne?”

„Aha, rekla.”

„A zašto si ga se odrekla?”

Korogi izvadi kesicu čaja, baci je u pepeljaru i stavi šoljicu pred Mari.

„Zato što je opasno da koristim pravo ime. Zbog raznih razloga. Pravo da ti kažem, u begu sam. Iz *jednog pravca*.”

Korogi otpije gutljaj svog čaja.

„E, ti to verovatno ne znaš, al' kad ti je stvarno stalo da od nečeg pobegneš, odlično ti dođe posao u hotelu za ljubav. Pare su mnogo bolje kad poslužuješ po rjokanu. ⁹ Zbog bakšiša od gostiju, znaš. Al' kad radiš takav posao, moraš da se pojavljuješ pred ljudima. I da popričaš. A zato kao zaposlena u hotelu za ljubav, ne moraš ni nos da promoliš. Mračno je, ti lepo krišom možeš da radiš posao. Daju ti i negde da prespavaš. Uz to, nit' ti ko traži da doneseš biografiju, nit' kakve preporuke. Kažeš lepo: 'Ne mogu da dam pravo ime', a oni tebi: 'Onda nek' bude Korogi', i gotova stvar. Kad im fali ljudi. Zato u ovom svetu radi mnogo njih što beže od zakona.”

„Zbog toga se ni na jednom mestu ne zadržavaš dugo?”

„Da, da. Ako se zakopaš na jednom mestu, neko će obavezno da te prepozna. Tako ideš od jednog do drugog mesta. Od Hokaida do Okinave, nema tog mesta gde nema hotela za ljubav, znaš. Znači nema šanse da nema posla. Al' ipak, ovde mi je lepo, a i Kaoru je baš dobra, pa ja eto, ostadoh.”

„Da li već dugo bežiš?”

„Ma da. Još malo pa će tri godine.”

„I sve vreme radiš ovakve poslove?”

„Aha. Kojekuda.”

„Znači, Korogi, plašiš se tog nekog od kog bežiš?”

„Nego. Mnogo se plašim. Al' nemoj više ništa da me teraš da pričam. I ja gledam da ne pričam ništa.”

Njih dve neko vreme ćute. Mari pije čaj, a Korogi gleda u ekran na kom nema ničeg.

„A šta si pre toga radila?”, pita Mari. „Mislim, pre nego što si tako počela da bežiš.”

„Pre sam bila najobičnija službenica. Kad sam završila srednju, privremeno sam se zaposlila u jednoj poznatoj trgovinskoj firmi u Osaki, od devet do pet, onako u uniformi. Otprilike u tvojim

godinama. U vreme zemljotresa u Kobeu. [10](#) Sad mi se čini ko da je bilo u snu. A onda... nešto se desilo. Neka sitnica. U početku sam mislila da to i nije nešto bitno. Ali dok sam se okrenula, već nisam imala kud. Ni napred, ni nazad. Ostavila sam i posao, i roditelje.”

Mari ćutke gleda u Korogi.

„Ovaj, izvini, kako se ti beše zoveš?”, pita Korogi.

„Mari.”

„Mari. E, vidiš, ovo tlo na kojem stojimo deluje čvrsto, ali desi se neka sitnica i ono ti se potpuno izmakne pod nogama. A kad ti ono jednom pod nogama propadne, tu je kraj, više nema nazad. Ne preostane ti ništa drugo nego da živiš sama u toj mračnoj rupi.”

Korogi ponovo razmišlja o onome što je izgovorila, i onda mirno odmahuje glavom kao da se preispituje.

„Ne, naravno, može biti da sam to ja samo bila slaba kao čovek. A zato što sam slaba, pustila sam da me bujica odnese. Trebalo je da se u nekom trenutku trgnem, da otvorim oči i čvrsto stanem na svoje noge, ali ja to nisam mogla. Nisam ja ta koja bi trebalo da ti drži mudre lekcije...”

„Šta će se desiti ako te pronađu? Mislim, ti ljudi koji te jure.”

„Pa, ne znam”, kaže Korogi. „Nisam sigurna. Ne bih mnogo da razmišljam o tome.”

Mari ćuti. Korogi uzima daljinski upravljač i igra se pritiskajući dugmiće. Ali ne uključuje televizor.

„Kad završim s poslom i legnem u krevet, ja uvek pomislim: Samo da se ne probudim. Samo nek ovako ostanem da spavam. Tako ni o čemu neću razmišljati. Al' onda sanjam. Uvek jedno isto. Oni me jure i jure, pa me uhvate i nekud odvedu. Strpaju me kao u nekakav frižider i zatvore vrata. Tu se odjednom probudim. Oznojena do gole kože. Jure me na javi, jure u snu, nemam kad ni da predahnem. Uspem malo da se opustim samo kad ovde sa Kaoru ili Komugi pijem čaj i pričam o bezazlenim, najobičnijim stvarima... Da znaš Mari, ti si prva kojoj ovo pričam. Nisam rekla ni Kaoru ni Komugi.”

„Da od nečeg bežiš?”

„Da. Mada mislim da pretpostavljaju.”

Neko vreme obe ćute.

„Veruješ li u ono što ti govorim?”, pita Korogi.

„Verujem.”

„Stvarno?”

„Naravno.”

„Možda pričam neke gluposti. Ti to ne možeš da znaš, je l' da? Tek što smo se upoznale.”

„Eh, uopšte mi ne izgledaš kao neko ko laže, Korogi”, kaže Mari.

„Drago mi je što to čujem, znaš”, kaže Korogi. „Imam nešto da ti pokažem.”

Korogi podigne krajeve majice i pokaže svoja leđa. I sa leve i sa desne strane leđa simetrično je utisnuto nešto nalik na žig. Tri dijagonalne linije koje podsećaju na trag ptičije noge. Izgledaju kao utisnute žaračem. Oko njih koža je smežurana. Podsetnik na strahovitu patnju. Kad ih je ugledala, Mari se nesvesno namršti.

„Znaš, ovo je samo deo onoga što su mi uradili”, kaže Korogi. „Obeležili me. Ima toga još. Na mestima koje ne mogu baš da ti pokažem. Eto, ovo nije laž.”

„Užas.”

„Nikom to nisam pokazala. Tebi jesam, zato što sam htela da mi veruješ.”

„Verujem ti.”

„Nekako sam osetila da tebi mogu da se poverim. Ne znam zašto...”

Korogi spusti majicu. Zatim duboko udahne kao da stavlja tačku na svoja osećanja.

„Znaš, Korogi.”

„Da?”

„Ni ja ovu priču nikad nikom nisam ispričala. Mogu li da je ispričam tebi?”

„Može. Kaži”, kaže Korogi.

„Imam stariju sestru. Samo tu jednu sestru, a od mene je starija dve godine.”

„Aha.”

„E, pre oko dva meseca, samo je rekla: 'Sad ću neko vreme da odpavam.' Saopštila je to za večerom, pred celom porodicom. Niko nije obratio pažnju na to što je izgovorila. Bilo je tek sedam sati, ali to nije bilo ništa iznenađujuće jer je ona oduvek spavala neredovno.

Rekli smo joj 'laku noć'. Hranu maltene nije ni takla, samo je otišla u svoju sobu i legla u krevet. I od tad sve vreme spava."

„Sve vreme?”

„Tako je”, kaže Mari.

Korogi nabira obrve. „Uopšte se ne budi?”

„Izgleda da se povremeno probudi”, kaže Mari. „Kad joj ostavimo hranu, nestane sa stola. Izgleda i da ide u toalet, čak se i okupa, doduše s vremena na vreme, pa i presvlači. Budi se po potrebi da radi samo ono što je neophodno za minimum egzistencije. *Zaista* samo minimum. Međutim, ni ja niti iko od porodice od tada je nismo videli budnu. Kad god odemo kod nje, ona je u svom krevetu, spava. Ne pretvara se niti bilo šta slično, nego ozbiljno spava. Niti se čuje kako diše, niti se meškolji, skoro kao mrtva. Ni kad je glasno zovemo, ni kad je protresemo, ona se ne budi.”

„I... Je li je pregledao lekar?”

„Povremeno dolazi njen lekar da je pogleda. Pošto je on nešto kao porodični lekar, ne može da obavi kompletan pregled, ali sa medicinskog stanovišta, kod nje nema nikakvih anomalija. Temperatura joj je uglavnom normalna. Puls i krvni pritisak su joj dosta niski, ali ne toliko da to predstavlja problem. A kako je dovoljno uhranjena, nema potrebe ni za infuzijom. Ona je samo u čvrstom snu. Naravno, da je u pitanju bilo nešto nalik na komu to bi bio stravičan problem, ali s obzirom na to da se ona povremeno probudi i za sad brine za sopstvene potrebe, njoj ni nega nije neophodna. Išli smo i kod psihijatra. Ali ne postoje raniji primeri neke takve bolesti. On nam je rekao da ako je već sama rekla da će neko vreme spavati i tako zaspala, ako joj već duša toliko vapi za snom, treba je pustiti neko vreme da se naspava. Čak i ako bi hteo da primeni neku terapiju, to bi mogao tek pošto se ona probudi i s njim porazgovara. Zato je i puštamo da spava.”

„Niste obavili nikakve detaljne analize u bolnici?”

„Moji roditelji žele da razmišljaju što je pozitivnije moguće. Misle da će se ona, ako odspava koliko želi, jednog dana prenuti kao da ništa nije bilo i da će sve biti kao pre. Hrane se tom mogućnošću. Ali, ja ne mogu da podnesem. Ili, bolje rečeno, povremeno više ne mogu da podnesem. Ne mogu više da podnesem da živim pod istim

krovom sa sestrom koja iz potpuno nepoznatog razloga već dva meseca spava kao zaklana.”

„Zato si otišla od kuće i lutaš gradom usred noći?”

„Ne mogu da spavam”, kaže Mari. „Kad pokušam da zaspim, samo mi se u glavi javi sestra koja u susednoj sobi neprekidno spava. Kad mi je mnogo loše, više ne mogu da ostanem u kući.”

„Dva meseca, znači... Baš je to dugo.”

Mari ćutke klimne glavom.

Korogi kaže: „Znaš šta, ja naravno ne znam nikakve detalje, ali da nema tvoja sestra možda kakav ogroman problem koji nosi u sebi? Nešto što nikako ne može da reši sama. Zato hoće da se zavuče u krevet i spava. Da se zasad odvoji od ovog sveta od krvi i mesa. Nije da ne mogu da razumem takva osećanja. Bolje rečeno, odlično razumem jer me pogađaju lično.”

„Imaš li ti, Korogi, braću ili sestre?”

„Imam. Dva mlađa brata.”

„Bliski ste?”

„Nekad smo bili”, kaže Korogi. „Sad baš i ne znam. Dugo se nismo videli.”

„Ja sama, iskreno rečeno, svoju sestru ne poznajem dobro”, kaže Mari. „Ne znam ni kako je provodila dane, ni o čemu je razmišljala, niti s kim se družila. Ne znam čak ni da li ju je nešto mučilo. Možda zvuči hladno, ali iako živimo u istoj kući, sestra je bila zauzeta svojim stvarima, ja svojim, i nikada nismo jedna drugoj otvorile srce kao prave sestre. Nije reč o tome da se nismo dobro slagale. Otkad smo porasle, nijednom se nismo posvađale. Mi samo već dugo vodimo sasvim različit život...”

Mari gleda u ekran na kom nema ničeg.

Korogi kaže: „Kakva je tvoja sestra, onako kao osoba? Ako ne znaš baš dobro kakva je iznutra, možeš li uopšteno da mi ispričaš makar samo ovo spolja, ono što znaš o svojoj sestri?”

„Ona studira. Na privatnom crkvenom fakultetu koji pohađaju ćerke bogataša. Ima dvadeset jednu godinu. Privremeno je upisala sociologiju, ali mislim da je to ne interesuje. Samo se reda radi upisala na takav fakultet, i vešto polaže ispite. Ponekad joj i ja pišem radove za džeparac. Osim toga, pozira za časopise, povremeno se pojavi u nekoj emisiji na televiziji.”

„Na televiziji? U kakvoj emisiji?”

„Nikakvoj posebno. U jednom od onih kvizova u kom se ona smeška i pokazuje stvari koje se dobijaju kao nagrada. Mada, sad se ta emisija završila, pa se više ne pojavljuje. Izuzev toga, pojavila se u nekoliko malih reklama. Kompanije za selidbe i slično.”

„Mora da je lepa.”

„To svi kažu. Uopšte ne liči na mene.”

„Kad bih mogla, volela bih da se i ja barem jednom rodim tako lepa”, kaže Korogi s kratkim uzdahom.

Mari se malo dvoumi, pa kaže kao da se poverava: „Zvučaće čudno... ali moja sestra je stvarno lepa kad spava. Možda i lepša nego kad je budna. Izgleda prozračno. Toliko da i meni, njenoj sestri, zastane dah.”

„Kao Trnova Ružica.”

„Da.”

„Probudiće je nečiji poljubac”, kaže Korogi.

„Kad bi samo bilo tako”, kaže Mari.

Obe neko vreme ćute. Korogi se i dalje igra s daljinskim upravljačem u rukama. U daljini se čuje sirena kola hitne pomoći.

„Je li, Mari, veruješ li ti u stvari kao što je reinkarnacija?”

Mari odmahuje glavom. „Mislim da ne verujem.”

„Znači, ne veruješ u život posle smrti i tako to?”

„Nikad se nisam udubljavala u takve stvari. Ali, čini mi se da život posle smrti nema zašto da postoji.”

„Da posle smrti ostaje samo ništavilo?”

„Da, u suštini tako mislim”, kaže Mari.

„Ja, znaš, mislim da mora da postoji nešto kao što je reinkarnacija. Bolje rečeno, mnogo bi me bio strah da takvog nečeg nema. Zato što ja ne mogu da pojmem to ništavilo. Ni da pojmem, ni da zamislim.”

„Ništavilo podrazumeva da nema apsolutno ničega, pa valjda nema ni potrebe da se shvata ili zamišlja.”

„A šta ako je kojim slučajem to ništavilo baš takvo da zahteva da se shvati ili zamisli? Do sad još nisi umirala, je l' tako? Možda to ne može da se zna dok ne umreš.”

„Tu si svakako u pravu...”

„Kad samo pomislim na to, tresem se od straha”, kaže Korogi. „Dok samo razmišljam o tome, počnem da se gušim, telo mi se sve ukoči. Zato mi je mnogo lakše da verujem u reinkarnaciju. Nek’ se i ponovo rodiš kao bilo koja grozota, ali ćeš barem moći sebe da zamisliš. Na primer kao konja, ili kao puža. Ako te i sledeći život ne odvede nikud, opet možeš da računaš na sledeću šansu.”

„Meni ipak deluje prirodnije da posle smrti nema ničeg”, kaže Mari.

„To je, znaš, možda zato što si ti psihički jaka.”

„Ja?”

Korogi klima glavom. „Izgleda mi da ti čvrsto držiš konce u svojim rukama.”

Mari odmahuje. „Nije tako. Uopšte nisam jaka. Kad sam bila mala nisam imala nikakvo samopouzdanje. Bila sam bojažljiva, pa su me i u školi često maltretirali. Bila sam laka meta. Osećanja iz tih dana još me nisu napustila. Stalno mi se javljaju i u snovima.”

„Ali, s vremenom i uz trud, verovatno si uspela malo-pomalo da to prevaziđeš. Mislim, ružna sećanja iz tog doba.”

„Malo-pomalo”, kaže Mari. Pa se složi: „Da, malo-pomalo. Takva sam. Neumorna.”

„Marljivo radiš, sve sama. Kao neki šumski kovač.”

„Tako je.”

„Ali znaš, mislim da je za svaku pohvalu ako to možeš.”

„Da vredno radim?”

„Da *možeš* vredno da radiš.”

„I ako nemam drugih vrlina?”

„Ne rekavši ništa, Korogi se osmehne.

Mari razmišlja o onome što je Korogi rekla. Pa kaže: „Imam teoriju da sam dugo stvarala nekakav svoj svet, deo po deo. Kada sam u njemu sama, mogu u izvesnoj meri da se opustim. Ali sama činjenica da sam morala da stvorim takav svet govori da sam ja u stvari osetljiva i slaba, zar ne? A taj je svet, spolja gledano, bezvredan, beznačajan. Kao kuća od kartona - dune li malo jači vetar, ona odlete.”

„Imaš dečka?”, pita Korogi.

Mari kratko odmahne glavom.

Korogi kaže: „Da nisi još uvek nevina?”

Mari porumeni, pa kratko klimne glavom. „Jesam.”

„Sve je u redu, nemaš zašto da se stidiš.”

„Da.”

„Nisi našla nikog ko ti se sviđa?”, pita Korogi.

„Izlazila sam s nekim. Ali...”

„Išli ste donekle, ali ti se nije dopalo da odeš s njim do kraja.”

„Da”, kaže Mari. „Zanimalo me je, naravno, ali nikako nisam uspevala da to osetim... Ne znam baš tačno.”

„Nema ni veze. Ako se nisi tako osećala, nemaš što ni da se siliš. Iskrena da budem, ja sam dosad spavala sa mnogo muškaraca, ali kad razmislim, to sam u suštini radila zato što me je bilo strah. Plašila sam se da neću imati nikog da me zagri, pa nisam umela da kažem ne kad god bi me poželeli. To je sve. A takav seks nije ni za šta. On samo kruni smisao života. Razumeš na šta mislim?”

„Možda.”

„Zato, mislim da ćeš i ti, Mari, kad budeš našla nekog finog čoveka biti u stanju više da veruješ u sebe nego sad. Nema ništa od toga da se zadovoljiš osrednjim stvarima. Znaš, u životu ima stvari koje moraš sama, ali i stvari koje se moraju udvoje. Važno je to dobro uskladiti.”

Mari klimne glavom.

Korogi malim prstom počese ušnu školjku. „Za mene je nažalost već kasno.”

„Korogi”, kaže Mari ozbiljnim glasom.

„Da?”

„Baš bi bilo lepo kad bi mogla da prestaneš da bežiš.”

„Znaš, ponekad imam osećaj da se jurim sa sopstvenom senkom”, kaže Korogi. „Koliko god ja brzo trčala da pobegnem, pobeći ne mogu. Ne mogu da je se otresem.”

„Ali, možda to i nije to”, kaže Mari. Malo okleva, pa dodaje: „Možda to i nije tvoja senka, nego nešto sasvim drugo.”

Korogi neko vreme razmišlja, ali ubrzo klimnu glavom. „Može biti. Moram nekako da se potrudim da to prevaziđem.”

Korogi pogleda na ručni sat, dobro se protegne i ustane.

„E pa, vreme mi je da se vratim na posao. A ti se ovde malo odmori, pa kad se razdani, brzo kući. Jesi li razumela?”

„Da.”

„Sa sestrom će sigurno sve biti dobro. Takav osećaj imam. Iz nekog razloga.”

„Hvala ti”, kaže Mari.

„Mari, tebi je izgleda nelagodno pored sestre kakva je sada, ali mislim da je bilo dana kad nije bilo tako. Seti se onih trenutaka kada si prema sestri gajila bliska osećanja, kad nije bilo jaza između vas. Možda to nećeš moći odmah, ali ako se potruđiš, sigurno ćeš se setiti. Ma šta bilo, sa svojom porodicom si čitav život, i mora da negde postoji barem neki takav trenutak.”

„Da”, kaže Mari.

„Znaš, ja često mislim na stvari koje su prošle. Pogotovu otkad ovako bežim po čitavom Japanu. E, kad god se potrudim iz sve snage da se prisetim, vraćaju mi se mnoga živa sećanja. Odjednom se na trenutke setim nekih stvari koje sam odavno zaboravila. A to je, znaš, mnogo zanimljivo. Ljudsko pamćenje je baš blesava stvar: u glavi pune fioke potpuno beskorisnih stvari, gluposti. A ovamo zaboravljaš svakojake važne stvari, istinski neophodne.”

Korogi stoji tu, s daljinskim upravljačem još uvek u ruci.

Kaže: „Zato ja mislim da je ljudima sećanje gorivo od kog žive. Da li je to sećanje stvarno važno ili nije, izgleda da nema nikakve veze s održavanjem života. To je samo gorivo. Da l' su to oglas iz novina, filozofska dela, porno časopisi ili svežanj novčanica od deset hiljada jena, kad ga baciš u vatru, sve je to samo papir. Dok ga guta, vatra ne misli: 'O, vidi Kant!', ili 'Evo ga večernje izdanje *Jomiuri šimbuna* [11](#) ili 'Dobre sise!'. Za vatru je to samo najobičniji papir. Potpuno ista stvar. Tako su i važna sećanja, i ona ne tako važna, i sećanja koja baš ničemu ne služe samo gorivo, bez ikakve razlike.”

Korogi samo klimne glavom. Pa nastavlja da govori: „Tako da u meni nema tog goriva, da u meni nema tih nekakvih fioka sećanja, ja bih odavno prepukla. Zabila bih se u neki ćumez i sklupčala se da crknem. Samo zato što mogu povremeno iz fioke da vadim delić po delić raznih sećanja, i važnih i besmislenih, mogu da nastavim da živim u ovom košmaru i u njemu da opstajem. I kad pomislim da nemam kud, da više ne mogu da izdržim, nekako uspem da to prevaziđem.”

Sa svoje stolice, Mari odozdo pogleda u Korogi.

„A i ti Mari, drži se, digni glavu i seti se raznih stvari. Seti se trenutaka sa sestrom. To će ti sigurno biti važno gorivo. Za tebe samu, a verovatno i za tvoju sestru.”

Mari ćutke gleda u Korogi.

Korogi još jednom pogleda u ručni sat. „Moram da idem.”

„Hvala na svemu”, kaže Mari.

Korogi mahne i izađe iz sobe.

Ostavši sama, Mari se ponovo osvrne po prostoriji. Mala soba hotela za ljubav. Prozora nema. Kad se podignu venecijaneri, iza je samo udubljenje u zidu. Samo je krevet nesrazmerno veliki. Kao u pilotskoj kabini, pored uzglavlja gomila prekidača koji ko zna čemu služe. U automatu živopisni vibrator i ekscentrični modeli raznobojnog veša. Za Mari to je čudnovat, nepoznat prizor, ali prema njemu ne oseća posebnu odbojnost. Sama u toj bizarnoj sobi, ona se pre oseća zaštićeno. Primećuje da se zaista odavno nije osećala toliko opušteno. Duboko se zavali u stolicu i zatvori oči. I odmah počinje da tone u san. Kratak, ali dubok san. To je ono što joj je odavno bilo potrebno.

16.

Podrumska prostorija nalik na skladište koju je bend dobio na korišćenje za noćne probe. Nema prozora. Tavanica je visoka, cevi su na otvorenom. Ventilacioni uređaj je slab, pa je u prostoriji zabranjeno pušenje. Noć se bliži kraju i prave su probe već gotove; sada je u toku džem sešn slobodnog stila. U prostoriji ih je samo desetero. Od toga, dve su žene: jedna za sintisajzerom, a druga sa sopran saksofonom u ruci pravi predah. Ostalo su muškarci.

U pratnji trija - sintisajzer, kontrabas i bubnjevi, Takahaši svira svoj dugački solo na trombonu. *Sonymoon for Two* Sonija Rolinsa. Bluz ne previše brzog tempa. Izvedba mu nije loša. Više nego tehnikom sviranja, uho je privučeno njegovim nizanjem muzičkih fraza kao da priča neku priču. Možda je to odraz njegove prirode. Zatvorenih očiju, pušta da ga muzika nosi. Tenor saksofon, alt saksofon i truba povremeno u pozadini odsviraju poneki jednostavni rif. Oni koji ne učestvuju u svirci piju filter kafu, pregledaju note i čiste svoje instrumente. Povremeno u pauzama sola izvikuju bodreće povike.

Okružen golim zidovima zvuk glasno odjekuje, pa bubnjar svira koristeći praktično isključivo metlicu. Na stolu, sklepanom od spojene dugačke ploče i stolica s metalnim nogarima, razbacane stvari: kutija od isporučene pice, bokal s kafom, papirne čaše i slično. Tu su i note, mali kasetofon, čak i jezičak saksofona. Grejanja, naravno, nema, pa svi sviraju u kaputima i jaknama. Neki članovi benda koji prave predah čak su zamotani u šalove i nose rukavice. Vrlo čudan prizor. Kad je Takahaši završio svoj solo, bas preuzima solo refren. Po njegovom okončanju, zajedničku temu započinju četiri horne.

Po završetku kompozicije, počinje pauza od deset minuta. Posle dugačke probe, normalno, zavladao je umor i svi su utihnuli i više nego pre. Neki se protežu, neki piju tople napitke, jedu nekakve biskvite ili izlaze napolje da popuše cigaretu, pripremajući se za sledeću kompoziciju. Samo dugokosa devojka koja svira klavijature i

za vreme pauze ostaje da sedi za instrumentom, isprobavajući nekoliko akorda. Takahaši seda na stolicu, sređuje note, rastavlja trombon i istrese pljuvačku, zatim ga lako obriše krpom i pakuje u futrolu. Izgleda da ne namerava da ostane za sledeću numeru.

Prilazi visoki muškarac koji svira bas i lupne Takahašija po ramenu. „Ej, dobar ti je bio solo. Iz srca.”

„Hvala”, kaže Takahaši.

„Takahaši, za danas si završio?”, javlja se dugokosi muškarac koji svira trubu.

„Aha, imam neka posla”, kaže Takahaši. „Izvinite što vas ostavljam da pospremite sami.”

05:00

Širakavina kuhinja. Zapišti signal za pun sat: započinju vesti NHK [12](#) u pet ujutru. Gledajući pravo u televizijsku kameru, spiker savesno iščitava vesti. Širakava sedi za trpezarijskim stolom, s utišanim televizorom. Toliko utišanim da se ton jedva čuje. Skinuta kravata visi preko naslona stolice, a rukavi košulje zavrnuti su mu do lakata. Plastična kutija kiselog mleka je prazna. Nema posebnu želju da gleda vesti. Nema ni jedne koja bi ga zainteresovala. To od početka zna. On samo ne može da spava.

Na stolu on nekoliko puta polako otvori i zatvori desnu šaku. Bol koji u njoj oseća nije običan; to je bol koji nosi sećanje. Iz frižidera vadi zelenu bocu perijea, prislanja je na nadlanicu i hladi je. Zatim odvrće zapušač da otvori bocu, sipa perije u čašu i pije ga. Skida naočare i pažljivo masira predeo oko očiju. No san mu ne dolazi. Telo mu je i te kako savladao umor, ali mu u glavi nešto ne da da zaspi. Nešto ga odvraća. A to nešto nikako ne može da prevaziđe. Širakava odustaje, ponovo stavlja naočare i pogleda u televizijski ekran. Problem izvoza čelika po damping cenama. Mere vlade za regulisanje naglog skoka jena. Majka sebe i dvoje dece povelu u smrt. Polila auto benzinom i zapalila ga. Snimak izgorelog automobila. Još se puši. U gradu samo što nije počela pretpraznična groznica.

Noć se bliži kraju, ali izgleda da mu se noć neće okončati tako jednostavno. Za koji čas, njegova porodica će biti na nogama. Po svaku cenu želi da zaspi do tada.

05:07

Soba hotela *Alfavil*. Sama, duboko zavaljena u stolicu, Mari drema. Njene noge u belim čarapama podignute su na nizak stakleni sto. Opušteno usnulo lice. Na stolu otvorena, otprilike dopola pročitana debela knjiga. Na tavanici gori svetlo. Svetlost u prostoriji izgleda da joj ne smeta. Televizor je isključen, vlada tišina. Krevet uredno zategnut. Osim jednoličnog zujanja erkondišna sa tavanice, ne čuje se ništa.

05:09

Soba Eri Asai.

Eri je odnekud s ove strane. Vratila se u svoju sobu i svoj krevet, i tu spava. Licem ka tavanici, leži nepomična. Ne čuje se ni kako diše. Prizor je potpuno isti kao kada smo prvi put došli u ovu prostoriju. Teška tišina i strahovito dubok san. Mirna površina reke misli, kao ogledalo. Licem nagore ona na njoj plovi. U sobi nema nikakvog nereda. Hladan ekran ugašenog televizora ponovo je nalik tamnoj strani Meseca. Da li je to ona uspela da utekne iz one zagonetne sobe? Da li je uspela da otvori vrata?

Na to pitanje niko ne daje odgovor. Bez ikakvog nagoveštaja odgovora, to pitanje je usisala poslednja tama i mrtva tišina ove noći. Jedina činjenica koju znamo jeste da se Eri Asai vratila u svoj krevet, u ovu sobu. Koliko naše oči mogu da vide, ona je nekako uspela da se čitava, netaknutih obrisa vrati na ovu stranu. Mora da je u poslednjem trenutku uspela da umakne kroz vrata. Ili je uspela da pronađe neki drugi izlaz.

U svakom slučaju, izgleda da je nizu čudnovatih događaja koji su se tokom noći u ovoj sobi zbili, sada već sasvim došao kraj. Jedan krug se zatvorio, sve neobične pojave su nestale, prekrivene velom zagonetke, i sve izgleda kao da se vratilo u prvobitno stanje. Oko nas, uzrok i posledica jedna su drugoj pružile ruku, a sinteza i raspad održavaju sklad. Sve se to na kraju zbililo u nekakvom dubokom procepu, daleko izvan našeg domašaja. To mesto krišom, dok noć traje pa sve dok se nebo ne zabeli, otvara vrata tame. Na tom mestu nijedan naš princip nema nikakvo dejstvo. Niko ne može

ni da pretpostavi kad i kako će ga taj ambis progutati, i kad i gde će ga izbaciti.

Eri sada bez i trunke kolebanja nastavlja u krevetu lepo da spava. Njena crna kosa, poput prefinjene lepeze, rasuta je na jastuku sa neizgovorenim značenjem. Predoseća se dolazak jutra. Najmračniji deo noći već je prošao.

Ali, da li je stvarno tako?

05:10

Unutrašnjost prodavnice *7-ileven*. Sa futrolom s trombonom na ramenu, ozbiljnog izraza lica Takahaši bira namirnice. Vraće se u svoj stan i odspavaće, pa će to jesti kad se probudi. U prodavnici na vidiku nema nijedne druge mušterije. Sa zvučnika na tavanici čuje se pesma *Vitaminska bomba* Šikao Suge. On odabira sendvič s tunjevinom u plastičnoj ambalaži, zatim uzima tetrapak mleka i upoređuje rok trajanja sa ostalim pakovanjima. U njegovom životu, mleko kao namirnica ima ogromno značenje. Kad je ono u pitanju, ne sme se zanemariti nijedna sitnica.

Upravo u tom času, mobilni telefon ostavljen na polici sa sirom počinje da zvoni. Onaj koji je malo pre toga ostavio Širakava. Takahaši se namršti i stane sumnjičavo da gleda u telefon. Ko li je mogao na takvom mestu da zaboravi mobilni telefon? Pogleda u pravcu kase, ali ne vidi prodavca. Telefon ne prestaje da zvoni. Nemajući kud, on uzima taj maleni srebrni mobilni telefon i pritisne dugme za preuzimanje poziva.

„Halo”, kaže Takahaši.

„Ne možeš da pobegneš”, ispali muški glas. „Ne možeš da pobegneš. Kud god da odeš, naći ćemo te.”

Ton mu je ravnodušan, kao da čita napisan tekst. Bez ikakvog osećanja. Takahaši, naravno, uopšte ne razume o čemu on govori.

„Hej, čekaj malo”, kaže Takahaši glasnije nego malopre.

Njegove reči, međutim, kao da uopšte ne dopiru do ušiju sagovornika. Muškarac koji zove nastavlja da govori ravnim glasom. Kao da snima poruku na traci automatske sekretarice.

„Kucnućemo te po ramenu. Znamo kako izgledaš.”

„Hej, to stvarno...”

Muškarac kaže: „Ako te neko negde kucne po ramenu, znaj da smo to mi.”

Ne znajući šta da kaže, Takahaši začuti. Telefon koji je dugo stajao u frižideru hladan je pod njegovom rukom.

„Ti ćeš možda i da zaboraviš. Mi ne zaboravljamo.”

„Znaš šta, stvarno ne znam o čemu se radi, ali mora da si pogrešio...”, kaže Takahaši.

„Ne možeš da pobegneš.”

Veza se prekida. Linija je mrtva. Poslednja poruka ostavljena je na pustoj obali. Takahaši i dalje gleda u mobilni telefon. Iako nema nikakvu ideju ni koji su to „oni” koje pominje muškarac, niti ko je čovek koji je zapravo trebalo da se javi na telefon, Takahašiju u uhu (i to onom koje je čudnog oblika) i dalje odjekuje gorka, nerazumna kletva koju je muškarac izgovorio. U ruci ima ljigav osećaj, kao da je držao zmiju.

Nekoga zbog nečeg jure ovi teški ljudi, zamišlja Takahaši. Sudeći po kategoričnim rečima muškarca koji je zvao, taj neko verovatno neće moći da pobegne. Negde, jednoga dana, kada se ne bude nadao, oni će mu prići s leđa i kucnuti ga po ramenu. Šta li će s njim onda biti?

U svakom slučaju, to sa mnom nema veze, govori Takahaši samom sebi. To je možda jedan od onih nasilnih, krvavih činova koji se neprimetno odvijaju na tamnoj strani ovog grada. Iz drugačijeg sveta, koji se prenose jednom drugačijom linijom. Ja sam samo slučajni prolaznik. Iz najbolje namere sam uzeo mobilni telefon koji je zvonio na polici dragstora. Mislio sam da zove neko ko je telefon tu zaboravio da bi utvrdio gde se nalazi.

Takahaši preklopi mobilni telefon i vrati ga tamo gde je stajao. Pored kutije rasečenog sira kamamber. Bolje je da s tim mobilnim telefonom više nema ništa. Najbolje je da što pre ode odavde. Da se što više udalji od te opasne linije. On hitrim korakom odlazi do kase, iz džepa izvadi šaku sitnine i plati svoj sendvič i mleko.

05:24

Takahaši sedi sam na klupi u parku. U onom istom, malom parku s mačkama. Osim njega nema nikog. Dve ljuljaške jedna do druge,

tlo prekriveno lišćem. Mesec na nebu. Iz džepa mantila vadi svoj mobilni telefon i bira broj.

Marina soba u hotelu *Alfavil*. Zvoni telefon. Ona otvara oči na četvrto ili peto zvono. Namršti se i pogleda na ručni sat. Ustaje sa stolice i podiže slušalicu.

„Halo”, kaže Mari nesigurnim glasom.

„Halo, ja sam. Jesi li spavala?”

„Malo”, kaže Mari. Rukom prekrije slušalicu i pročisti grlo. „Nema veze. Samo sam dremala na stolici.”

„Je l' bi htela da odemo sad negde na doručak? U onaj restoran koji sam ti spominjao, gde služe odličan rolovani omlet. Mislim da imaju i druge dobre stvari.”

„Proba ti je gotova?”, pita Mari, ali joj sopstveni glas ne zvuči kao njen. *Ja sam ja, i nisam ja.*

„Gotova. Ja sam gladan. Ti?”

„U stvari i nisam baš gladna. Radije bih išla kući.”

„Dobro. U svakom slučaju, otpratiću te do stanice. Mislim da su prvi vozovi već krenuli.”

„Mogu ja odavde sama do stanice”, kaže Mari.

„Hteo bih još malo da popričam s tobom ako mogu”, kaže Takahaši. „Pričaćemo na putu do stanice. Ako ti ne smetam.”

„Uopšte mi ne smetaš.”

„Dolazim po tebe za deset minuta. Može?”

„Može”, odgovara Mari.

Takahaši prekida vezu, preklopi telefon i stavi ga u džep. Ustaje s klupe, dobro se protegne pa pogleda u nebo. Još je tamno. Vidi se isti onaj mlad mesec. Gledajući gore s jednog mesta u gradu koji se bliži jutru, čudi se samoj činjenici da jedno tako ogromno telo može stajati na nebu, a da ništa ne traži zauzvat.

„Ne možeš da pobegneš”, izgovara naglas Takahaši, gledajući u taj mesečev srp.

Zagonetni prizvuk tih reči zastaje u njemu poput metafore. *Ne možeš da pobegneš*. Ti možeš i da zaboraviš, ali mi ne zaboravljamo, govori muškarac koji ga je zvao. Dok razmišlja o značenju tih reči, sve mu se više čini da ta poruka nije bila namenjena nekom drugom, već upravo lično njemu. Možda to nije bila slučajnost. Možda se taj mobilni telefon pritajio na polici u

prodavnici i čekao da Takahaši pored njega prođe. *Oni*, misli Takahaši. Ko li su ti oni? I šta li to oni ne zaboravljaju?

Takahaši stavlja futrolu s instrumentom i torbu na rame i laganim korakom kreće ka *Alfaviu*. U hodu dlanom sklanja kosu s lica. Poput opne, poslednja tama noći prekriva grad. Na ulicama se pojavljuju kamioni za odnošenje smeća. S njima se gotovo sa svih strana mimoilaze ljudi koji su kojegde u gradu proveli noć, i počinju da se kreću ka stanici. Kao jato riba što juri niz reku, složno su se zaputili ka prvim jutarnjim vozovima. Jednako su ćutljivi i ljudi koji su konačno završili svoje noćne smene i mladi ljudi koji su se zamorili od noćne zabave - ma koliko im se polazišta i svojstva razlikovala. Čak i mladi par, potpuno priljubljen ispred automata sa sokovima, više nema reči koje bi razmenio. Oni sada još samo muklo dele tananu toplotu svojih tela, jedino što im je preostalo.

Novi dan je već sasvim blizu, ali onaj stari još vuče svoje teške skute. Poput morske i rečne vode što se na ušću jedna s drugom sudaraju, novo i staro vreme bore se i stapaju. Takahaši, međutim, nije u stanju da odredi u kom je svetu, ovom ili onom, njegov centar gravitacije.

17.

Mari i Takahaši hodaju ulicom jedno pored drugog. Mari na ramenu nosi torbu, a na glavi natučenu kapu s logom Redsoksa. Nema naočare.

„Kako si, ne spava ti se?“, pita Takahaši.

Mari odmahuje glavom. „Malopre sam malo odremala.“

Takahaši kaže: „Kad sam se jednom ovako vraćao posle noćne probe, pošao sam kući Centralnom linijom od Šinđukua, a probudio sam se u prefekturi Jamanaši. Usred planina. Nije da se hvalim, ali bilo gde mogu odmah da zaspim kao klada.“

Kao da razmišlja o nečemu drugom, Mari ćuti.

„Nego, da nastavim priču od ranije. O Eri Asai“, započinje Takahaši. „Čuj, ako ne želiš da pričaš, ne moraš. Hteo bih samo nešto da te pitam.“

„Da?“

„Tvoja sestra neprekidno spava. Neće da se probudi. Tako si rekla. Zar ne?“

„Tako je.“

„Ne znam tačno o čemu se radi, ali prema onome što mi kažeš, znači da je ona u nekakvom komatoznom stanju? Bez svesti ili tako nešto.“

Mari promrmlja: „Nije to. Mislim da ovo sad nije ništa opasno po život. Ona samo... spava.“

„Samo spava?“, pita Takahaši.

„Da, samo...“, izgovori Mari, pa uzdahne. „Znaš šta, izvini, ali izgleda da ipak ne umem dobro da ti objasnim.“

„Nema veze. Ako ne umeš dobro da mi objasniš, ne moraš da mi objašnjavaš.“

„Umorna sam, a i ne mogu da sredim misli. Uz to, ni glas mi uopšte ne zvuči kao da je moj.“

„Ispričaćeš mi *nekad*. Neki drugi put. Ostavićemo sad tu priču.“

„Da“, kaže Mari s olakšanjem.

Potom, njih dvoje neko vreme ništa ne progovaraju. Samo idu ka stanici. U hodu, Takahaši zvižduće.

„Kad li će već jednom da se razdani?“, pita Mari.

Takahaši pogleda na sat. „U ovo doba godine, hm, valjda oko 6.40. U ovo godišnje doba noć je najduža, još će neko vreme biti mrak.“

„Ovaj mrak, stvarno umara, zar ne?“

„U suštini, to je vreme kad bi svi trebalo da spavaju“, kaže Takahaši. „Ljudi su, istorijski gledano, tek nedavno počeli opušteno da izlaze napolje kad se smrkne. U davna vremena, ljudi su se zavlačili u pećine kad zađe sunce jer su morali da se čuvaju. Naš biološki sat još uvek je navijen tako da nam se spava kad zađe sunce.“

„Imam osećaj da je baš mnogo vremena prošlo otkad se sinoć smrklo.“

„Možda zaista i jeste mnogo vremena prošlo.“

Veliki kamion za isporuke stoji ispred dragstora, a njegov vozač unosi teret kroz poluotvorenu roletnu. Njih dvoje ga mimoilaze.

„Je li, hoću li moći uskoro ponovo da te vidim?“, pita Takahaši.

„Zašto?“

„Zašto?“, uzvraća on pitanjem. „Zato što bih hteo s tobom ponovo da se vidim i popričam. Ako je moguće u neko normalnije vreme.“

„Je l' to nešto kao sastanak?“

„Možda se može tako nazvati.“

„Ali o čemu bi pričao kad bi se video sa mnom?“

Takahaši malo razmisli. „Pitaš li me koje to ti i ja zajedničke teme imamo?“

„Da, mislim osim priče o Eri.“

„Pa, kad me tako iznebuha pitaš koje su nam zajedničke teme, ne mogu konkretno da se setim. Trenutno. Ali, imam osećaj da bi bilo raznih stvari o kojima bismo razgovarali kad se vidimo.“

„Sigurno uopšte nije interesantno pričati sa mnom.“

„Je l' ti to neko nekad ranije rekao? Da pričati s tobom uopšte nije zanimljivo?“

Mari odmahne glavom. „Pa, i nije.“

„Onda nemaš zašto da brineš.“

„Ponekad mi kažu da sam malo mračna“, iskreno kaže Mari.

Takahaši prebaci futrolu sa svog desnog ramena na levo. Pa kaže: „Znaš, naši životi ne mogu tako jednostavno da se dele na mračne i vedre. Između njih postoji jedna siva zona. Zdrav razum prepoznaje i shvata stupnjeve te sive zone. A da bi se stekao taj zdrav razum, neophodno je određeno vreme i trud. Ne mislim da si ti nešto posebno mračna.”

Mari razmišlja o onome što je rekao Takahaši. „Ali sam kukavica.”

„Ne, nisi. Devojka koja je kukavica ne bi ovako sama čitavu noć provodila u gradu. Ti si ovde sad pokušala nešto da pronađeš. Je l' tako?”

„Kako to misliš *ovde*”, upita Mari.

„Mislim na nekom drugom mestu, na teritoriji koja nije tvoja.”

„I jesam li nešto pronašla? Ovde.”

Takahaši se nasmeši i pogleda u Mari.

„Voleo bih da te barem još jednom vidim, da razgovaram s tobom. To bih želeo.”

Mari pogleda u Takahašija. Pogledi im se sretnu.

„To će možda biti teško”, kaže ona.

„Teško?”

„Da.”

„Hoćeš da kažeš da se ti i ja možda nikad više nećemo sresti?”

„Budimo realni”, kaže Mari.

„Viđaš se s nekim?”

„Trenutno ne.”

„Onda ti se ne sviđam nešto posebno.”

Mari odmahne glavom. „Nije to. U stvari, ja od sledećeg ponedeljka više neću biti u Japanu. Kao student na razmeni odlazim da studiram na fakultetu u Pekingu i ostajem barem do juna sledeće godine.”

„Shvatam”, kaže Takahaši s divljenjem. „Ti si izuzetan student.”

„Prijavila sam se jer nemam šta da izgubim, a oni su me odabrali. Mislila sam da od toga ništa neće biti, jer sam tek na prvoj godini, ali izgleda da su imali neki poseban program.”

„Odlično. Čestitam.”

„A pošto do polaska imam samo nekoliko dana, mislim da ću biti zauzeta zbog priprema.”

„Naravno.”

„Šta naravno?“

„Naravno - treba da se pripremaš za polazak u Peking, bićeš zauzeta svim i svačim, pa nećeš imati vremena da se viđaš sa mnom“, kaže Takahaši. „Razumem te. Sve je u redu, nema veze. Čekaću te.“

„Ali, u Japan ću se vratiti tek za više od pola godine.“

„Ja sam prilično strpljiv. A i dobro umem da ubijam vreme. Ako možeš, daj mi adresu u Pekingu. Hoću da ti pišem.“

„To mogu.“

„Ako ti budem pisao, hoćeš li mi odgovoriti?“

„Da“, kaže Mari.

„A kad se sledećeg leta vratiš u Japan, izaći ćemo na sastanak ili već nešto. Otići ćemo u zoološki vrt, u botaničku baštu ili u akvarijum, a posle toga na što politički korektniji i što bolji rolovani omlet.“

Mari još jednom pogleda u Takahašija. Kao da hoće u nešto da se uveri, gleda mu pravo u oči.

„Ali, zbog čega se ti zanimaš za mene?“

„Hm, zbog čega li je to? To ni ja sad ne umem da objasnim. Ali, možda će u međuvremenu, pošto se nekoliko puta budemo videli i popričali, odjednom niotkud zasvirati neka muzika Fransisa Laja na primer, i konkretni razlozi će se sami nanizati. Čak će i sneg možda lepo napadati.“

Kad su stigli do stanice, Mari iz džepa izvadi mali crveni notes, napiše svoju adresu u Pekingu, iscepa taj list i da ga Takahašiju. Takahaši ga presavije na pola i stavi u svoj novčanik.

„Hvala. Pisaću ti duga pisma“, kaže on.

Mari zastaje ispred aparata za kontrolu karata, razmišljajući o nečemu. Dvoumi se da li treba da izgovori to o čemu razmišlja ili ne.

„Malopre sam se setila nečeg u vezi s Eri“, napokon se odlučuje da kaže. „Toga se dugo nisam setila, ali onda kad si me ti pozvao telefonom, sedela sam onako u stolici u hotelu i tad mi je došlo. Iz čista mira. Mogu li sad ovako da ti ispričam?“

„Naravno.“

„Htela bih nekom da ispričam, dok se još uvek jasno sećam“, kaže Mari. „Ako to ne uradim, imam osećaj da će mi pojedinosti ispariti.“

Takahaši stavi ruku iza uha, u znak da je načuljio uši.

Mari započinje: „U vreme kada sam još išla u vrtić, jednom smo Eri i ja ostale zaglavljene u liftu u našoj zgradi. Mislim da je bio zemljotres. Lift se jako zatresao između spratova i zatim stao. Istog časa je nestalo svetla i nastao je potpuni mrak. Stvarno, potpuni mrak. Ni prst pred okom se nije video. U liftu tad osim nas dve nije bilo nikog. Ja sam se ukočila od panike. Kao da sam se pretvorila u kamen. Ni prst nisam mogla da pomerim. Nisam mogla da dišem, ni glas da pustim. Eri me je pozvala po imenu, ali nisam mogla da joj odgovorim. Glava mi je bila prazna, kao da sam paralizovana. Erin glas sam čula kao da dopire iz neke rupe...”

Mari na tren zatvori oči, prisećajući se tame u svojoj glavi.

Zatim nastavlja: „Ne sećam se koliko je dugo potrajao taj mrak. Čini mi se kao da je trajao strašno dugo, ali u stvari možda i nije toliko potrajalo. Nije problem u tome da li je trajao tačno pet ili dvadeset minuta. U svakom slučaju, sve to vreme, Eri me je čvrsto grčila u tom mraku. A to nije bio običan zagrljaj. Bio je toliko čvrst, kao da su nam se tela stopila i pretvorila u jedno. Ona ni na tren nije popustila. Kao da se nas dve više nikad na ovom svetu ne bismo srele, kad bismo se razdvojile.”

Ne progovarajući ništa, Takahaši oslonjen na aparat za kontrolu karata čeka nastavak Marine priče. Mari iz džepa jakne izvadi desnu ruku i neko vreme je posmatra. Podigne pogled i nastavlja priču.

„Naravno, mislim da se Eri veoma uplašila. Verovatno se prepala isto koliko i ja. Mora da je poželela da viče ili da zaplače. Pa, bila je tek u drugom osnovne. Eri je, međutim, bila staložena. Moguće je da je tad odlučila da bude jaka. Zbog mene, odlučila je da mora da bude jaka jer je starija. „Sve je u redu. Ne plaši se. Ja sam tu, a i neko će brzo doći da nas izbavi”, ponavljala mi je u uho sve vreme. Veoma čvrstim, mirnim glasom. Kao neka odrasla osoba. Čak mi je i pevala, mada se ne sećam šta. Htela sam i ja da pevam s njom, ali nisam mogla. Ni glas od straha nisam mogla da pustim. Eri je sama pevala za mene. Potpuno sam se predala njenom zagrljaju. U tom mraku, nas dve smo postale jedno. Delile smo čak i otkucaje srca. A onda se iznenada svetlo upalilo, lift se zatresao i pokrenuo.”

Mari napravi malu pauzu. Tragom svog sećanja pronalazi reči.

„To je bio poslednji put. To je... kako da kažem, trenutak kada sam uspela da joj se najviše približim. Trenutak kada su nam se osećanja poklopila, kada smo postale jedno, bez zadržke. Imam osećaj da smo se Eri i ja od tada sve više udaljavale. Kad smo se razdvojile, počele smo da živimo u dva različita sveta. Nikada se više između nas nije vratio taj, da kažem, osećaj jedinstva ili nekakva snažna veza, koju smo imale u toj tami u tom liftu. Ne znam šta je pošlo naopako. U svakom slučaju, više nije bilo povratka na staro.”

Takahaši ispruži ruku i uhvati Marinu. Mari se malo iznenadi, ali ne izvuče svoju iz njegove. Takahaši je dugo, nežno i mirno drži za ruku. Tu malu, meku ruku.

„U stvari mi se ne ide”, kaže Mari.

„U Kinu?”

„Da.”

„Zašto ti se ne ide?”

„Bojim se.”

„Normalno je da se bojiš. Ideš potpuno sama, daleko, u nepoznato”, kaže Takahaši.

„Da.”

„Ali ti ćeš biti dobro. Možeš ti to. A ja te ovde čekam da se vratiš.”

Mari klimne glavom.

Takahaši kaže: „Veoma si lepa. Da li to znaš?”

Mari podigne glavu i pogleda u njega. Zatim izvuče ruku iz njegove i ugura je u džep jakne. Pogleda u svoja stopala. Proverava da li su joj se zaprljale žute patike.

„Hvala. Ali sad bih kući.”

„Pisaću ti pisma”, kaže Takahaši. „Ona kilometarska, kao iz klasičnih romana.”

„Dobro”, kaže Mari.

Ona prolazi kroz vratanca aparata za kontrolu karata, hoda do početka perona i nestaje u unutrašnjosti ekspres voza koji stoji. Takahaši je s leđa prati pogledom. Ubrzo se začuje signal za polazak voza, zatvaraju se vrata i voz izlazi iz stanice. Kad je voz nestao sa vidika, on uzima futrolu sa zemlje, stavlja je na rame i zviždućući kreće ka stanici Japanske železnice. Malo-pomalo uvećava se broj ljudi koji ulazi u stanicu.

18.

Soba Eri Asai.

Napolju, kroz prozor, sve je svetlije. Eri Asai spava u krevetu. I njen izraz lica i poza potpuno su isti kao kad smo je prethodni put videli. Omotana je debelim pokrovom sna.

Mari ulazi u sobu. Tiho otvara vrata, da je ne opaze ukućani, ulazi unutra i tiho ih zatvara. Tišina i svežina u sobi unose joj malo napetosti. Ona stane kod vrata i pažljivo se osvrne po sestrinoj sobi. Najpre da se uveri da je to ona ista soba kao i uvek. Temeljno ispituje da tu nema kakve promene, da se u uglovima ne krije nešto čudno, nešto nepoznato. Zatim dolazi do kreveta i pogleda usnulo sestriino lice. Ispruži ruku, meko dodirne njeno čelo i tiho je poziva po imenu. Ali, nema nikakvog odgovora. Kao i uvek. Mari privuče stolicu na točkićima Erinom uzglavlju i sedne. Nagne se i iz blizine brižljivo ispituje sestriino lice. Kao da traga za značenjem neke šifre skrivene na njemu.

Prolazi pet minuta. Mari ustaje sa stolice, skida kapu Redsoksa, namesti svoju razbarušenu kosu i skine ručni sat. Zatim ih ostavi na sestriinom stolu. Skine jaknu sa školskim amblemom, pa jaknu s kapuljačom. Skine i kariranu flanelsku košulju koju je nosila ispod, ostavši samo u beloj majici. Skine debele sportske čarape i farmerke. Zatim se meko zavuče u sestriin krevet. Kad se zagrejala ispod prekrivača, prebaci svoju tanku ruku preko tela svoje sestre koja leži na leđima. Blago prisloni obraz na sestriine grudi i ostane tako. Načulji uši ne bi li razaznala svaki otkucaj sestriinog srca. Dok ih osluškuje, Marine oči se mirno sklapaju. Ubrzo iz njenih zatvorenih očiju, bez ikakvog upozorenja, poteče suza. Sasvim spontana, krupna suza. Suza joj se slije niz obraz i skvasi sestriinu pižamu. Zatim još jedna počinje da joj klizi niz obraz.

Mari se pridigne u krevetu i vrhovima prstiju obriše suze s lica. Oseća se kao da se o *nešto* - a ne zna tačno šta - užasno ogrešila. Ima osećaj da je ona sama uradila nešto nepopravljivo. Taj osećaj je

obuzima strahovito iznenadno, bez shvatljivog razloga. Ali je dubok. Suze joj i dalje teku. Svojim dlanovima, Mari prihvata suze koje se slivaju. Suze pale na njen dlan tople su kao krv. U njima se još sadrži toplota njenog tela. *Mogla sam da budem, na nekom drugom mestu a ne na ovom*, pomisli Mari. *A i Eri je mogla da bude na nekom drugom mestu.*

Mari se za svaki slučaj još jednom osvrne i pogleda po sobi, pa zatim spusti pogled na Erino lice. Njeno lepo, zaista lepo lice u snu. Toliko lepo da čovek poželi da ga tako smesti u stakleni kovčeg. Sa njega se tek trenutno gubi svaki trag svesti. Negde se pritajila, skrila se. Pa ipak, ona kao podzemna voda teče na nekom mestu izvan pogleda. Mari može da čuje njen nežni žubor. Ona načulji uši. *To mesto nije daleko odavde. A taj tok mora da se negde spaja s tokom moje svesti.* Mari to oseća. *Jer, sestre smo.*

Mari se pogne i kratko poljubi Erine usne. Podigne glavu i ponovo pogleda u sestrino lice. U svom umu nagoni vreme da protiče. Poljubi je još jednom. Ovog puta duže. Još mekše. Kao da ljubi samu sebe, oseća Mari. Mari i Eri - samo se jedan slog razlikuje. Ona se nasmeši. Zatim se s olakšanjem sklupča da spava pored svoje sestre. Ne bi li joj se makar malo približila i prenela joj toplotu svog tela. Pokušava da s njom razmeni znake života.

Eri, vrati se, šapuće ona u sestrino uho. *Molim te*, kaže. Zatim zatvori oči i opusti se. Čim je zatvorila oči, poput velikog mekog talasa sa pučine, san je preplavi i obuzme. Suze su se zaustavile.

Napolju se brzo razdanjuje. Ispod proreza spuštene roletne na prozoru prodiru bleštavi zraci svetla. Dejstvo starog vremena se gubi i nestaje iza nas. Mnogo ljudi i dalje mrmlja stare reči. No pod svetlošću tog tek promoljenog, novog sunca, značenje tih reči brzo se menja i obnavlja. Makar i najveći deo tog novog značenja bio prolazna stvar koja će potrajati tek dok sunce ponovo ne zađe, mi ćemo uz njega provoditi vreme i ići dalje.

U uglu sobe, televizijski ekran načas zasvetli. U katodnoj cevi kao da se pojavio izvor svetlosti. Stiče se utisak da se tu nešto pokreće. Blagi treptaj nečega nalik na sliku. Da li se to možda linija negde ponovo povezuje? Zaustavljamo dah i motrimo na tu promenu. Već sledećeg trena, međutim, na ekranu više nema ničeg. Tu je samo praznina.

Ono što smo *mislili* da smo videli, možda je samo optička varka. Možda je to bio samo odsjaj svetlosti koja je prodrila kroz prozor i koja je usled nečeg zatrepila na površini stakla. U sobi je za sada zavladao tišina. Ali, u poređenju s prethodnim vremenom, njena dubina i težina sve su manje, sve više uzmiču. Sada nam do ušiju dopire cvrkut ptica. Da još više izoštrimo sluh možda bismo mogli da čujemo i zvuk bicikala koji prolaze ulicom, i razgovor ljudi i vremensku prognozu na radiju. Čak i tiho pucketanje hleba dok se peče. Raskošna jutarnja svetlost besplatno ispira svaki ugao ovog sveta. A dve mlade sestre, priljubljenih tela, pritajene spavaju u jednom malom krevetu. Za to, osim nas, verovatno ne zna niko.

06:43

Unutrašnjost *7-ilevena*. Prodavač sa spiskom u ruci čuči između rafova i proverava inventar. Svira neka japanska hip-hop muzika. Prodavač je mlad. Isti onaj koji je malopre na kasi Takahašiju naplatio račun. Smeđokos i mršav. Umoran, izgleda, od noćne smene, nekoliko puta jako zevne. Mešajući se s muzikom, odnekud se čuje zvonjava mobilnog telefona. On ustaje i gleda oko sebe. Proviri u svaki prolaz između rafova. Ne vidi nijednog kupca. U prodavnici, osim njega, nema nikog. Međutim, mobilni telefon nastavlja uporno da zvonji. Baš čudno. Nakon što je pogledao na raznim mestima, konačno ga pronalazi na polici vitrine sa mlečnim proizvodima. Ostavljeni mobilni telefon.

E pa, stvarno, ko li na ovakvom mestu zaboravlja mobilni? Sigurno neki ludak. On cokne jezikom i zgađenog izraza lica uzme taj hladni aparat, pritisne dugme za preuzimanje poziva i prisloni telefon na uho.

„Halo”, kaže on.

„Možda misliš da si umakao”, saopštava muškarac bezbojnim glasom.

„Halo!”, zagrmi prodavac.

„Ali da znaš, ne možeš da pobegneš. Kuda god da odeš, nećeš pobeći.” Usledi kratka, značajna tišina, i veza se prekida.

06:50

Pretvaramo se u jednu čistu tačku gledanja. Nalazimo se iznad grada. Pred očima nam je panorama džinovskog grada koji se budi. Raznobojno ofarbani vozovi kreću se svaki na svoju stranu, prevozeći mnogo ljudi s jednog mesta na drugo. A svaki od tih ljudi koji se u njima voze, iako različitog lika i različitog mentalnog sklopa, deo je jedne bezimene grupe. Pripada jednoj masi, ali je istovremeno samo jedna njena komponenta. Vešto i efikasno se služeći tim dvojstvom, ljudi precizno obavljaju jutarnje rituale. Peru zube, briju se, biraju kravatu, stavljaju ruž na usne. Pogledaju vesti na televiziji, razmene koju reč sa ukućanima, doručkuju, obavljaju nuždu.

Sa izlaskom sunca, vrane u jatima pristižu u grad u potrazi za hranom. Njihova sjajna crna krila blešte pod suncem. Dvojnost vranama ne predstavlja toliki problem kao ljudima. Za njih je od najveće važnosti da obezbede hranu koja je neophodna za održanje pojedinačnog organizma. Kamioni za odnošenje smeća još nisu prikupili sve đubre. Jer, ovo je džinovski grad koji proizvodi ogromne količine smeća. Grakćući iz sveg glasa, u svim delovima grada vrane se zaleću poput bombardera u brišućem letu.

Novo sunce razliva novu svetlost po gradu. Stakla na neboderima zaslepljujuće blešte. Na nebu nema oblaka. U ovom času, nema im ni traga. Samo duž horizonta plovi izmaglica od smoga. Mesečev srp se pretvorio u ćutljivu stenu, poput davno izgubljene poruke, vidljive na zapadnom nebu. Reportažni helikopter pleše na nebu kao neka nervozna mušica, prenoseći svojoj stanici sliku stanja u saobraćaju. Pred naplatnom rampom na autoputu glavnog grada već nastaje zakrčenje vozila koja pokušavaju da uđu u grad. Većina ulica između zgrada još uvek je u prohladnoj senci. Većina netaknutih tragova koji podsećaju na proteklu noć i dalje je tu.

06:52

Naša tačka gledanja udaljava se od neba iznad centra grada i premešta u tačku iznad mirnog naselja u predgrađu. Pod nama je niz dvospratnih kuća s dvorištima. Gledana odozgo, svaka kuća izgleda gotovo isto. Sve porodice gotovo isto zarađuju, i gotovo su iste strukture. Novi tamnoplavi volvo ponosno blešti pod jutarnjim

suncem. Na travnjaku je postavljena mreža za vežbanje golfa. Tek dostavljene jutarnje novine. Ljudi koji šetaju velike pse. Zvuci pripremanja obeda koji dopiru kroz prozore kuhinja. Glasovi ljudi koji se dozivaju. I ovde započinje potpuno novi dan. Možda taj dan neće biti bolji nego prethodni, a možda će to biti i jedan upečatljiv dan, koji će u pamćenju ostati po mnogo čemu. No bilo kako bilo, za svakoga od njih to je u ovom času novi, neispisan list.

Odabravši jednu kuću među svim tim kućama koje isto izgledaju, spuštamo se pravo ka njoj. Prolazimo kroz staklo prozora na spratu, sa spuštenim krem roletnama, i bešumno ulazimo u sobu Eri Asai.

Tela priljubljenog uz sestrino, Mari u krevetu spava. Čuje se njeno tiho disanje u snu. Koliko mi možemo da vidimo, njen san deluje spokojno. Da li zato što joj se telo zagrejalo, tek, obrazi su joj rumeniji nego ranije. Šiške joj padaju na oči. Da li sanja, ili je to samo ostatak njenih sećanja - na usnama joj se vidi tračak osmeha. Mari je prebrodila duge mračne sate, razmenila mnogo reči sa noćnim prolaznicima koje je srela i konačno se vratila na svoje mesto. Oko nje, barem u ovom času, nema ničega što joj pretili. Ona ima devetnaest godina, i štite je zidovi oko nje i krov nad njenom glavom. Čuvaju je i travnata dvorišta, i sigurnosni alarmi, i ispolirani porodični automobili i pametni veliki psi koji šetaju susedstvom. Zruci jutarnjeg sunca koji se probijaju kroz prozor nežno je grle i greju. Na Erinoj crnoj kosi rasutoj na jastuku počiva Marina leva ruka, blago savijenih prstiju sasvim prirodno, meko raširenih.

Kod same Eri, u njenoj pozi i u njenom izrazu lica, promenu i dalje ne vidimo. Čini se da uopšte ne opaža da je njena mlađa sestra došla i zavukla se u njen krevet, i da do nje spava.

Ubrzo Erine malene usne, kao da reaguju na nešto, naprave, međutim, sćućušan pokret. Jedan brz, trenutni drhtaj, u desetini sekunde. Ali taj pokret nije izmakao oštrom oku, čistoj tački gledanja u koju smo se pretvorili. Jasno vidimo taj kratkotrajni signal mišića. Taj drhtaj možda je tek nagoveštaj nekog pokreta koji treba da usledi. Ili je možda skromni vesnik nagoveštaja tog pokreta. Ipak, ma šta on bio, kroz uzan procep svesti, nekakav znak dopire do ove strane. Takav utisak nesumnjivo stičemo.

Neometeni drugim naumom, mi pažljivo, krišom motrimo na taj vesnik dok se polako širi na novom jutarnjem svetlu. Zora tek što je

zarudila. Dok ne padne sledeća noć, ima još vremena.

[1](#) Naslov ove džez kompozicije u prevodu znači: „U *Fajv spotu* kad padne noć”. U čuvenom njujorškom džez klubu *Fajv spot kafe* pedesetih godina nastupali su Čarls Mingus, Telonijus Monk, Džon Koltrejn i mnogi drugi. - *Prim. prev.*

[2](#) Komugi na japanskom znači pšenica. - *Prim. prev.*

[3](#) *Korogi* znači cvrčak. - *Prim. prev.*

[4](#) Micuo Aida (1924-1991) - poznati japanski kaligraf i pesnik. - *Prim. prev.*

[5](#) „Nebo zna, zemlja zna, ti znaš i ja znam” - reči su koje je odbijajući ponuđeni mito izgovorio Jang Džen, upravnik jedne kineske oblasti u periodu dinastije Han (206. pre n.e. - 220. n.e). - *Prim. prev.*

[6](#) PAR - prosečan broj udaraca koji je profesionalnom igraču golfa dovoljan da završi jedno od ukupno 18 polja. - *Prim. prev.*

[7](#) Proizvod od mlevenog ribljeg mesa koje se sipa u četvrtaste kalupe i bari da očvrsne. Koristi se kao dodatak kuvanim jelima ili zasebno, pržen ili dinstan. - *Prim. prev.*

[8](#) Ovi pečati (na japanskom *inkan*) na kojima stoji lično prezime, u Japanu važe kao lični potpis. - *Prim. prev.*

[9](#) *Rjokan* - hotel u tradicionalnom japanskom stilu. - *Prim. prev.*

[10](#) 1995. godina - *Prim. prev.*

[11](#) Najtiražniji dnevni list u Japanu. - *Prim. prev.*

[12](#) NHK - japanska nacionalna radiotelevizija. - *Prim. prev.*